

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SECRET OF THE BLUE FEATHER

LEIA STONE
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YALAN3 O QLEED

KOR SAVAŞI BİRİNCİ KİTAP

LEIA STONE

Telif Hakkı© 2024 yazan Leia Stone

Kapak The Illustrated Author Design Services

tarafından yapılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İşle ilgili sorularınız için Leia@LeiaStone.com ile iletişime geçin

GOKTEKT3

[Özel not Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Sevgiyi paylaşın](#)

[Leia Stone'un Kitapları](#)

[Özel Baskı Teşekkür](#)

*Beni kuşlara aşık eden ve kuşlarla ilgili bir kitap yazmak neden olan
tavuğum Midnight'a. Büyülü bir tane.*

SPECIAL KOTE

Bu kitap benim için benzersiz, çünkü belirli karakterlere veya sahnelere ilham veren şarkılar var. Bunları dinlemek isterseniz, işte bir Spotify çalma listesi:

<https://smarturl.it/LiesThatBleedPlaylist>

CHAPTER 9KE

M Mürebbiyem odamın açık kapısını çaldı ve ben de ona baktım, sinirlerim midemde bir delik açarken tırnaklarımı yiyordum.

İmparatorun en büyük kızı olarak, dört yaşımdan beri bu gün için eğitildim. Normalde çelik gibi bir cesaretim vardı. En son ne zaman ağladığımı ya da üzüldüğümü hatırlamıyordum ama bugün sıradan bir gün değildi.

Bugün Piyango vardı, ismimin zaten seçildiğini bildiğim bir çekilişti - on dokuz yaşında imparatorun kızı olarak hakkım olduğu gibi.

"Hazırım," dedim Elaine'e ama sesim çatallaşarak zayıflığını ortaya koydu.

Dut rengi dudaklarını çekiştiren bir kaşla odaya adım attı. Kızıl kahverengi saçları, yanında duran tilki yarattığı Vespa ile aynı renkteydi ve halının üzerinden geçerken onun hareketlerini yansıtıyordu.

"Büyük güç ve kudrete sahip bir yarattığı sahiplenmek, imparatorluğu yönetebilmeniz için sizden beklenen şeydir." Beni değerlendirdi, Filo tarafından verilen kıyafetlerime baktı, muhtemelen her şeyin düzgün bir şekilde yerleştirildiğinden emin oldu. Bugün tüm ailemi temsil ediyordum ve eğer bir botun bağcığı çözülürse Everhart adına leke sürülmüş olacaktı. Vespa bile beni son bir kez daha kontrol ediyormuş gibi başını yana eğdi ve ben onun parlak pembe kor izlerine bakmaktan kendimi alamadım. Sırtında üç tırtıklı çizgi halinde uzanan bu izler, sanki içinde ateş varmış gibi parlıyordu. Normalde bir tilki daha ürkek bir yaratık olarak görülürdü ama Vespa öyle değildi. Normal bir tilkinin iki katı büyüklüğündeydi, keskin pençeleri ve kocaman dişleri vardı.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Emredersiniz hanımefendi." Sırtım dik, ellerim arkamda, parmaklarım üst üste gelecek şekilde askeri bir pozisyon aldım. Elaine mürebbiyemiz olmak için ayrılmadan önce babamın İmparatorluk Filosu'nda sekiz yıl görev yapmıştı.

Bu sekiz yıl içinde üsteğmen rütbesine ulaştı. Babam kızlarını yetiştirmesi için herhangi birini işe almayacaktı. Hayır. Çıplak elleriyle adam öldürmeyi bilen birine ihtiyacı vardı.

Elaine, Vespa'yı da peşine takarak bana doğru yürüdü ve ben de mürebbiyeme belki de son kez baktım. Elaine saçlarını her zaman ensesinde sıkı bir topuz yapardı. Küçükken bana bunun nedeninin uzun saçların çözülmesinde kendisine karşı kullanılabileceği olduğunu söylemişti. Bir müsabaka seansında uzun siyah saç örgümü tutup yüzümü yere çarpına kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Bir daha asla saçım örgülü ya da at kuyruğu şeklindeyken idmana çıkmadım, hep topuz yaptım.

Elaine on dokuz yılım boyunca benimle birlikte olmuştu. Bir zamanlar yirmi sekiz yaşında genç bir delikanlıyken şimdi ellisine merdiven dayamıştı ama yine de İmparatorluk Filosu'ndaki genç savaşçılar kadar belalıydı.

Her gece banyo yapmamı, tüm derslerime gitmemi, usta öğretmenlerime saygı göstermemi . Gerektiğinde beni disipline eder ve uygun olduğunda küçük bir şefkat gösterirdi. Her anlamda bir anne figürüydü. Ama hiçbir zaman fazla duygu göstermezdi. Tıpkı işvereni olan babam gibi soğukkanlı ve sert dudaklıydı.

Bu yüzden, gözlerinden akmayan yaşlarla aniden yüzerek görüş alanıma girmesi beni şok etti. "Senden beklenen büyük bir yaratığa sahip çıkman," diye tekrarlardı. "Ama canlı olarak geri dönmen de yeterli." Sesi duygusallıktan titriyordu.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı, sonra kollarını açtı ve beni sertçe kucakladı. Onun bu ani duygu gösterisi karşısında kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oldu. Kollarımı ona doladım, lavanta ve hindistan cevizi şampuanını içime çektim. Bu koku evimin kokusuydu ve eğitim kampına gittiğimde onu özleyecektim. Tabii Vahşi Doğa'dan sağ çıkabilirsem.

"Güçlü bir şeyle döneceğime ya da hiç dönmeyeceğime söz veriyorum," dedim ona, Vahşi Doğa'dan yanımda bir gelincikle topallayarak çıkarsam babamın beni öldüreceğini biliyordum. Ölsem daha iyi olurdu.

Benden uzaklaştı, çok fazla duygu gösterdiğine dair tüm kanıtları silmek için gözlerini sildi. "Ben de bundan korkuyorum," dedi ve omuzlarımı tutmak için uzandı. "Sana çok mu sert davrandım? Güçlü bir yaratığı sahiplenmek için çok fazla baskı yapmak seni bir ceset torbasında eve gönderebilir" diye uyardı.

Kaşlarımı çattım. Bu da nereden çıkmıştı? Hayatım boyunca Elaine bana Aisling Everhart, geleceğin imparatoriçesi, Amersea hükümdarının en büyük oğlu ve dünyanın en belalı kadını olduğumu öğretmişti.

Yüzümden geçen acıyı gizlemeye çalıştım. "Yapabileceğimi düşünmüyorsun Bu mu?"

Elaine içini çekti. "Tabii ki yapabilirsin. Sen de aynı kumaştan kesilmişsin. Baban. Ben sadece... aralarından seçim yapabileceğin birçok yaratık olacak. Çok alçak ya da çok yüksek seçmemek bir armağandır. Ve Aisling, sen de..."

"Ukala." Bir elimi kalçama koyarak sııttım.

Bıkkın bir şekilde iç geçirdi ve beni hafifçe sarstı. "Evet! Ve bir puma, aslan ya da ayı yeterince iyi olacaktır. Size söylemeye çalıştığım şey... eğer bir tane görürseniz, *Talanagi*'ye gitmeyin."

Eski dili konuşmaya başladı ve tüylerim diken diken oldu. Talanagi o kadar nadirdi ki neredeyse efsaneydi. Ejderhalar, grifonlar, ateş kuşları, çok büyük güce sahip yaratıklar; onlarla bağ kurmaya çalışanların yüzde doksan dokuzunu öldürüyorlardı. Tabii Luskin değilseniz. Bu piçler kadim yaratıklarla bağ kurmakta hiç sorun yaşamıyor gibiydiler. Bu kelimeyi eski dilden çevirmek zordu; *büyülü kadim* gibi bir şeydi ama bu tam olarak doğru değildi.

Kıkırdadım. "Merak etme. Eğer bir Talanagi görürsem, diğer tarafa kaçarım.

Ben aptal değilim."

Elaine sanki buna katılmıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Unutma, önce yaratığın gözlerinin içine bakacaksın ve bağın iyi olup olmadığını hissedeceksin. Eğer yaratık gözlerini çok çabuk kaçırırsa-"

"Çok zayıf," dedim ona.

Başını salladı. "Çok çabuk gözlerini kaçırma ihtiyacı hissedersen?" diye sordu.

"Benim için çok güçlü," diye cevap verdim.

Sanki bundan tatmin olmuş gibi başını salladı ve omuzlarımı bıraktı. "Kız kardeşlerini uyandırmam gerekiyor. Yani..." Sanki hiç görmemiş gibi oyalandı.

Henüz gitmeme izin vermek istemedi. Onu sevdiğimi hiç söylememiştim ama seviyordum. Bu ailemde sözle ifade edilen bir şey değildi. Birbirimize özen göstererek severdik, gereksiz cümleler kurarak değil. Ama o üç kelime şimdi dilimde yanıyordu.

Bunun yerine "Bana şans dile," dedim ve asırlık ritüel için kolumu uzattım.

Sırıttı, uzandı ve iyi şans getirmesi için kolumu hafifçe çimdikledi. "İyi şanslar, Aisling. Yıldızlar sana göz kulak olsun."

Başımı sallayarak üç günlük çantamı aldım. Tüm bu duyguların altında ezilmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu. Elaine'i böyle görmeye alışık değildim.

"Törende görüşürüz!" diye seslendi Vespa'yla birlikte odadan çıkıp ayrılırken, her biri koridorun sonundaki farklı bir yatak odasına giderek on dört yaşındaki üçüz kardeşlerim Fazilet, Yiğitlik ve Zafer'i uyandırdı. Annem tuhaf isimleri severdi ve ben de hepimizin bu şekilde benzersiz olmasından hoşlanırdım. Benim adım garip yazılabilirdi ama *Ash-ling* diye telaffuz edilirdi. Yakın arkadaşlarım bana Ash derdi.

Uzanıp boynumdaki madalyona, annemin resminin bulunduğu madalyona dokundum ve iyi şans getirmesi için ovuşturdum. Çok az hatırladığınız birini sevmek garipti. Üçüzleri doğururken öldüğünde sadece beş yaşındaydım. Ama onun hakkında duyduğum her hikayede, her resminde odayı aydınlatırdı ve artık bu dünyada olmasa da kendimi ona bağlı hissederdim.

Çantamı omzuma atarak, Tonia'nın büyük bir ziyafet hazırladığı mutfaktan bir kek aldım ve o beni görmeden gizlice dışarı çıktım. Piyango Günü'nde yumurta ve pastırma yememin imkânı yoktu. Adımı söyledikleri anda ötecektim.

Her Amerikan vatandaşı on dokuz yaşında Piyango'ya adını yazdırmaya davet edilirdi. Bu gruptan yılda bir kez, sadece yüzde yirmisi törene çağrılır ve Vahşi Doğa'ya girme şansı verilirdi. İmparatorun kızı ve Amersea'nın gelecekteki lideri olduğum için otomatik olarak seçildim. Müthiş güce sahip bir yaratığı ele geçirme umuduyla Vahşi Doğa'ya giden piyango adaylarının sadece yüzde beşi hayatta kalabilirdi. İhtimaller iyi değildi.

Bu istatistiği düşününce midem bulandı ve ön kapıya doğru ilerlerken elimdeki keki girişteki masaya fırlattım. Sinirlerimi nasıl yatıştıracağını bilen erkek arkadaşım Jace'i görmem gerekiyordu.

"Benimle Piyango törenine geleceğini sanıyordum," diye koridordan babamın sesi geldi ve elimi kapı koluna koyarak sustum.

Dönerken sırtımı dik ve çenemi yukarıda tuttum. "Evet efendim, zamanında döneceğim. Sadece önce Jace'i kontrol etmek istedim."

Babamın yaratığı, turuncu parlayan kor izleri olan siyah bir puma, bacağımı koklayarak bana doğru yaklaştı. Zuri'nin ne olduğunu merak ederek durdum.

beni koklamak için. Talanagi dışında türümüzün bildiği en acımasız yaratıktı. Büyüsü benzersizdi, çünkü sadece ateş püskürtmekle kalmıyor, aynı zamanda babamın içindeki ateşle ısınanma gücünü uyandırarak göz açıp kapayıncaya kadar dünyanın bir ucundan diğerine atlamasını sağlıyordu. Aynı gece hem Duvar'daki savaş alanında hem de akşam yemeği için evde olabiliyordu.

Babam savaş üniformasını giyerek bana doğru yürüdü. Altın omuzlukları ve göğsündeki altın puma armasıyla şık siyah deri bana gökyüzünden düşen ve Vahşi Doğa'dan getirdiğimiz yaratıkların üzerinde parlayan korları hatırlattı. Aynı kor evlerimize ve motorlu arabalarımıza, fabrikalarımıza ve trenlere güç veriyordu. Tüm toplumumuz onunla çalışıyordu, bu da onu altından, her şeyden daha değerli kılıyordu.

Babamın simsiyah saçları, tek bir teli bile yerinden oynamadan mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Sadece geçen yıl yanlardan gelen hafif grileri fark ettim, onu da hemen boyayarak kapattı. Babam asla yaşlı olarak algılanmak istemezdi. Ona göre yaşlanmak, elinden geldiğince uzak durmaya çalıştığı bir zayıflıktı.

Bana doğru baktı. Normalde sahip olduğu soğukkanlı duygular bana baktığında yumuşadı.

"Biliyor musun, sen doğduğunda, halef ve varis rolünü üstlenecek bir oğlum olmadığı için üzülmüştüm."

Babam lafı dolandıran biri değildi. Aklında ne varsa söylerdi, acıtsa bile.

Başımı salladım. "Biliyorum. Bana daha önce de söylemiştin."

İster erkek ister kadın olsun, ilk doğan, o öldüğünde ya da tahttan indiğinde bir sonraki hükümdar olurdu.

Babam omuzlarımı kavradı ve yüzünü gururlu bir gülümseme kapladı. "Kızım olsun ya da olmasın, bir variste aradığım her şeyi bulacağımı bilmiyordum."

Sırıtmamak için kendimi zor tutarak yutkundum. Bunu ondan duymak büyük bir iltifattı.

Başımı derin bir şekilde eğerek boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bırakmadan önce omuzlarımı sıktı. "Bulabildiğin en güçlü yaratığa sahip çık, o zaman bir şeyimiz kalmaz."

Bu sözler Elaine'inkilerle tam bir tezat oluştuyordu. O sadece benim canlı dönmemi istiyordu. Babam ise ancak onun mirasını yeni bir çağa taşıyacak kadar güçlü bir yaratığa bağlanırsam geri dönmemi istiyordu. Yine de şaşırmadım. Mükemmellik bekliyordu.

"Bir Talanagi olsa bile mi?" Bakışlarına karşılık vererek sordum. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Onlar hakkında konuşmak neredeyse tabuydu ve kaşları aşağı doğru indiği anda pişman oldum.

"*Bu kadar* güçlü bir hayvana sahip çıkmanın akıllıca olduğundan emin değilim." Yorumuma gülüp geçti.

İma ettiği şey, Zuri'den daha güçlü bir yaratığa sahip çıkmanın akıllıca olmayacağıydı. Babamın yerine geçebilecek kadar güçlü olmalıydım ama ondan daha güçlü olmamalıydım.

Sertçe yutkundum.

"Peki, baba." Başımı hafifçe eğdim ve giderken çantamı diğer omzuma atarak gitmek için döndüm.

Kapıyı kapatırken, "Jace'e selam söyle," diye seslendi.

Bakımlı bahçeyi geçtim ve bacağımı motosikletimin üzerinden kaydırdım. Babam Jace'i severdi. İzin versem hemen şimdi evlenmemizi ayarlardı. Babamın filosunun komutanının oğlu olan Jace, bir gün kocam olmak için en büyük adaydı ve ben pek hazır değildim. On dokuz yaşındayken evlilik bizim kültürümüzde alışılmadık bir şey değildi ama toplumun işçi sınıfı için ayrılmıştı. Tabii ki imparatorun varisi değilseniz, o zaman yirmi yaşına kadar evlenmeli ve yolda bir erkek varis olmalıydınız. Yakında benden bunun bekleneceğini biliyordum ve Jace'i seviyordum ama biraz daha zamanımız vardı, bu yüzden şimdilik sadece flört ederek hayatın tadını çıkarmak istedim.

Orada bir an oturdum ve yerel halk tarafından sevgiyle "imparatorun sarayı" olarak adlandırılan elli dönümlük arazimizi inceledim. Bir tepenin üzerindeydi ve tüm şehre bakıyordu. Buradan İmparatorluk Filosu Eğitim Merkezi'ni bile görebiliyordum. İçeride birçok yatak odası ve banyonun yanı sıra bir bowling salonu, bir kütüphane ve bir de salon vardı. Hepsi de tam personelliydi. Dışarıda ise at ahırları, binicilik arenası ve okçuluk köşesi vardı. Muhteşemdi ama yine de bana hiçbir zaman evim gibi gelmedi. Sık sık Cedar Creek'te, sakın bir köyde ormanın arasında yer alan küçük kır evimizi özliyordum.

Amersea'nın başkenti Riverine'de saçlarımda rüzgâr ve yüzümde bir gülümsemeyle bisikletimi sürdüm. Bu bisiklet on yedinci yaş günümde Elaine'den bir hediye idi ve bana verdiği özgürlük

çok değer verdiğim bir şeydi. Motora güç veren bilye büyüklüğündeki küçük kor parçası, baldırıma yaslanan motorun içinde parlıyordu.

Jace'in sokağına döndükten sonra, mülkünün girişinde duran güvenlik görevlisi Yuri'ye el salladım. O da bana el salladı ve dev ferforje kapıları açmak için düğmeye bastı. Jace'in babasının malikânesi çok güzeldi; bakımlı çimenleri, yüzme havuzu ve Jace'in şu anda yaşadığı büyük bir misafirhanesi vardı. Sonunda evlendiğimizde, muhtemelen şehrin bu bölgesinde bir ev satın alacaktık. Bizim için yeterli güvenliğe sahipti ama babamın evi gibi aşırı gösterişli değildi.

Bisikletimi park edip üzerinden atladım ve bahçede uzun adımlarla onun misafirhanesine doğru ilerledim. Jace geçen yıl ana evden taşındı ve bu ona sadece hayal edebileceğim özgürlükleri sağladı. Mürebbiye yoktu, nereye gittiğini soran ebeveynleri yoktu ve harika hafta sonu partileri düzenliyordu.

Piyango Günü'nde babamın dün gece bana söylediği haberle ona sürpriz yapmak istedim. Birlikte Vahşi Doğa'ya gidebilmemiz için Piyango'da Jace'in isminin seçilmesi lehine hile yapacağına söz vermişti. İsimlerin önceden seçilmesi hoş karşılanmazdı ama İmparatorluk Filosu'nun komutanının oğlu olarak Jace'in babasının izinden gidebilmesi için büyük güce sahip bir yaratıkla bağ kurması gerekiyordu. Piyango'da seçilmeden bu şansı asla elde edemezdi.

Jace'in misafirhanesinin arka kapısı açıldı ve ben onu karşılamaya hazır bir şekilde gülümserken, benim yaşlarımda, uzun, dağınık sarı saçlı genç bir kız dışarı çıktı. Kot pantolon giymiş, gömleğinin yarısını içine sokmuştu ve ayağında bir bot vardı. Jace gömleksiz olarak dışarı çıktığında diğerini giymek için eğildi ve yüzünü yiyen bir öpücük için onu yukarı çekti.

Ruhum o anda bedenimi terk etti.

Boğazımdan bir inilti kaçtı ve Jace başını kızdan çekip avlunun öbür ucundan bakışlarımla buluştu.

"Kahretsin," diye homurdandı.

Kız bana iri gözlerle baktı ve botunu diğer ayağına geçirebilmek için mücadele ederken topallayarak akıllıca ters yöne doğru kaçtı.

Kalbim büzüşüp toz haline geldi ve tam o anda öldü ama bir şekilde nefes almaya devam ettim. Nasıl hâlâ hayattaydım? Göğsümün içinde bir delik açılmış gibi hissediyordum ve sadece beni yutup canlı canlı yemesini istiyordum.

Jace aldattı. Neler olduğunu düşünürken kendi kendime "*Beni aldattı*" dedim.

Jace bana doğru koştı, öfkeli bir ayıyı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini uzattı. "Aisling... bu hiçbir şey değildi."

Beni aldatmaya "hiçbir şey" demesi, üzüntümü bir milisaniye içinde kızgın öfkeye dönüştürdü.

Onu öldüreceğim. Bağırsaklarını deşeceğim ve o sarışın hatunun evini bağırsaklarıyla süsleyeceğim!

Menzile girdiğinde taşaklarına olabildiğince sert bir yumruk attım. Ki bu oldukça zordu. Elaine gurur duyardı.

Bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü, öne doğru eğildi, bacaklarının arasını kavradı ve ciğerlerine hava çekti.

Jace acıyla bana baktı, melek gibi sarı saçları güzel mavi gözlerinden birinin üzerine dökülmüştü. "Aisling, erkeklerin ihtiyaçları vardır," diyebildi. "O bir kaşınmanın kaşınmasıydı. Hiçbir anlamı yoktu. Seni seviyorum."

Piç kurusu! Müstakbel imparatoriçe olarak evlenene kadar bir erkekle yatmama izin verilmediğini biliyordu. Bu tüm umutları mahvetti. Her yıl doktora gittiğimde, babam bana saflık kontrolü yaptırırdı. İmparatorun kızı olmak büyük bir sorumluluk getiriyordu. Jace bununla bir sorunu olmadığını, beni sevdiğini ve bekleyeceğini söylemişti ama bunun doğru olmadığı açıktı.

Çimlerin üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmıştı ve ben eğilip dudaklarımı kulağına bastırdım. "Sana tüm kalbimle güvendim," diye nefes aldım, her kelime beni keder içinde boğmakla tehdit ediyordu. "Umarım sikin çürür ve Vahşi Doğa'da ölürsün." Son kısmı homurdanarak söyledim ve ayağa kalkarak hışımla ondan uzaklaştım.

"Aisling! ama. Bu yüzden benden ayrılamazsın!" diye arkamdan bağırdı, hâlâ çimenlerin üzerinde top gibi kıvrılmıştı.

İlk gözyaşı düşme tehlikesi geçirdiğinde bisikletimin üzerindeydim ve evinin yolunu yarılamıştım.

Hayır. Ben bir Everhart'tım. Amersea imparatorunun kızıydım. Bunun geleceğimi raydan çıkarmasına izin veremezdim. Jace'in beni ağlatmasına izin veremezdim. Katılmam gereken bir Piyango töreni vardı. Tüm ülke onlara liderlik etmem için beni izliyor olacaktı. Vahşi Doğa'ya gitmek için adım okunduğunda her küçük kız bana bakacaktı. Onlara hak ettikleri o kendinden emin gülümsemeyi vermeliydim.

Jace Ledger benim için ölmüştü.

CHAPTER

İKİ

Camersea'nın dört bir yanından vatandaşlar Piyango'ya katılmak için geldi: Mermer Kıyıları'ndaki deniz kasabalarından Evergreen Ormanı'na ve hatta eski rakip ulus Imbria'dan bile. Imbria bir zamanlar kendi

kendi lideri olan bir bölge. Bir kral. Tamamen farklı bir dilleri ve gelenekleri vardı. Baharatlı yemekler yiyorlar, içinde otlar olan çay içiyorlar ve erkekler utanmadan renkli kıyafetler giyiyorlardı. On beş yıl önceki Büyük Karartma'ya kadar iki tarafımız savaştı ve Amersea kazandı, terörist ulusu geçip onları içine aldı. Imbria artık Amersea içinde bir eyalet olarak kabul ediliyordu ve tamamı babamın kontrolü altındaydı.

İmbrialılar büyük salona akın ederken Piyango sahnesinden onları izledim. Sanki bir bütünmüşler gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi. Kadınlar gelenekleri olan parlak renkli ipek şal elbiseler giymişlerdi. Erkekler dizlerine kadar sarkan uzun tunik gömlekler ve parlak renklerde dar taytlar giymişlerdi. İmbrian halkının özellikle güzel olduğu söylenirdi ve bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bronz tenleri, çikolata kahverengisinden bal sarısına ve nadir görülen açık maviye kadar değişen göz renkleri vardı. Uzun boylu, atletik ve özellikle ölümcüllerdi. Yürümeye başladıklarından beri savaşçı olarak yetiştirildikleri için kadınların kibar gülümsemelerini zayıflık sanmamam gerektiğini biliyordum. Kùltürleri misafirperverdi ama gerekli görürlerse uykunuzda boğazınızı keserlerdi.

Zorla ele geçirilmiş bir ulus oldukları için, Imbria halkı bir gecede en zengin topraklardan yoksul bir çöle dönüşmüştü. Yine de onlara acımadım, bu kendi hatalarıydı. Şehrimizdeki Karartmaya *onlar* sebep oldu, gecenin bir yarısı saldırdılar,

binlerce Amerikalıyı sebepsiz yere öldürdüler. Açgözlü oldular ve hak ettiklerini aldılar.

Artık babamın önünde eğiliyorlar, evimize vergi ödüyorlar ve bizim dilimizi konuşuyorlardı. Piyangoya katılmalarına izin verdiğimiz için şanslıydılar. Gerçi sadece az sayıda İmbrialının katılmasına izin veriliyordu. Çok güçlenmelerine izin veremezdik. Bizi tekrar ele geçirmeye çalışabilirler.

Bakışlarım özellikle uzun boylu ve yakışıklı bir İmbrian'a kilitlendi. Bir ayı gibi yapıydı, sanki uykusunda ağırlık kaldırıyormuş gibiydi. Kahverengi teni dövme ve küçük yara izleriyle kaplıydı ve delici mavi gözleriyle bana bakarken siyah ipeksi saçları parlak bir şekilde alnına doğru sarkıyordu.

"Kohen Badshah," diye fısıldadı Elaine yanımda ve midem bulandı.

Bu Kohen Badshah mıydı? İmbria'nın eski kralının oğlu mu? Babasını ve ayrıcalıklı hayatını savaşta kaybettikten sonra sokaklara düştüğü ve hayatta kalmak için bir çete kurduğu söyleniyordu. Avasan çetesinin lideri olan Badshah'ın para için her şeyi yapabileceği söyleniyordu, buna organlarınızı çalıp karaborsada satmak da dahildi.

Sertçe yutkundum ve odaya biraz daha göz gezdirdim. Jace'i en iyi arkadaşı Tucker'ın yanında sürünürken gördüğümde gözlerimi devirdim. Bana ağlamaklı köpek yavrusu gözleriyle bakıyordu ve koşup babama onun adını Piyango'dan çıkarması için yalvarmak istedim. Ama bunu yaparsam sorular soracağını biliyordum ve bu kadar duygusal bir şey yapmak benim unvanımdaki bir kadına yakışmazdı. Bu yüzden sineye çektim ve en iyi dostum, tek dostum Tetra'yı aradım. Geleceğin imparatoriçesi olmanın bana popülerlik ve harika bir sosyal hayat kazandıracağını düşünebilirsiniz. Ama öyle olmadı. İnsanlar ya beni kızdıracaklarından korktukları için benden uzak durdular ya da bir şey istedikleri için sahte bir şekilde iyi davrandılar. Tetra tanıdığım en gerçek insandı. Üçüncü sınıfta bir gün bana saçımın kötü görüldüğünü söyledi ve gerisi tarih oldu.

Bakışlarım sarışın kankamın üzerine düştüğünde bastonunu havaya kaldırdı ve yüksek sesle kükredi. "Haydi, Aisling!"

Utançtan yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Gözlerini devirdiğini görmek için babama baktım. Tetra'nın büyük bir hayranı değildi. Onun için fazla alt-orta sınıftandı. Ki bu onun sevdiğim yönüydü. Hayatıma özlemini çektiğim bir normallik getirmişti.

Ona küçük bir el salladım ve sonra beşinci sınıfta icat ettiğimiz bir el işareti dilini kullanarak onunla daha sonra konuşmam gerektiğini, bunun önemli olduğunu bildirdim. Başını salladı, endişeli görünüyordu. Ona Jace'in beni aldattığını söyleyecek zamanım olmamıştı. Babamla buraya gelmek için hemen evime dönmek zorunda kalmıştım. Piyango bittikten sonra onun müstehcen intikam planlarını duymak için sabırsızlanıyordum. Bu gece güneş battığında, tüm adaylar seçtikleri yarattığı almak için Vahşi Doğa'ya gidecekti ve orada ölürsem Tetra'nın Jace'in kafasını uykusunda tıraş edeceğini ya da taşaklarını düşüren otlarla besleyeceğini bilmem gerekiyordu.

Hoparlörlerden İmparatorluk Filosu şarkısı çalındı ve Amerikan bayrağına bakarken elimi kaldırıp selam verdim. Siyah zemin üzerindeki iki beyaz yıldız içimde bir gurur kabarmasına neden oldu. Yıldızlardan biri Amersea'yı, diğeri ise Imbria'yı temsil ediyordu. Bir halk olarak çok şey yaşamıştık ama yıllarca süren çatışmalardan sonra nihayet tek bir bayrak altında birleşmiştik; kuzeydeki ortak düşmanımız Luska ile birbirimize bağlanmıştık.

Marş bittiğinde Elaine beni hafifçe selamladı ve sonra sahne dışında kız kardeşlerimin yanındaki yerini aldı.

Elimi indirdim ve babam ayağa kalkarak yanında Zuri'yle birlikte podyuma doğru yürüdü. "Bugün sizlere kahramanlar, İmparatorluk Filosu'nun gelecekteki liderleri, Luskin tiranlarına karşı Amersea'nın savunucuları olma şansı verilecek."

Kalabalık alkışa boğuldu, ancak Imbrialıların mütevazı, gönülsüz bir alkış tuttuğunu, diğerlerinin ise bağırıldığını ve hatta sandalyelerinden zıpladığını fark ettim. Onları fethetmemizin üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti ve yaraların hâlâ iyileşmesi gerekiyordu. Belki bir sonraki nesille birlikte.

Babam karizmatik bir kahkaha attı. "Heyecanlı olduğunuzu biliyorum ama bugün sadece bazılarınız seçilecek."

İnleme sesleri boşluğu doldurdu ve başını salladı. "Herkes iyi şanslar. Bizi gururlandırın." O selam verdi ve herkes de onu selamladı.

Sırada babamın asistanı vardı. Lucinda genç, heyecanlı, tiz bir sesle konuşan ve sürekli gülümseyen küçük bir şeydi. Yaklaşık beş yıl önce babamın kamuoyundaki imajını düzeltmek için işe alınmıştı ve o noktada Piyango töreni anonslarını o üstlenmişti.

Çok konuşmadığı zamanlarda ondan yeterince .

"Merhaba, benim güzel Amerikalılarım!" diye seslendi tiz bir sesle. "Bu fırsatı yakaladığın için çok heyecanlı olmalısın." Yarattığı, güzel bir

Kuyruk tüyleri boyunca elektrik mavisi parlayan kor çizgileri olan tavus kuşu, sahnede onun arkasında zıpladı.

Yaratıkların çoğunun gerçekten müthiş güçleri vardı ve insanlarına da güçler bahsediyorlardı. Lucinda'nınki de farklı değildi. Tavus kuşu Carlyle kendini çevresine göre kamufle edebiliyor, böylece görünmeden konuşmaları dinleyebiliyordu. Lucinda ile zihinsel bir bağlantısı vardı ve duyduğu her şeyi ona anlatabiliyordu. Aslında o bir casustu, sanırım babamın onu işe almasının bir başka nedeni de buydu.

"Çekilişe başlamadan önce, özel bir adayımız var." Bana baktı ve ben de esas duruşa geçtim. "Bayan Aisling Everhart, imparatorun varisi, doğuştan Çekiliş sistemini atlayabilen, Vahşi Doğa'ya gitme ve ailesini temsil etme fırsatına sahip olacak." Bir kez başıyla onaylayan babama, sonra da yanlarında Elaine'le birlikte heyecanla alkışlayan sahne dışındaki kız kardeşlerime baktı. Üçüzler beyaz topuklu mor elbiseler giymişlerdi ve on dört yaşlarında olmalarına rağmen toplum içinde her zaman mükemmel birer hanımefendi olmuşlardı.

Kalabalık alkışlamaya başladı ve ben de aday sırasının en önünde durmak üzere hareket ettim. O anda nedense bakışlarım Kohen Badşah'a kaydı. Beni alkışlamadı, ancak başını eğmiş ve keskin bir ifadeyle beni izledi.

Önüme baktım ve askeri bir duruş sergiledim. Vahşi Doğa'da bazen piyango adayları kıtlık zihniyetine sahip olabiliyordu. Tüm iyi yaratıkların alınacağını düşünerek önce zayıf adayları öldürüyorlardı. Beni izleyenlerin askeri eğitim aldığını ve hiçbirinden zırnık almayacağımı bilmelerini istedim.

"Pekâlâ, bakalım bu muhteşem fırsatı başka kim yakalayacak!" Lucinda sahnenin kenarındaki dev bir cam küreye doğru yürürken mikrofondan seslendi. Sol tarafında büyük bir krank vardı ve uzanıp onu döndürdü, küçük beyaz kâğıt isimlerin içinde yuvarlanıp etrafa karışmasını izledi. Piyango gönüllülük esasına dayanıyordu ve Vahşi Doğa'da ölebiliyor olsanız bile her yıl katılımcı sayısını sınırlamak zorundaydık. Vatandaşlar bir yaratıkla bağ kurma fırsatı için can atıyorlardı, bu da onlara yüklü bir işe başlama ikramiyesi ve orduda harika bir iş sağlayacaktı. Bu onlara hayatlarının geri kalanında düzenli bir gelir sağlayacaktı. Kırk yıldır Luskinlerle savaş halindeydik. Bu, yakın zamanda ortadan kalkmayacak sağlam ve istikrarlı bir işti.

Koltuklarında gergin bir şekilde kıpırdanan kalabalığı izledim. Tüm stadyum iki binden fazla potansiyel adayla doluydu. Yeterli yer olmadığı için aile üyeleri ya da arkadaşlar alınmamıştı ama hepsi sonuçları duymak için dışarıda bekliyordu. Tetra'yı moral desteği için zar zor içeri sokabildim.

Lucinda ilk ismi çekti. Bakışlarım küçük beyaz kâğıda kaydı ve bunun Angeline Sawyer olduğunu gördüm. Onu tanımıyordum.

"Oh, ne kadar harika! Riverine'in kendi Jace Ledger'ı!" Lucinda gülümseyerek Angeline'in adını cam kürenin yanındaki küçük yakma fırınına attı. Bir duman pufu kanıtı yok etti.

Demek böyle ayarlamışlar. Hep merak etmişimdir.

Yalancı, aldatan eski erkek arkadaşım gururla gülümseyip sahneye çıkıp yanımda dururken kalabalık çılgınca alkışladı.

Dudaklarımı oynatmadan, nefesimin altında ona "Sonda dur," dedim.

"Aisling..." diye yalvardı.

Kalabalığın gerçek olduğunu düşüneceğini umduğum kocaman bir gülümsemeyle ona döndüm ama cinayet hisleri aşıladığım gözlerimdi.

Mesajı aldı ve ilk sıranın beyaz noktalı çizgisinin sonunda durmak için benden on adım uzaklaşırken herkese el salladı.

"Tamam," diye sinirli bir şekilde güldü Lucinda, belli ki küçük gösterimizden etkilenmişti. "Sıradaki..." Cam kaseye uzandı ve Kohen Badshah adını gördüğümde tepkimi kontrol etmek zorunda kaldım.

Bakışlarım onunkilere kaydı. Sanki bekliyormuş gibi koltuğunda öne doğru eğildi. Lucinda gerçek ismi okuyacak mıydı? Babama baktı ve babam ona zar zor algılanabilen küçük bir baş işareti yaptı.

"Kohen Badshah." Sesi düzdü, herhangi bir heyecandan yoksundu. Kalabalık kibarca alkışladı, Jace ve benim için yaptıkları gibi aşırı coşkulu bir şey yapmadılar.

Babam Imbria'nın eski prensinin Vahşi Doğa'ya gitmesine ve muhtemelen bir yaratıkla bağ kurup daha güçlü olmasına izin mi veriyordu? Bunu neden yapsın ki? Zihnim bir sebep bulmaya çalıştı. Babam enine boyuna düşünmeden hiçbir şey yapmazdı. Bir gün ülkesini geri alıp bize karşı gelebilsin diye Imbria'nın varisini daha güçlü yapmak aptalcaydı.

Odanın kenarlarında konuşlanmış, siyah ve altın rengi üniformalarını giymiş İmparatorluk Filosu subaylarına baktım ve

Kohen sahnenin önünden geçip onu buraya çıkaracak merdivenlere doğru yürürken bedenler gerildi. Yaklaştıkça onun iri yarı, daha önce düşündüğümünden daha uzun ve yakışıklı olduğunu fark ettim. Tam yanıma geldi ve bana baktı. "Yanında durmama izin var mı yoksa gidip onunla birlikte mi olmalıyım?" Başını Jace'e doğru salladı.

Soru karşısında çenemi sıktım, duruşumu düz ve dik tuttum. "Ne istersen yap," diye homurdandım nefesimin altında.

Başını salladı, tam yanıma geldi, kollarını benimkini taklit eden bir duruşla arkasına bağladı ve işte o zaman anladım. Babam onu öldürteceği için Vahşi Doğa'ya girmesine izin veriyordu. Eğer Imbria Prensi sokaklarda öldürülürse, bunun bedeli çok ağır olurdu ama yüzde doksan beşimizin zaten öleceği Vahşi Doğa'da bu normal karşılanırdı.

Babam bir dahiydi.

Lucinda bir sonraki ismi ve bir sonrakini çağırdı. Adaylar teker teker sahneye çıktı. Çoğu alkışlıyor ve gülümsüyordu ama arada bir ağlayanlar da oluyordu. Ülkesi için hayatını riske atmak istemeyen biri nadirdi ama oluyordu. Vahşi Doğa'da ilk ölenler onlardı, onlarla bağ kurmaya çalışan bir köpeği bile savuşturamayacak kadar zayıflardı. Aileleri genellikle çok fakirdi ve acemi birliğinden sağ çıkmaları halinde alabilecekleri para için onlara yalvarmışlardı. Düşündüğünüzde oldukça üzücüydü.

Lucinda'nın sesini bastırmaya başladım. Bu tören çok uzun sürüyordu ve ben altı yaşımdan beri her törende bulunmuştum. Artık monotonlaşmıştı. Bu kadar çok İmbrialının çağrılması beni oldukça şaşırtmıştı ve Kohen Badşah'tan yayılan sandal ağacı ve bal kokusundan etkilenmemeye çalışıyor ama başaramıyordum. Ona yanımda duramayacağını söylemeliydim. Düşüncelerimi etkiliyordu. Güzel kokan erkekler benim zayıf noktamdı. Burnumu onun boğazına dayayıp içime çekmek istiyordum.

"Tetra Thindrel." Lucinda'nın sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü ve kalabalıktan toplu bir nefes sesi yükseldi.

Askeri duruşumu bozdum ve kollarımı indirerek bir adım öne çıkıp sıranın dışına çıktım. Az önce ismi okuyan Lucinda'ya, sonra da kalabalığın içindeki en iyi arkadaşıma baktım. Tetra şaşkınlıkla kaşlarını çatmış, gözlerini bir baykuşunki kadar açmıştı.

Sonra babama dönüp baktım. Adını kapıdaki çekilişe yazdırmışsın. Tetra asla oraya adını yazdırmazdı; bugün burada olması için ona özel izin verilmişti, sadece bana destek olmak için. Babam telaşlanmış görünüyordu, sanki bir hata yapılmış gibiydi. İnsanlar izliyor, ne olacağını görmek için bekliyorlardı. Biri bu piyangolarda hile yapıldığını öğrenirse iç savaş çıkabilirdi. Tetra'nın burada olması nedeniyle, onun da adını yazdığını düşüneceklerdi, çünkü aile ve arkadaşların birbirlerini desteklemek için gelmelerine izin verilmiyordu, tabii ki kız kardeşlerim dışında, çünkü onlar geleceğin varisleriydi. Şimdi girişte bir karışıklık olup olmadığını ve bir muhafızın onun adını yazıp yazmadığını merak ediyordum.

Babam alkışlamaya başladı, sanki dünyanın en iyi haberini almış gibi gülümsüyordu ve benim midem bulandı. Bunun olmasına izin verecekti. Artık onun adı söylendiğine göre bunu kabul etmek zorundaydı, yoksa Piyango şüpheli görünecekti. Diğer herkes babamın alkışlarına eşlik etti ama Imbrian isimleri okunduğunda yaptıkları gibi daha düşük bir tonda.

Bastonuyla boğuşarak koridordan çıkmaya çalışan Tetra'ya korkuyla baktım. Yavaşça merdivenlere doğru ilerlerken sağ ayağı arkasından gevşekçe sürükleniyordu. Herkes onun basamakları çıkmak için verdiği mücadeleyi izlerken sessizliğe büründü, ayakkabısı gıcırdayarak arkasından geliyordu.

Kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken nefesim kesik kesik çıkmaya başladı ve sırama geri döndüm. Yanımdaki Kohen aniden geri çekildi ve adayların arka sırasındaki yerini alıp Tetra'nın kayması için yanımdaki yeri boş bırakırken başımı ona doğru çevirdim.

Bunu neden yaptığını merak ederek şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Tetra bana ulaştığında yaprak gibi titriyordu, ben de elimi onun elinin içine sokup sıktım ve ona her şeyin yoluna gireceğini, ona bir şey olmasına izin vermeden önce Vahşi Doğa'da onu korurken ölebileceğimi anlatmaya çalıştım.

Sonunda sahne dolana kadar başka isimler de okundu. Toplamda 400 kişiydik ve bir ölüm ağılındaki sığırlar gibi tikiş tikiştik.

Muhtemelen şu anda olduğumuz şey de buydu.

Bu gece Vahşi Doğa'da ya yaşayacaktık ya da ölecektik. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

CHAPTER

ÜÇ

"Y İyi olacaksın," dedim Tetra'ya soyunma odasında volta atarken. Üniformasını burkulan ayağının üzerine geçirmek için mücadele ediyordu. Ona yardım etmek istedim ama bundan nefret ettiğini biliyordum. Acı verici bir sessizlik içindeydi.

Piyango'dan beri. Daha sonra babama kararı geri alması için yalvarmıştım ama o bana bunun yapıldığını, onca insanın önünde tanıklık edildiğini söylemişti. Kızının en yakın arkadaşını tercih etmek bir isyana neden olabilirdi.

"Babama askerlerin seni sadece ziyaretçi olarak içeri almalarını, adını yazmamalarını söyledim," dedim içimden. "Söz verdi. Birileri işleri berbat etti ve bunu hayatlarıyla ödeyecekler."

O zaman bana baktı. Koyu kahverengi gözleri ay ışığı rengindeki saçlarıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. "Neden bana özel muamele yapılıns ki?" Omuz silkti ve kaşlarını çatıttı.

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye ona söz verdim.

Bakışlarını kaçırarak yere baktı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum, Aisling. Vahşi Doğa'da beni hayatta tutmaya çalışırken dikkatin dağılırsa kendini riske atmış olursun. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sadece... ben öldüğümde anneme bakıldığından emin ol."

İstifası karşısında nefesim kesildi. "Hayır!" Onu ittim ve neredeyse düşüyordu. "İkimiz de Vahşi Doğa'dan bize bağlı yaratıklarla çıkarken bundan emin ol," diye karşılık verdim.

İç çamaşırlarıyla duruyordu, bir bacağı siyah pantolonunun içindeydi ve bana öfkeyle

"İşte benim tanıdığım Tetra. Kimsenin onu alt etmesine izin vermeyen baş belası," dedim ona.

Bakışları bir sırtışa dönüştü. "Beni bir daha itersen göğsüne yumruk atarım."

Sırıttım. En iyi arkadaşım geri dönmüştü, agresif alaycılığı ve her şeyiyle. İyi olacaktı. Olmak zorundaydı. Onsuz bir dünya hayal bile edemezdim. "Biz bir takımız Tetra. Sen ve ben. Bunu yapabiliriz." Göğüs göğüse dövüşte iyi değildi, ama okçulukta başarılıydı ve sonsuz silahlara izniniz vardı, yani bir şekilde bir yay ve ok bulabilirse, bir onu hayatta tutmak için.

Pantolonunu giyebilmek için kendini sabitlemek üzere bana uzandı. Şimdi o da benim dışımdaki herkes gibi giyinmişti. Herkesin giydiği siyah askeri tulumu giymiştim ama sol göğsümün üzerindeki altın puma imparatorluk arması babamın yönetiminin halefi olduğumu gösteriyordu.

"Çantamı hazırlamamıştım," diye bilgi verdi.

Başımı salladım. "Zaman var. Sen dışarı çık ve anneni sakinleştir. Ona bundan sağ çıkmanı sağlayacağımı ve sana üç günlük bir paket getireceğimi söyle."

Tuttuğu nefesi serbest . "Aisling, beni diğer adaylardan korusan bile yaratıklardan koruyamazsın."

"İzle beni," diye .

Yüzü sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yumuşadı. "Vahşi Doğayı terk etmenin sadece iki yolu vardır. Ceset torbasında ya da bir yaratığa bağlanmış olarak."

"Biliyorum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Neden bu konuyu zorluyor ve olumsuz davranıyordu? Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. İkimizin de bu durumdan sağ salim çıkmasının ve birbirimize bağlanmamızın mümkün olduğuna inanmak istiyordum.

"Bir yaratık topalladığımı görür görmez beni ortadan kaldıracak. Bağ kurmak için çok zayıfım," dedi ve ben de küçük kız kardeşlerimden biri gibi uzanıp kulaklarımı tıkadım.

Gözlerim yaşlarla doldu ama onları geri kııptım. Everhartlar ağlamaz.

"Sorun değil," dedi ellerimi kulaklarımdan çekerken. "Sadece Vahşi Doğa'da ne olursa olsun... benim için sorun olmadığını bilmeni istiyorum."

"Dur," diye yalvardım, sesim neredeyse iniltiye dönüşmüştü. Küçük bir soyunma odasına tıklmıştık ve etrafımızdaki kızların bu noktada muhtemelen duyabileceklerini biliyordum. Buraya nasıl gelmiştik? Ayağı sakat olan en iyi arkadaşım Wilds'a gidiyordu. Jace'in aldatmasından daha çok acıyordu. Aklıma gelebilecek her şeyden daha çok acıyordu.

Konuyu değiştirdi: "Sonra bana ne söylemek istedin? Büyük bir haber miydi?"

Doğru ya. Belki de konu değişikliğine ihtiyacımız vardı.

"Jace beni aldattı. Büyük bir intikam planlamalıyız."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O piç kurusu. Onu Vahşi Doğa'da kendim ldreeğim." Ne demek istediğini anlatmak için bastonunu kavradı.

Sırıttım. "Sadece bu tavrını koru ve iyi olacaksın. Tek ihtiyacın olan bu savaşçı ruhu görecek bir yaratık ve-"

"Bana acıyor musun?" diye araya girdi.

Başımı salladım. "Gerçek değerini gr."

Sözlerimin bir yarattığını fark ettim. Tetra o zaman biraz daha uzun durdu ve ben de soyunma odasından çıkmak için perdeyi geri çektim. "Hazırlanmayı bitir ve sonra gidip annenle konuş. Senin için üç günlük bir paketle dneeğim."

Başıyla onayladı ve ben de soyunma odasından ıktım. Ben geçerken diğer kızlar bakışlarını benden kaçırdı, bu da bana kırılgan sohbetimizin yüksek sesli kısımlarını tamamen dinlediklerini söylüyordu.

"Eğer içinizden biri onu Vahşi Doğa'da kolay bir av olarak seçmeye kalkarsa, babama ailelerinizin hayatlarının geri kalanında demir madenlerinde çalışmasını sağlarım," dedim cesurca.

Biri hariç tüm kızlar ayaklarının dibine baktı. Bir Imbrian. Güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" Ona doğru bir adım attım, şu anda samalayacak havada değildim.

"Ailem zaten madenlerde çalışıyor," dedi kayıtsızca ve arkadaşı kıkırdadı. Onu tanıdım; daha önce Kohen Badshah ile oturuyordu. Her iki kulağında dörder piercing vardı ve başının sağ tarafı tıraş edilmişti. Uzun kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden rmşti ve güzelliğine dikkat etmeden edemedim. Kohen'in kk Avasan etesinden olmalı.

Sesimi alçalttım, bu itaatsizliği hemen durdurmam gerektiğini, yoksa büyüyeceğini biliyordum. "O zaman onlar için özel bir ceza düşünmem gerekecek. Kulağa nasıl geliyor?"

Yüzündeki sırtış silinmişti ve bunu söylediğim için bir an kendimi kötü hissettim ama Tetra'yı güvende tutmak için her şeyi yapardım. Eğer insanlar onun kolay bir hedef olduğunu düşünüyorlarsa, fena halde yanılacaklardı.

"Sakin ol prenses," dedi. "Kışkırtılmadığım sürece ısırمام." Sonra bana sırtını döndü, saygısızca bir hareketti ama umurumda değildi. Elimde en iyi arkadaşımı hayatta tutmak gibi daha acil meseleler vardı.

Çekilişe gelen her aday, seçilmeleri halinde Vahşi Doğa'da geçirecekleri süre için üç günlük bir çanta hazırladı. Bu çanta, siz yaratığınızı avlarken ya da onlar sizi avlarken sizi orada hayatta tutacaktı. Tetra bir tane getirmemişti çünkü ona seçilmeyeceğini söylemişim ve şimdi otobüsler bizi sınır topraklarına götürmek üzere yola çıkıyordu ve eğer ona bir paket almazsam ölmüş sayılırdı.

Sırtımda kendi çantamla soyunma odasından fırladım ve seçilmeyenlerin ailelerinin toplandığı dışarıya koştum. Şimdi çocuklarıyla birlikte topluca uzaklaşıyor, Emberlane Parkı'ndan geçerek onları kuzeye, muhtemelen yaşadıkları Cedar Creek'e götürecek olan yeraltı tren istasyonuna doğru gidiyorlardı.

Panik içinde kalabalığı taradım, tanıdığım bir yüz aradım.

Gel hadi. Hadi, hadi.

"Charline!" Parkın öbür ucuna doğru bağırdım ve annesi, babası ve üç kardeşiyle birlikte döndü.

Büyük adımlar atarak Ana Cadde'yi geçtim ve şehrimizi yöneten trenlere, otobüslere ve fabrikalara yakıt sağlayan çok değerli maddenin adını taşıyan parka girdim.

Charline güçlü bir kızdı. Vahşi Doğa'ya gitmek için harika bir aday olabilirdi. İmparatorluk Filosu'na katılmayı arzuladığını biliyordum ama seçilmediği ve bir yaratıkla bağ kuramayacağı için bir insan olarak katılmak zorunda kalacak ve hayatını homurdanarak geçirecekti. Yüzü asıktı; seçilmediği için hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Altıncı sınıftan on ikinci sınıfa kadar İmparatorluk Filo Akademisi'nde birlikte okumuştuk ve o iyi bir insandı. Babamın kim olduğuna bakarak bana yalakalık yapmazdı ve benden korkuyor gibi de görünmezdi.

"İsminiz seçilmediği için üzgünüm," dedim ona.

Üzüntüyle başını salladı. "Teşekkürler, Aisling. Dışarıda iyi şanslar."

Sırtındaki çantaya baktım. "Hey, Tetra adının söylenmesine hazırlıklı değildi..."

Charline'in yüzünde aydınlanan bir anlayış parladı ve çantasının kayışlarını sıkıca kavradı. "İsterdim, yani Tetra'ya yardım etmek isterdim ama bu şeyler çok pahalı. Piyango için Truly'ye verecektim." On dört yaşındaki kız kardeşine baktı.

Gerçekten ve kız kardeşlerim arkadaşı.

Charline'in ailesinin durumu iyi değildi. Babası bir makine fabrikasında çalışıyor, annesi ise hafta sonları evlere temizliğe gidiyordu.

Uzanıp göğsümdeki imparatorluk armasını söktüm, giysinin hafifçe yırtılmasına neden oldum ve ona uzattım. "Bu iplikler gerçek altından yapılmıştır. Paketin masrafını ve daha fazlasını karşılar ama karşılamazsa evime gidip mürebbiyem Elaine'i sorabilirsin. Ona yamayı göster, eğer istersen sana imparatorluk parasıyla ödeme yapacaktır."

Gözleri büyüdü ve tekrar annesiyle babasına baktı.

The Wilds'a doğru yola çıkan otobüs kafesi için korna çaldı ve ben topuklarımın üzerinde sallanarak yıldızlara evet demesi için dua ettim. Başka seçeneğim yoktu.

Demek istediğimi anlattım: "Elaine sana istediğin miktarı ödeyecek. Paket için harcadığının üç katını. *Ve* yama sende kalabilir." Elaine verecekti. Yamayı görecekti ve onu özgürce verdiğimi bilecekti. Charline güçlüydü ama onu göğsümden sökecek kadar değil.

Annesi başıyla onayladı ve Charline çantasını açarken rahat bir nefes aldım. "Av bıçağı var mı?" Ona sordum.

Başını salladı. "Su matarası, iki günlük kıyafet, uyumak için muşamba, kurutulmuş etler, kibrit, turnike. Tamamen dolu, tüm yıl boyunca inşa ettik." Gözleri yaşlarla doldu ve kalbim sıkışmaya başladı.

"Hey, yine de İmparatorluk Filosu'na kaydol ve yükselmeye çalış. Yaratık olmadan bile iyi bir maaş alabilirsin. Özellikle de kılıç kullanmada bu kadar yetenekliysen," diye öğüt verdim ona. Hançeri çok iyi kullanıyordu.

Bunun üzerine yüzü aydınlandı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Bir gün imparatoriçe olduğumda, seni kişisel korumam olarak bile işe alacağım." Bu bir sözdü. Tutmaya niyetim olmayan birine asla söz. Charline kılıç kullanmada harikaydı ve Amersea'ya sadıktı; babamın da bana öğrettiği gibi sadakat paha biçilmez bir şeydi.

O zaman biraz daha dik durdu. "Tamam."

Annesi ve babası memnun görünerek gülümsediler.

İmparatorun kızının sözü, imzalanmış bir iş sözleşmesi kadar iyiydi.

Ben onu selamladım, o da beni selamladı. Bir omzumdaki çantayı alarak, şimdi iki tane taşıyorum, ona iyi dileklerde bulundum ve sonra koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde

Bir düzine şık gümüş otobüsün sırası, kaputların altında parlayan büyük kor parçaları.

Herkes çoktan içeri girmişti ve sadece birkaç kişi açık kapılardan içeri girmeye çalışıyordu. İki çantanın ağırlığı altında inledim ama yanan kaslarımın acısını bastırdım. Tetra içeride oturduğu pencereden beni bir otobüse doğru yönlendirdi ve ben de tam zamanında yetişip iki çantayı da otobüsün altındaki saklama bölmesine attıktan sonra sıraya girdim.

Jace'in sesi yanımdan geldi. "Aisling, bu sabahı açıklamama izin ver..."

Hırladım. Ciddi miydi? Birkaç saat içinde gidip hayatlarımız için savaşıacaktık ve o beni neden aldattığını mı konuşmak istiyordu?

Bıçağı kalçamdaki kılıftan çıkarıp boğazına dayadım ve gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldum.

"Jace Ledger, eğer *bir* kez daha erkek fahişeliğini açıklamaya kalkışırsan, gökyüzündeki tüm yıldızlara yemin ederim ki seni susturmak için The Wilds'a vardığımız anda karnını bir balık gibi deşerim."

Yüzünde acı ifadesi belirdi ve sonra bakışları dudaklarıma kaydı. "Ama-"

Boynundan bir damla kan damlayana kadar bıçağı daha derine ittim.

Bakışları karardı ve ağzını kapatıp akıllıca bir adım atarak yanımdan uzaklaştı ve otobüse binmek üzere yanımdan geçti. O gider gitmez, söylediklerimin her kelimesini duymuş olan ve görünüşe göre Jace'in hemen arkasında duran Kohen Badshah'a bakıyordum.

Sertçe yutkundum, yüz ifadesini okumaya çalışırken kılıcımı kınına soktum. Boştu, sanki ya hiç duyguları yoktu ya da onları saklamakta iyiydi. Ben ikincisini tahmin ediyordum.

Tetra yanımda durabilsin diye Piyango sırasında neden sıranın dışına çıkmıştı? Hiç mantıklı gelmedi. Tabii gizli bir amacı yoksa.

Tek kaşımı kaldırdım. "Gösterinin tadını çıkarıyor musun?"

Dili dışarı çıkıp dudaklarını yaladı ve bu manzara midemin ısınmasına neden oldu. Hiç şüphesiz hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı ve benim için tamamen dokunulmazdı. Babam beni öldürür ve Valor'u hiç tereddüt etmeden varisi yapardı.

Başını yana eğerek yaklaştı ve Jace'in az önce girdiği otobüsün açıklığına baktı. "Eğer istersen onu ortadan kaldırabilirim."

Şaşkınlık bedenime hücum etti ve bu korku hemen bastırıldı. Jace'i susturmak için onu öldürmekle ilgili şaka yapıyordum. O piçi hâlâ önemsiyordum, sadece kendimizi birbirimize sakladığımız Piyango Günü'nde neden bir sarışınla yattığına dair bahanelerini duymak istemiyordum.

"Hayır, teşekkürler," dedim ve kafam karışmış bir halde arkamı döndüm.

Otobüse bindim ve Tetra'yı buldum. Bana bir yer ayırmıştı ve ben de onun yanındaki koltuğa çöktüm. Aklım hâlâ az önce dışarıda olanlarla meşguldü.

"Sana bir paket aldım. Annen nasıl karşıladı?" Ona sordum.

"Cenaze masraflarım için para biriktirmeye başlayacağını söyledi."

Bir kahkaha attım. Bethel'in sesine benziyordu. Acımasızca dürüst ve alaycı. Onu kendi annem gibi severdim. "Ama cidden, seninle ilgileneceğime dair ona güvence verdin mi?" En iyi arkadaşşıma döndüm.

Başını iki yana salladı. "Gerek yoktu. Ya ikimizin de sağ çıkacağını ya da ismimiz söylendiğinde iki ceset torbası olacağını bildiğini söyledi."

Tetra'yı tutma konusunda Bethel'in bana güvenmesinden mutlu olarak sırttım.

Otobüs yolculuğuna başladı ve Riverine'den olduğunu anlayamadığım pembe boyalı saçlı kısa boylu bir kız koltuğumuza doğru yürüdü ve çömeldi.

Bakışlarına karşılık verdi. "Bir ittifak kuruyoruz. Katılmak ister misin?" diye sordu.

Ben.

Ufak tefek olmasına rağmen kollarının kaslarla dolu olduğunu görebiliyordum,

Kaşında ve dudağında bir yüzük vardı. "Biz kimiz?" Ona sordum.

Başını otobüsün arka tarafına çevirdi, orada bir grup mankafa kısık sesle konuşuyordu, Jace de onlardan biriydi.

"Pas," dedim ona. Hayatta kalmak istiyorsak bir ittifaka ihtiyacımız vardı ama Jace ve aptal arkadaşlarına katılmak için o kadar da çaresiz değildim.

Yüzü düştü. "Arkadaşınızı koruyabiliriz." Bakışlarını kollarını sıkıntıyla kavuşturan Tetra'ya çevirdi. Kendisinden kırılğanmış gibi bahsedilmesinden hoşlanmıyordu, normalde kırılğan değildi ama bu durumda .

"Biz de yapabiliriz," diye tanıdık bir kadın sesi önümdeki koltuktan seslendi ve soyunma odasındaki Imbrian kızını görmek için başımı kaldırdım. Hani şu bana gülen dört küpeli kız.

"Ben Anika." Yumruğunu uzattı ve kaşlarımı çattım. Elimi uzatıp yumruğuna vurdum ama ona ters ters baktım.

Pembe saçlı pilice baktı. "Artık gidebilirsin. O geçti."

Beni hedef almadığı zaman tavırları hoşuma gidiyordu.

Pembe saçlı kız homurdandı ama otobüsün sonuna doğru yürüyerek uzaklaştı.

Anika başını yedi kişinin bir araya gelip konuştuğu otobüsün önüne doğru eğdi. "İttifakımızı küçük tutmak istiyoruz ama iki kişi için daha yerimiz var. Vardiyalı olarak uyumayı ve yaratık savaşları sırasında birbirimizin arkasını kollamayı planlıyoruz."

Gösterdiği gruba baktım. Beşi Kohen'in çetesinden gibi görünüyordu, Anika'yla birlikte altı kişiydiler ama ikisini okula gittiğim İmparatorluk Filo Akademisi'nin en iyi öğrencileri olarak tanıdım. Roc ve Alek on adamın toplam gücü ve becerisine sahipti. O zaman biraz daha dik oturdum, bunu ciddi ciddi düşündüm. Ama sonra bakışlarım Kohen'e kilitlendi ve o da Anika'nın beni davet etme kararına katıldığını söylercesine başını eğdi.

Sonra kıs kıs güldüm. "İmparatorluk tahtının varisi olduğumun farkındasın, değil mi?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Evet, bu yüzden seni istiyoruz."

Kollarımı kavuşturdum ve içimi çektim. "Kohen Badshah ile ittifak içinde olamam."

Grubun çoğunlukla Imbrialılardan oluşması yeterince kötüydü. Ölümcül ve saygıdeğer savaşçılar olmalarına rağmen, babamın Büyük Karartma'dan sonra topraklarında yaptığı misilleme için uykumda boğazımı kesmeyeceklerine güvenilemezdi.

Deli miydi? Kohen deli miydi? Babam, Karartma Savaşı'nda onun babasını *öldürdü*. Muhtemelen beni uykumda zehirlemeyi planlıyordu.

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Politika umurumuzda değil prenses. Sadece bu gece hayatta kalmak istiyoruz."

Tırnaklarının derisini yüzen Tetra'ya baktım. Şu anda bu otobüste sıcak ve güneş ışığı altında her şey harika görünüyordu, ama Vahşi Doğa'ya girdiğimizde ve güneş ufukta battığında, her türlü cehennem serbest kalacak ve bir ittifak akıllıca olacaktı. Doğru ittifak.

"Yapamam, özür dilerim. Ben aptal değilim. Kohen'in muhtemelen ölmemi istediğini biliyorum," dedim ona. Kuyruğumu kıstırıp Jace'in grubuna yalvarsam daha iyi olurdu.

bir ittifak oluşturmak.

Bana ters ters baktı, dişlerini sıkarak öne doğru eğildi ve yüzüme baktı. "Kohen Badshah hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Sonra koltuğu itti ve başını sallayarak gruba geri döndü.

Vay be. Çok mu sahiplenici? Belki de çıkıyorlardı.

Tetra bana baktı. "Doğru seçim buydu. Kohen ve çetesinin arkasını kolladığını bilerek uyuyamazdın. Kulağa bir tuzak gibi geliyor."

Benimle aynı fikirde olduğu için rahatlatarak iç çekti. "Belki de geri Jace ile konuşmalıyım-"

"Yıldızlar hayır! O piç seninle ittifak yapmayı hak etmiyor. Bu sopayı onun kışına sokmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor." Bastonunun sedefli dev topunu yüzüme doğru salladı ve ben de sııttım.

"Seni seviyorum. Lütfen bana bundan kurtulduğumuz zaman için bir intikam planına başladığını söyle."

Başını salladı. "Evet. Her şey şampuan şişesindeki saç çıkarıcı kremle başlıyor."

Kahkahalarla bağırdım, o kadar yüksek sesle bağırdım ki Kohen ve arkadaşları da dahil olmak üzere birkaç kişi bana doğru baktı. Bakışlarımı ona diktim ama o yüzünü sakın tuttu ve hiçbir şey belli etmedi. Bir erkeği anlamamanın zor olmasından nefret ederdim.

Grubundan ayrılarak bize doğru yürüdü ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. Hançerimin kabzasını kavradım ve bana doğru yürüyüp hem Tetra'ya hem de bana doğru yaklaşırken sertçe yutkundum.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim, Aisling?" diye sordu.

Tetra'ya baktım ve o da omuz silkti, sanki "*Yetki sende*" der gibiydi.

İçimi çektim, ne diyeceğini merak ediyordum.

Ayağa kalktığımda onunla yüz yüze, daha doğrusu göğüs göğüse geldim çünkü çok uzundu, ama beklenebileceği gibi geri çekilmedi ve böylece birbirimizden birkaç santim uzaktaydık. Sıcak nefesinin üzerime sıçradığını hissedebiliyor, kakule ve zencefil kokusunu içime çekiyordum. *Baharatlı çay.* Imbrialılar bununla tanınırdı.

Birkaç saniye acı çektikten sonra kenara çekildi ve birkaç boş koltuğa doğru yürüdü. Önce cam kenarına oturdu ve koridor tarafındaki koltuğa işaret etti.

Sağa sola bakındım, bunun ihtiyacım olmayan söylentileri başlatacağını biliyordum. Oturmak yerine tek dizimin üzerine çöktüm, böylece hâlâ herkes tarafından görülebiliyordum. Kimsenin Aisling Everhart ve Kohen Badshah arasında olmayan bir şey olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

"Ne?" Alçak sesle sordum.

Bana savunmasız bir ifadeyle baktı, ilk kez kartlarından herhangi birinin görünmesine izin veriyordu. "Eğer ittifaktan ayrılırsam, sen de katılır mısın? İmajına dikkat etmen gerektiğini biliyorum."

Kaşlarımı çattım. Ciddi miydi? "Bunu neden yapasın ki?"

Sertçe yutkundü. Adem elması, yutkundüğünde hareket eden bir yılan dövmesinin bir parçasıyla kaplıydı ve ciddi *bir hapishanede bulundum* hissi veriyordu.

"Anika, Nikhil, Meera, Dev ve Kian'ın güvende olmasını istiyorum. Onlar benim ailem gibi." Tonu daha önce kullandığı soğuk tondan değişmişti ve arkadaşlarının isimlerini sıraladığı her isimle birlikte sesinde duygusallık artıyordu.

En iyi kararına rağmen, yanına oturmak için eğildim ve neredeyse hemen pişman oldum. Kokusu, vücudunun sıcaklığıyla birlikte üzerime sinmişti ve kalçalarım tepki olarak sıkıştı. Gömleğinin kumaşını çeken devasa kaslarına bakarak, "Onları koruyabilecek kapasitede görünüyorsun," dedim.

Başını salladı. "Normalde evet." Sonra bakışlarımla buluştu ve buz mavisi gözlerinde neredeyse kendimi kaybediyordum. "Ama babanın orada bana suikast planları yapacağını biliyorum ve ben gittiğimde onları canlı çıkarmak için güçlü bir lidere ihtiyaçları olacak. Senin gibi birine. Bunun için eğitilmiş birine."

Dudaklarımdan keskin bir nefesin çıkmasına engel olamadım. "I-"

"İnkâr etme zahmetine girme. Ben olsam böyle yapardım," dedi, bu kez yüzü öne dönüktü ve önündeki deri koltuk arkasına sanki önemli bir bilgi taşıyormuş gibi bakıyordu.

Babamın planının onu öldürmek olduğunu biliyordu... ve arkadaşlarını korumaya mı çalışıyordu?

"Bir ittifak olmadan hiçbir şansınız yok," diye bilgilendirdim onu.

Başını salladı. "Daha zayıf adaylarla bir tane yapacağım. Bu bana belki bir yaratıkla bağ kurmam için zaman kazandırır ama imparator ölmemi isterse sadece arkadaşlarım için tehlike olurum."

O haklıydı. Eğer babam onun ölmesini isteseydi, Vahşi Doğa'daki casuslarına tüm ittifakını ortadan kaldırtırdı.

"Peki neden sana bir iyilik yapacağımı düşünüyorsun?" Onu ölçüp sordum. Az önce babamla aynı şeyi yapacağını, yani rakiplerini saf dışı bırakıp güçlenmelerini engelleyeceğini söyledi. Peki ben bu konuşmayı nasıl yapıyordum? Hainlik sınırında hissediyordum.

Tekrar bana baktı. "Arkadaşının adını söylediklerinde verdiği tepki yüzünden. Onu korumak için her şeyi yapardın, değil mi?"

Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Sadece başımı salladım.

"Aileme göz kulak olacak böyle birine ihtiyacım var ve karşılığında arkadaşınızın saçının *tek teline* bile dokunulmamasını sağlayacaklar."

Nefesimi kontrol etmek zorundaydım. Sanki ruhuma bakıyormuş gibi hissettim. Beni gördü, *gerçekten* olduğum gibi gördü ve ne düşündüğünden emin değildim.

"Tamam," diye ağzımdan kaçırdım cesaretimi kaybetmeden önce. "Tetra için. Ama ekibe katılırsam sorumlu olmak istiyorum. Ancak bu şekilde işlerin yolunda gideceğinden ve buradan canlı çıkacağımızdan emin olabilirim."

Başını eğdi. "Tamamdır. Amersalıların sözünün eri insanlar olduğunu duymuştum. Sözünüzden dönmek sizi öyle derin bir utanca sürükler ki kendinizi öldürebilirsiniz."

Bu doğruydı. Bizim geleneğimize göre söz verirdik, el sıkışırđık ve anlaşma yapılırdı. Sözleşmeye ya da imzaya gerek yoktu.

Başımı salladım. "Bu doğru. Sana söz veriyorum. Aileni elimden geldiğince koruyacağım." *Aile* kelimesini kullandım çünkü ailem vardı.

Uzanarak elini Amerikan usulü uzattı. Sıcak parmaklarını elime aldım ve dokunuşunun kalbimin bir mil hızla atmasına neden olmasına aldırmadım. Tokalaştık ve sonra söylentiler başlamadan koltuğu terk ettim.

Tetra'ya "Kalk," dedim ve başımı otobüsün önüne doğru salladım. "Bir ittifaka katılıyoruz."

Ön tarafa doğru ilerlerken Kohen ortada kalanlarla konuşmaya başladı ve onları yirmiden fazla kişiden oluşan büyük bir ittifak halinde gruplandırdı.

Otobüsün öbür ucundan bakışlarıyla karşılaştım ve hafifçe başını salladı. Yüzündeki tüm duygular gitmiş, acımasız bir savaşçı gibi görünmeye başlamıştı. Az önce bir tuzağa mı düştüm?

Az önce ne yaptım ben?

CHAPTER DÖRT

W üneş batmadan hemen önce Vahşi Doğa'ya giden şehrin dış sınırına ulaştık. Uzun yol bir anda seyrek ağaçlardan yemyeşil bir ormana dönüştü. Vahşi Orman, Amersea ve Imbria'nın tam ortasından geçen bir damar gibiydi.

nehir. Zamanın başlangıcından beri oradaydı ve içindeki yaratıklar bizden birine bağlı olmadıkça onu terk edemezlerdi. Eğer denerlerse, aniden oksijensiz kalmış gibi nefes nefese kalarak sınırda ölüyorlardı. Özgür olmak ve dünyada dolaşmak için bize bağlanmaları gerekiyordu, bizim de savaşta daha güçlü olmak için onlara ihtiyacımız vardı. Bu bir kazan-kazandı. Bazı eski hikayeler, Vahşi Doğa'nın bir gün dev bir yıldız gökten düşüp yeryüzünü yarana kadar var olmadığını söylüyordu. Yıldızın gökyüzünü yarararak sadece Vahşi Diyar'ın üzerine kor yağmasına neden olduğu ve ardından yıldızın yaratıkları yeryüzüne indirdiği söylenirdi. Ama hikaye o kadar farklı fantastik şekillerde anlatılıyordu ki neye inanacağımı bilemiyordum. Tek bildiğim, yaratıkların Vahşi Doğa'nın dışında yaşamasını sağlayan şeyin bağ olduğuydu ve savaşta onlara ihtiyacımız vardı.

Ülkenin Vahşi Doğa'yı barındıran bu bölgesine geldiğimde beni her zaman hayrete düşüren şeylerden biri de kordu. Yaklaşırken pencereden ateş gökyüzüne baktım. Ülkenin başka her yerinde gökyüzü maviydi, ama burada, Vahşi Doğa'nın üzerinde, kızgın bir turuncu ve sarıydı. Ateş gökyüzünden farklı boyutlarda kor yağıyordu; küçük parlayan pullardan misket büyüklüğünde devasa parçalara ve şimdiye kadar bulduklarımızın en büyüğü olan bir kavun büyüklüğüne kadar. O kavun büyüklüğündeki kor bugün hâlâ çelik fabrikamıza güç veriyor ve yüz yıldan uzun bir süre önce bulunmuştu. Gerçi şimdi daha çok

Ceviz büyüklüğündeydi ve her yıl harcanan enerjiyle yavaş yavaş küçülüyordu. Temiz yanıyordu ve çarpıldığında yanıcı değildi, bu yüzden hiçbir tehlikesi yoktu. Ayçiçeği çekirdeği büyüklüğündeki bir kor parçasıyla bütün bir kış boyunca evinizi ısıtabilirdiniz. Motosikletimi aldığım yıl içine bir parça koymuştum ve hala bitmemişti.

Kor, toplumumuzu besleyen şeydi, tüm altın ve gümüşten daha değerliydi ve Vahşi Doğa korla dolup taşıyordu. İmparatorluk Filomuzun büyük bir kısmı Vahşi Doğayı kor hırsızlarına karşı korumaya gitti. Askerler hem Imbria hem de Amersean taraflarında çevre boyunca her on metrede bir duruyordu. Vahşi Doğa'daki gezinizde bulduğunuz bir parça közü yanınıza almak adaylar arasında iyi bilinen bir uygulamaydı. Babam tüm adaylar için buna izin verirdi, ancak köz ustası değilseniz bu kesinlikle yasaktı. Közcüler, köz toplama vardiyasından önce ve sonra kontrol edilir ve bulunan tüm közler, hayatta kaldıkları varsayılarak, tasnif edilmek üzere imparatora verilirdi. Babam şehri ayakta tutmak için payları bölüştürürdü ama bu büyük bir sorumluluktur. Ancak savaşta savaşmaya devam etmek için hayatlarını riske atmaya istekli adaylar için bulabildikleri en büyük parçayı almalarına izin verdi. Elinize geçtiğinde ailenizle paylaşabileceğiniz küçük bir birikimdi bu - eğer başarabilerseniz.

Yine de kor bulmak aklımızın bir köşesindeydi. Her şeyden önce yaratıkları takip etmemiz ve hayatta kalmamız gerekiyordu. Otobüs Vahşi Doğa'nın sınırına yaklaştı ve Vahşi Doğa'yı çepeçevre saran, yerden ateşten gökyüzüne uzanan duvarlar gibi bir tür baloncuk oluşturan neredeyse şeffaf bariyerden geçerken içgüdüsel olarak nefesimi tuttum. Eğitilmiş bir göz için bu barizdi ve babamla birlikte birçok kez burada bulunmuştum ama Piyango talihlisi arkadaşlarım Vahşi Doğa'ya resmen girdiğimizi fark etmemiş gibiydiler. Bilim adamımız bunun yaşam alanını canlılar için güvenli kılan şey olduğunu düşünüyordu ama bize bir zararı yoktu. Neredeyse görünmez olan duvarın içinde rahatça nefes alabiliyorduk.

Sanki aklıma gelmiş gibi, otobüsün dışında yere düşen, bir kış kar tanesinden daha büyük olmayan küçük kor parçalarına baktım. Sanki içinde canlı bir ateş varmış gibi muhteşem turuncu rengiyle parlıyordu.

"Kor!" diye bağırdı biri ve herkes gökyüzünden serpilen zerrecikleri izlemek için otobüsün o tarafına koştu. Otobüsün camları açıldı ve adaylar kollarını uzatarak küçük parçacıkları yakalamaya çalıştı.

Anika'ya baktım ve Tetra dışında ittifakımızdan koru görmek için acele etmeyen tek kişinin o olduğunu fark ettim.

"Yakından nasıl görüldüğüyle ilgilenmiyor musun?" Tetra ona sordu.

Bakışlarını arkadaşıma çevirdi ve elini kaldırdı. Daha önce fark etmemiştim ama sağ elinin serçe parmağı yoktu. "Bu otobüsteki herkesten daha fazla köz tuttum. Babam bir köz ustası, annem ve ben de tasnif merkezinde çalıştık."

Tetra itaatkâr bir tavırla kucağına baktı ve içim daraldı. Anika ailesinin madenlerde çalıştığını söylediğinde, Imbria'nın kuzeydoğu dağlarındaki demir ya da bakır madenlerini kastettiğini düşünmüştüm. Ama şimdi halk arasında genellikle kor madeni olarak adlandırılan kor ayıklama tesisini kastettiğini biliyordum. Tesisler bölgemizin etrafındaki dağların içine yerleştirilmişti ve güvenlik amacıyla sadece bir girişleri vardı. Kehribar bir dağdan oyulmamış olsa da, ayıklama tesisi güneş ışığı almayan ve çok az havalandırması olan bir madene çok benziyordu. Oradaki çalışma koşulları çok ağırdı ve çoğu kişi bu iş kolunda tekrarlayan akciğer enfeksiyonlarına yakalanmadan yirmi yıldan fazla yaşamadı.

"Çaldınız mı?" Kayıp parmağa bakarak ona sordum. Ayıklama tesislerinde, ceplerinde kor getirmeye çalışan bir hırsızın parmağını almak yaygın bir uygulamaydı. Üzerinizdeki en küçük parçanın bile kokusunu alabilen yaratıklar vardı. İlk suç parmak, ikinci suç el, üçüncü suç hayatınız.

Bana hırladı ama hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi devirmiştım. Hırsız hak ettiğini buldu. Onun için üzülmeyecektim. Tüm korlar imparatora, yani babama aitti ve ondan çaldıysa benden ve tüm ülkemizden çalmıştı. Güzel ulusumuzu bu şekilde ayakta tutmak onun hayal edebileceğinden çok daha pahalıya mal oluyordu. On ikinci sınıfa kadar ücretsiz okul, mevkisi ne olursa olsun herkes için ücretsiz sağlık hizmeti, yoksullar için çalışma programları, seçkin bir ordu, temiz su ve müreffeh tarım arazileri. Herkesin koru çalmasına izin verirsek bu kadar güzel bir hayatı olacağını mı düşünüyordu?

On yıldan uzun bir süre önce savaşta harabeye dönmüş olan Imbria bile çoğu yerde eski güzelliğine kavuşmuştu. Evet, hala yoksulluk ve gecekondu vardı ama babam ülkemizin en yeni üyelerine bakmak için çok para yatırmıştı ve eğer ondan çalışırsa nankörlük ediyordu.

Aptal!

Kollarımı kavuşturdum ve ona sırtımı döndüm. Bunu Tetra'yı hayatta tutmak için yapıyordum. Sadece elimdeki göreve odaklanmam ve duygusuz kalmam gerekiyordu.

Elaine bana öğretmişti.

Isık çaldım ve grubumuzu çağırdım. Toplam dokuz kişiydik.

Her birine kendimi tanıttım ve isimlerini öğrendim. Erkekler Dev, Kian ve Nikhil, tıpkı Kohen gibi kas ve dövmelele doluydu ve deneyimli benziyorlardı. Yalnızca kişiliğine ve tavırlarına bakacak olursam Anika'nın belalı biri olduğu açıktı ama Meera için endişeleniyordum.

Daha zayıf görünen Imbrian'a baktım. Cılız ve utangaçtı ve bir kılıcı bile kaldıramayacak gibi görünüyordu. "Vahşi Doğa'da hareket ettiğimizde takım olarak hareket ederiz," dedim herkese. "Meera ve Tetra'nın merkezinde olduğu bir daire şeklinde yürüyoruz."

Meera kırılmış gibi boğazından bir ses çıkardı ama Anika benimle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı.

"İmparatorluk yasalarına göre Vahşi Doğa'da cinayet işlemek yasaldır, bu yüzden kimsenin hapse atılmaktan korkacağını sanmıyorum" dedim.

Grubumuzun üzerine kasvetli bir hava çöktü. En iyi yarattığı elde etmek için bazen diğler bir adayla dövüşmek zorunda kaldığınız ve bunun ölümle sonuçlandığı iddia ediliyordu. Ancak bu kural, her ne gerekçeyle olursa olsun cinayet işlenebileceğine dönüşmüştü. Tek bildiğim, bu ittifakın içinde bile arkamı kollayacağımıydı. Hayatım boyunca bunun için çalışmışım. Gerekirse kırk sekiz saat uykusuz kalabilirdim. Sırf bunun için kahve çantaları getirdim. Tüm bunlar Kohen'in arkadaşlarının beni öldürmesi için bir oyun olabilirdi. Ama Tetra'nın iyiliği için biriyle ortak olmalıydım, neden onlar olmasındı? Avasan çetesi düşmanlarına acımasızca davranmalarıyla ünlüydü. Ne kadarının söylenti, ne kadarının doğru olduğunu bilmiyordum ama buradaki her Imbrian'ın eklemlerindeki yara izleri bana çoğunun muhtemelen doğru olduğunu söylüyordu.

"Pekâlâ, neredeyse geldik. Yeteneklerinizi hızlıca listeleyin ki sizi nasıl kullanacağımı bileyim. Hayatta kalmamıza yardımcı olacak her şeyi." Eski sınıf arkadaşlarımdan biri olan Roc ile başladım. Neredeyse Kohen'in boyunda, tıraşlı kahverengi saçları ve ela gözleriyle kaba bir adamdı. Okulun yarısıyla gururla yatmıştı ama göğüs göğüse dövüşme ve avlanma konusunda gerçekten yetenekliydi.

"Göğüs göğüse dövüş, bileşik yay avcılığı, kadınları memnun etmek," dedi ve kaşlarını Anika'ya doğru salladı.

Grubumuzdan birkaç kişi kıs kıs gülmeye başladı ama Anika hiç etkilenmedi. Sadece ona orta parmağını gösterdi ve gözlerini devirdi. Aslında ondan hoşlanmışım. Şirretliği rahatlatıcıydı. Sahte iyi insanlardan nefret ederdim.

Sırada Alek vardı, eski sınıf arkadaşlarımdan bir diğeri. Parlak sarı saçları ve mavi gözleri onu benim için her zaman güzel çocuk kategorisine sokmuştur. O da

kılıç kullanmada, yiyecek aramada ve hayvanları takip etmede iyiydiler. Sırada Imbrialılar vardı.

Nikhil ürkütücü bir gülümsemeyle, "Mutfak bıçağıyla organları çıkarmak," dedi.

Kaşlarım havaya kalktı ve o ve diğerleri kahkahalara boğuldu. İçimi çektim. "Pekâlâ, beni kandırdınız. Hadi ama. Ciddi ol."

"Sokak dövüşü. Süslü bir silaha ihtiyacım yok, bir sopayla gözlerinizi çıkarabilirim" dedi. "Ve ayrıca kadınları memnun etmek." Tetra'ya göz kırptı, o da sırıttı. Kötü çocukları severdi. Başımız beladaydı.

Roc uzandı ve Nikhil'i yumrukladı.

"Sıradaki," diye iç geçirdim, acaba bu adamlar burada ölürlerse bir daha asla sevişemeyeceklerini biliyorlar mıydı?

"Hızlıyım ve bıçak fırlatmakta iyiyimdir," dedi Dev ve ceketini açarak yirmiden fazla fırlatma bıçağını ortaya çıkardı. Bu çok yardımcı oldu.

"Bir şeyleri havaya uçurmayı severim," dedi Kian düz bir yüz ifadesiyle. Çantasına baktım. "Bomba falan mı getirdin?" Cevap olarak sadece sırıttı.

Tanrım, bu insanlar manyak gibiydi. Onlarla birlikte olduğum için mutluydum. Anika'ya baktım.

Sıkılmış gibi esnedi. "Çıplak ellerimle bir adamı öldürebilirim ve o benim geldiğimi bile görmez."

Şimdi gözlerimi devirmenin zamanı gelmişti. Egomanyak. *Her neyse*.

Tetra'yı işaret ettim. "İtiraf etmiyor ama yay kullanmakta çok başarılı ve buradaki herkesten daha cesur. Ayrıca askeri strateji ve lojistik konusunda da geniş bilgiye sahip."

Tetra bana minnetle gülümsedi. Kendisi hakkında konuşmak istemeyeceğini biliyordum. Özellikle de hiç askeri eğitim almamışken. Bizimle birlikte İmparatorluk Filo Akademisi'ne gitti ama bunun tek nedeni babamın benim yalvarmalarım sonucunda onu kabul ettirmesiydi. Herhangi bir fiziksel savaş dersi almadı ve savaş teorisi üzerine uzmanlaştı, kitaplara ve işin akademik tarafına bağlı kaldı. Son derece zekiydi ama Vahşi Doğa'da pek işine yaramazdı.

"Peki ya siz prenses?" Anika sordu. *Prens*es lafının bir hakaret olup olmadığından henüz emin değildim. Öyle olduğundan oldukça emindim. Imbrialıların liderleri kraliyet ailesindendi, bu yüzden bana prenses demek beni prensleri Kohen'le eşit kılıyordu. Babam Imbria'yı ele geçirdiğinde bu unvanı ondan almıştı ama halkı onu hâlâ öyle görüyordu.

"Keskin şeyler, göğüs göğüse dövüş ve ekipleri yönetme konusunda iyiyimdir. Ayrıca karada yaşamak ve ekstrem durumlara dayanmak için hayatta kalma eğitimi aldım," dedim elimden geldiğince rahat bir şekilde. Güçlü yönlerinizi belirtmek tuhaftı.

Meera elini kaldırdı ve onu tamamen unuttuğumu fark ettim. Başımı sallayarak ona konuşma izni verdim: "Vahşi Doğada bulunan bitkilerden nasıl kokusuz ve tatsız bir zehir yapılacağını biliyorum." Gülümsedi.

Tetra ile bakiştık. Kesinlikle bu kohorttaki en ölümcül ittifakla birlikteydik.

"Hatırlat da sana yemek pişirme görevi vermeyeyim," dedim.

Ciddi bir şekilde başını salladı, şakamı anlamamıştı ama Anika'nın gülümsediğini gördüm.

Otobüs yavaşladı ve diğer otobüslerin sıralandığı bir yerde durdu.

İşte bu kadar. Çoğu ilk gece yaratık saldırıları ve diğer adaylar yüzünden ölecekti. Eğer ikinci geceye kadar dayanabilirseniz, muhtemelen zayıflamış, yaralanmış ve bitkin düşmüş olurdunuz. O gece yaratığınızla bağ kurmanız gerekiyordu, çünkü üçüncü geceye gitmek asla bir seçenek değildi. Üç gün için hazırlandık ama kimse Vahşi Doğa'da o kadar uzun süre dayanamadı. Çok yoğundu.

"Pekâlâ, harekete geçelim," diye emrettim ekibime, geçerken Kohen'in bakışlarını yakaladım.

Buna İmparatorluk Filo Akademisi'ndeki bir tatbikat gibi davranacaktım. Ben filo lideriydim ve bunlar da benim takım arkadaşlarımdı. Bir numaralı hedef: herkesi hayatta tutmak. Hedef iki: Bir yaratıkla bağ kurmak. Üç numaralı hedef: Söz konusu bağdan sağ çıkmak ve tek parça halinde kurtulmak.

Kendime daha çok güvenmek isterdim. Doğruyu söylemek gerekirse, pek fazla zayıflığım yoktu, öyle yetiştirilmemiştim. Ama Tetra'nın burada benimle olmasını beklemiyordum. Onun arkadaşlığı benim zayıflığımdı ve Kohen'in bunu kullanıp beni tuzağına düşürmesinden korkuyordum.

Bunun doğru olup olmadığını öğrenmenin tek bir yolu vardı.

CHAPTER

BEŞ

"Y Vahşi Doğa'ya koşarak değil, yürüyerek gideceksiniz!" Bir İmparatorluk Filosu kaptanı olan Brigita, toplanan adaylara bağırırdı. Filo tarafından verilen ve yakın zamanda savaş görmüş gibi görünen kıyafetler giyyordu. Elbisesinin etekleri

Pantolonunun bacağı parçalanmış ve yanağında küçük kanlı bir kesik kurumuştı.

Yaratığı Sandor dişi bir aslandı ve arkasında sinsice ilerleyerek hepimize avmışız gibi bakıyordu. Sırtında turuncu, kor gibi parlayan çizgiler uzanıyordu.

Üzerimizdeki ateşten gökyüzü ve etrafımızdaki sık ağaçlarla teknik olarak zaten Vahşi Orman'ın içindeydik ama bu dış sınırlarda pek hareket yoktu. Babamın burada çok fazla askeri vardı. Yaratıklar uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı; ölmekten korktukları için sınırları test etmek istemiyorlardı.

"Oraya girdiğinizde," dedi, "kendi başınızasınız. Yardım etmemize izin yok, çünkü bu sadece en güçlülerin acemi birliğine alınmasının amacını boşa çıkarır."

Eğitim kampı, genellikle *cehennem ayı* olarak anılır. Adayları zihinsel ve fiziksel yorgunluğa sürükleyen ve Amersea'nın Mermer Kıyılarından Imbria'nın Kuzeydoğu Dağlarına kadar benim yaşımdaki herkesi kışkıandıran dört haftalık bir eğitimdi. Hepimiz girmek istiyorduk ve girebilmenin tek yolu Piyango'da seçilmek ve burada, Vahşi Doğa'da bir yaratığa bağlanmaktı. Eğer mezun olursanız, İmparatorluk Filosunda üst düzey bir görev ve her hafta bir maaş çeki garanti ediliyordu.

"Erkek kardeşim Thunder Cliff üssünde görev yapıyor," dedi bir kız yanımda, "bu yüzden bir su yaratığıyla bağ kurmayı umuyorum."

Thunder Cliff savaşın hemen önünde yer alıyordu ve en çok aksiyonu gören yerdi. Suyun hemen kenarındaydılar ve bir suya bağlananlar

Yaratıklar otomatik oraya gönderilirdi, böylece okyanusa sızıp Luskinleri gözetleyebilirlerdi. Suyu bağı kalmama neden olacak bir yaratıkla bağ kurarsam babam beni öldürür. Hayır, teşekkür ederim.

Brigita boğazını temizledi. "Tetikte olun, hayatta kalın ve iyi şanslar." Hava borusundaki bir düğmeye bastı ve herkes hızla dev ağaçların arasından geçerek Vahşi Doğa'nın karanlığına doğru yürümeye başladı.

Tetra engebeli zeminde tökezleyerek bastonunu kullanmaya çalışırken ben de onun hızına ayak uydurarak yürümeye başladım. Etrafımızda insanlar birikti ve arazi daha da kayalıklaştı. Brigita'nın yanından geçerken eli uzandı ve beni üst kolumdan kavradı. Beni kendine doğru çekti ve bakışlarını grubumdaki Imbrialılara dikti.

Kulağıma eğilerek, "Kohen Badşah'tan uzak dur," diye fısıldadı ve sonra beni serbest bıraktı.

Kaşlarımı çattım ama başımı salladım ve sonra yürümeye devam ettim.

Bu ne anlama geliyordu? Otobüste konuştuğumuzu zaten duymuş muydu, yoksa ittifakımın onun adamlarından bazılarını içerdiğini gördü ve beni onun kötü haber olduğu konusunda uyarmak mı istedi? Ya da babamın ona bir suikast düzenleyeceği ve bu olayda benim zarar görmemi istemediği konusunda beni uyarıyor muydu?

Kohen'e baktım. Otobüsten atılanlarla birlikte yürüyordu. Küçük, sırık gibi ve beceriksiz adaylar, sahiplerinin peşinden giden köpek yavruları gibi onu takip ediyordu. Kohen ağaçları, insanları ve yerdeki şeyleri işaret ediyor, onlara nasıl hayatta kalacaklarına dair dersler veriyordu sanırım.

"O düşündüğün değil," dedi Anika, onu incelememi izleyerek. Ben de kıs kıs güldüm. "Muhtemelen daha kötü biri."

Yolun hemen önüne dikilmiş bir tabelada durduk, tüm çantalarımızın sıra sıra dizildiği yerde.

Vahşi Doğa'ya giriyorsunuz. Aday olmadığınız sürece bağlı bir yaratık olmadan giriş yasaktır. Ve eğer adaysanız, iyi şanslar. Yıldızlar yolunuzu aydınlatsın.

"Bond ya da ceset torbası. Hadi yapalım şu işi," dedi Roc boynunu açıp çantasını kaldırarak.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Tetra bastonunun üzerinde dengede durmaya çalışırken çantasını yeniden ayarlarken ona sordum.

Bana ters ters baktı. "Benim kıcıımı silecek misin, Aisling?" Sertçe yutkundum. Haklıydı. Ona çok fazla bebek gibi davranıyordum.

Kendi çantamın kayışlarını sıkarak geri çekildim ve yürümeye devam ettim.

Yanlarından geçtiğimiz imparatorluk askerleri bana saygı selamı verdi. "Bizi gururlandır," dedi içlerinden biri.

Baskı yok.

Eğer bir Labrador'a bağlı olarak ortaya çıksaydım, babam kesinlikle beni evlatlıktan reddederdi. Amersea halkı da onlarla birlikte. Benimle bağ kuracak güçlü bir yaratık bekliyorlardı ama babamı gölgede bırakacak kadar güçlü değil.

İçimi çektim. Sen imparatorun kızıyken her şey politikti.

Grubumu tabelanın yanından geçirip Vahşi Doğa'ya götürdüm ve huşu içinde ateşten gökyüzüne baktım. Etrafımıza küçük parlayan zerrecikler yağıyordu, neredeyse gözle görülemeyecek kadar küçüktüler. Yine de, yeterince toplarsanız içlerinde bir değer vardı. Babamla birlikte Vahşi Doğa'nın kıyısına bir düzineden fazla kez gitmişim ama canavarın karnına hiç girmemişim.

"Eller silahların üzerinde olsun istiyorum. Her an saldırgan bir yaratık tarafından saldırıya uğrayabiliriz," diye tersledim, grubumun en az yarısının tembelce ve umursamadan yürüdüğünü fark ettikten sonra. Tetra da buna dahildi.

Sorunu çözdüler ve ben de biraz rahatladım.

"Bize sadece bağ kurmak için saldırmazlar mıydı?" Tetra sordu.

Yaratık derslerine hiç dikkat etmezdi. Hayatı boyunca bir yaratığa sahip olamayacağını varsaymıştı.

Anika konuşmaya başladığında konuşmak için ağzımı açtım: "Vahşi Doğa'daki yaratıklar sizi kokunuzdan hoşlanmadıkları için, yuvalarına yaklaştığınız için ya da yüzlerce farklı nedenle öldürebilirler."

Onunla aynı fikirde olarak başımı salladım. "Ve bazen o yarattığı kendi iradene teslim etme ve onunla bağ kurma fırsatını kullanabilirsin."

"Ve diğerleri sizi öldürecek çünkü zayıflığınız onları rahatsız ediyor ve daha baskın olduklarını kanıtlamak istiyorlar," diye ekledi Anika.

Kahretsin, onu tanıdıkça daha çok sevdim. Zekiydi, saçmalamıyordu ve işini biliyordu. Başka bir hayatta arkadaş olabilirdik.

Ormanın derinliklerine doğru yürüdükçe üzerimize doğaüstü bir karanlık çöküyordu. Sıcaklık düştü ve geniş ince kor dilimleri gökyüzünden düşen tüyler gibi süzüldü.

Dev'in eli yılan gibi uzandı ve bir tanesini yakaladı, ancak acı içinde tıslarken yere düşürdü ve parmaklarını ağzına götürdü. Dumanı tütüyordu.

Anika sırtıttı. "Büyük parçalar düşerken sıcak olur. Soğumaları için birkaç dakika beklemeniz gerekir. Babamın parmaklarını görmelisin, tırnaktan bileğe kadar yanık izleri var."

Kaşlarını çattı, mistik turuncu ve sarı ışıltısıyla yerdeki parçaya baktı, kenarlarındaki siyah kömürleşmiş izler neredeyse sıcak bir ateşten çıkan kömürü andırıyordu.

"Yola devam ediyoruz," diye duyurdum. "Ayrılmadan önce biraz köz almak için bolca vaktimiz olacak," diye onları temin ettim.

Yanımda bir dal kırıldı ve kılıcımı savurdum, ancak kişiyi tanıdığımdaya durdum. Kılıcımın ucu Kohen'in boğazına dayanmıştı.

Gözleri benimkilere bakarken fırtınalıydı. "Onları emin ellere bıraktığımı bilmek güzel."

Nefes vererek bıçağı geri çektim. "Bize böyle sinsice yaklaşarak ne halt ediyorsun?"

Küçük, gri kumaştan, fermuarlı bir çantayı uzattı ve Anika'ya baktı. "Bunlar bir şekilde çantama girmiş." Bakışlarında endişe vardı ve Anika'ya baktığımda gözlerinde korkunun parladığını gördüm.

Elinden kaptığı gibi çantasına tıktırdı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Kohen onlara, "Herkes iyi şanslar," dedi ve sonra ormanın içinde kayboldu.

"Bunun içinde ne var?" Tekrar yürümeye başladığımızda ona sordum, Tetra ve Meera konuştuğumuz gibi ortada duruyordu.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi.

Gözlerimi devirdim ama ağaçları tehditlere karşı tarayarak yürümeye devam ettim. Vahşi Doğa'ya uyuşturucu getirecek kadar aptal olamazdı. Bir saldırı sırasında sarhoş olmak isteyeceğiniz son şeydi. Belki de tampon ya da utanç verici bir şeydi.

Tüyler ürpertici bir çığlık tüm Vahşi Doğa'da yankılandı ve hepimiz bir anlığına donup kaldık.

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Devam edin. Kendi takım arkadaşlarınız için endişelenin," diye öğüt verdim. Kendimi kalpsiz hissediyordum ama ormanda o bağırıya doğru koşmak bizi öldürtebilirdi.

Bir saat kadar yürüdükten sonra ileriden gelen su sesi dikkatimi çekti ve hemen grubumuzu kuzeye ve sola doğru itmeye başladım. O suda iyi bir şey yaşamıyordu, sadece yüzünüzü yıkamaya çalıştığınızda sizi dışarı çıkaracak, anlatılamaz güçte yaratıklar vardı

"Thunder Cliff'te görevlendirilmek için can atan var mı?" Ben sordum. Bir su yaratığıyla bağ kurmak, hareketlerinizi gerçekten kısıtladığı için genellikle hoş karşılanmazdı.

"Hayır," diye yankılanan bir cevap geldi.

Vahşi Doğa'nın sesleri yürüdükçe daha da yükseliyor gibiydi. Hırıltılar, cıvıltılar, gaklamalar, sürüngenler. Kalbim göğsümde çırpınıyor ve tüm duyularım alarma geçiyordu.

İlerideki yaprakların üzerinde bir şey sıçradı ve ben yumruğumu kaldırdım. Grubumuz yürümeyi bıraktı. Ormanın ilerisinde başka bir ekibin konuştuğunu duyabiliyordum ama yaklaşık on metre sağımızda, kalın bir eğrelti otunun arkasında bir yaratığın mor parıltısı vardı. Bunu ne zaman kapatmak istediklerini seçebiliyorlardı, bu yüzden hayvanın şu anda gücünü gösteriyor olması, saldırıya hazırlandığı ya da görülmek istediği anlamına geliyordu. İki parmağımı gözlerime götürdüm ve eğrelti otunu işaret ettim. Grubumuzun hepsi kafalarını o yöne çevirdi ve yaratık çalının arkasından çıktı.

Beyaz kuyruklu güzel bir tilkiydi, benim için yeterince güçlü değildi, görünüşüne göre oldukça küçük ve itaatkârdı. Bakışlarımı nasıl çabucak bıraktığını anlayabiliyordum. Sesimi alçak tuttum. "Bunun hızlı olduğunu biliyorum ve muhtemelen bunu bu kadar çabuk beklemiyorduk ama bu Meera ya da Tetra için mükemmel bir yaratık," dedim.

"Katılıyorum." Anika bakışlarını Meera'ya çevirdi.

Küçük kız derin ve titrek bir nefes aldı ama savaşıma hazır görünüyordu. Tetra'ya baktım ve onu kaplayan çiğ korkuyu gördüğümde midem bulandı. Daha önce hiçbir şeyle dövüşmemişti. Ondan bunu yapmasını istemek zaman alacaktı.

"Meera, kendini hazır hissediyorsan hepsi senin," dedim ona.

Buraya geleli daha bir saat bile olmamıştı, bu yüzden ilk yaratık bağlama dövüşümüzün şimdiden başlamak üzere olması neredeyse kötü şans gibi geliyordu. Ama Meera'nın daha iyi bir şansı olmayabilirdi. Orta güçteki bir sonraki yaratık bir tavşan olabilirdi. Bir tilki saygındı ve ona İmparatorluk Filosu'nda iyi bir iş sağlayabilirdi. Daha düşük bir şey gülünçtü ve daha yüksek bir şey onu öldürebilirdi.

Hançerini sağ elinde tutmadan önce hızlı hızlı nefes aldı.

Aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlanmıştım. Kohen'e onu güvende tutacağıma dair söz verdikten sonra Meera'nın bu şeyle savaşırken öleceğinden korkuyor ve bir bağlanmaya ilk elden tanık olacağım için heyecanlanıyordum.

"Ona yer açın." Geriye doğru dört büyük adım attım ve grup da aynısını yaptı, tilkinin önünde sadece Meera, bir metre bir santim boyuyla kaldı.

Anika topuklarının üzerinde sallandı ve ben uzanıp onu sabitlemek için omzunu kavradım.

"İlk kanı akıttıktan sonra ona yardım edemezsin. İkisini de öldüreceksin," dedim.

"Bunu biliyorum," diye tersledi.

Bağlanma bir kez başladığında, herhangi biri müdahale ederse, hem yaratığın hem de insanın ruhunda büyü bir yırtılmaya neden oluyordu. Anında ölüm.

Meera tilkiye baktı, etrafında yavaş bir daire çizerek yürümeye başladı ve biraz eğitilmiş olduğunu görmek beni memnun etti.

"Onu izle. Öğrenin," diyerek Tetra'ya koçluk yaptım. "Yaratık zayıf bir bağa tahammül edemez, yoksa dışarıdaki hayatlarına mal olur."

Çok zayıf bir bağ, dışarı çıktıklarında yaratığın nefes alamayacağı anlamına geliyordu. Güçlü bir bağ olmalıydı.

En iyi arkadaşım hızla nefes alıyordu, şüphesiz bir panik atağı savuşturuyordu. Keşke onu bu durumdan kurtarabilseydim, bir şekilde gizlice dışarı çıkarabilseydim ama adı piyangoda çıkmış ve kaderi belirlenmişti. Eğer firar , madenlere giderdin. Ya da daha kötüsü: sizi meydanda asarlardı. Bu piyango yerleri başkalarının uğruna cinayet işleyebileceği fırsatlardı. Bu yüzden insanların onları izin vermiyorduk. Üç gün bittiğinde, cesetlerimiz için gözcüler gönderirlerdi.

Meera tam tilkiye doğru hamle yapacakken tilki havaya sıçradı ve boğazına yapıştı.

"Meera!" Anika çığlık atarak öne doğru koştu. Elimi uzattım ve koltuk altından tutarak onu geri çektim.

Tilki Meera'nın boğazından bir parça et kopardı ve ben irkildim. Öldürücü bir darbe mi? Merak ettim ve sonra küçük kız tamamen vahşileşirken daha iyi düşündüm. Tilkiye bir, iki, üç kez vurdu, her darbede tüm yaratıkların sahip olduğu gizemli mavi kanı çekti. Tilki bileğini ısırды ama kız onu ensesinden yakaladı ve havaya kaldırdı.

Sonra o an geldi. Hakkında sadece okuduğum ve tanık olma zevkini hiç tatmadığım o an.

Tilkinin bedeninden renkli büyü yaylarından oluşan bir kaleydoskop uçtu. Meera tilkiyi sıkıca kavrayıp gözlerini ondan hiç ayırmazken bantlar etrafını sararak onu sarmaladı. Tilki ona boyun eğiyordu. Onunla bağ kuruyordu.

"Yıldızlara şükürler olsun," diye nefes aldı Anika, omuz silkerek elimden kurtuldu.

Hepimiz tuttuğumuz nefesi bıraktık, renklerin ikisinin de etrafını sarmasını huşu içinde izledik, mavi, yeşil, mor, pembe. Artık tilkinin nerede başladığını ve Meera'nın nerede bittiğini söyleyemiyorduk. Patlayan bir yıldız bakmak gibiydi.

"Çok güzel," dedi Tetra ve ben de gülümsedim. Öyleydi.

Bir süre sonra renkler soldu ve Meera dizlerinin üzerine çöktü, tilki ona doğru kıvrılırken onu bıraktı, kucağına sokuldu, bileğindeki ve boğazındaki yarayı yaladı.

"Meera? İyi misin?" Anika arkadaşına doğru ilerlerken, sarı bir yılan yerden fırladı ve doğrudan koluna yöneldi.

Düşünmeden hareket ettim, bir hareket bulanıklığı. Ben daha tehdidi kataloglayamadan kılıcım yılanı ikiye böldü.

Anika dondu kaldı, seğiren ölü yaratığa baktı ve sonra yukarı baktı
Be

n. Şok olmuş bir ifadeyle "Teşekkürler," demeyi başardı.

Başımı salladım, ormana baktım. "Bu bağ daha fazla yaratık getirecek. Gitmemiz gerekiyor."

Bağlar diğerlerine bir tür sinyal gönderir. Meera artık güvendeydi. Onu koruyacak bir yaratığı vardı ve bir kez bağlandığınızda diğer yaratıklar sizi kendilerinden biri olarak kabul ediyordu. Meera artık Vahşi Orman'a saldırı korkusu olmadan özgürce girip çıkabiliyordu.

Meera bize baktı ve boynundaki yaranın yüzeysel olduğunu fark ettim; tilki bir atardamara isabet etmemişti. Sadece dizini sıyırdığın zaman olduğu gibi birkaç kat deri kaybı vardı.

"Ben iyiyim. Git!" Meera parmaklarını tilkinin kürkünde gezdirerek ısrar etti. Bu, yaratığıyla aralarındaki bağı sağlamlaştıracakları özel bir zamandı.

Anika arkadaşından ayrılma fikrinden hoşlanmamış gibi görünüyordu.

"O artık senden daha güçlü," dedim Imbrian'a. "Hadi gidelim."

Bu doğrudu. Artık bağlandığına göre, tilkinin ona aşıladığı güce ek olarak tilkinin gücüne de sahipti.

"Dışarıda görüşürüz!" Bağlandıkları yerden uzaklaşmak için koşarken Anika arkasından seslendi.

Tetra yanımda topallayarak koşmaya çalıştı ama bastonuyla bunu başaramadı. Her on adımda bir yüzünü buruşturarak tempolu bir yürüyüşle yetindik. Sonunda tehlikeden uzaklaştığımızı hissettiğimde yavaşladık.

"Bu... şiddetliydi," dedi Tetra nefes nefese ve omzunu çıkararak. Bastonuyla çok uzun süre yürümesinin kolunda ağrıya neden olduğunu biliyordum.

En iyi arkadaşıma baktım. "Olacak. Ve sen de hazır olmalısın. Kaçmak yok. Tereddüt etmek yok. Seçtiğin yarattığı doğrudan öldürmeye çalışacaksın."

Kaşlarını çattı. "Eğer onunla bağ kurmak istiyorsam, neden onu öldüreyim ki?"

Başımı salladım. "Mesele de bu. Eğer kaderinizde bağ kurmak varsa, onu öldüremezsiniz. Eşit olacaksınız."

Başını salladı. "Belki ben de topal bacaklı bir yaratık bulurum."

Grubumuzdaki birkaç kişi güldü ama ben gülmedim. Yaratıklar mükemmeldi. Hiç deformasyonu ya da zayıflığı olan birini görmemiştim. Ama onunkini görecektlerdi, bunu bir zayıflık ve onu da kolay bir ölüm olarak görecektlerdi.

İmparatorluk Filosu'nun hiçbir zayıflığı yoktu, tıpkı yaratıkların olmadığı gibi. Bu yönden birbirlerine benziyorlardı. Yürüdükçe, Tetra'yı o tilkiyle dövüşmeye ikna etmiş olmayı daha çok diliyordum ama itiraf etmeliyim ki bu onu öldürürdü. Eğer bir tilki çok güçlüyse, onu daha düşük sınıf bir yaratığa yönlendirmeye çalışmalıydım. Acemi birliğinden mezun olduğumuzda ona angarya işler verilebilirdi ama hayatta kalırdı.

CHAPTER ALTI

"Acıktım." Dev çantasından kraker çıkardı ve bir şeyler atıştırdı. Birkaç saattir yürüyorduk ve başka hiçbir canlıyla karşılaşmamıştık. Aynı hem rahatlatıcı hem de iç karartıcıydı. Bu şu anlama geliyordu.

kamp yapmak zorunda kalacaktık. Bununla birlikte, her birimiz geri getirmek için uygun büyüklükte bir kor parçası bulduk. Anika Meera için daha küçük bir parça bile aldı. Amersea'nın en zengin kızının Vahşi Doğa'dan köz almasının iyi bir görüntü olmayacağını düşünerek eve götürmekten kaçındım. Tetra, annesinin artık çalışmak zorunda kalmamasını sağlayacak ceviz büyüklüğünde bir tane buldu.

"Hiç kurutulmuş etiniz yok mu? Karbonhidratlar seni yavaşlatır ve halsizleştirir," dedim Dev'e krakerleri sallarken.

Beynim zaten yavaşlamıştı. Yorgundum ama biraz kahve içip kendime gelebilirdim.

"Gece için kamp kurabilir miyiz? Çok yorgunum," dedi Tetra, bacağını arkasından sürükleyerek, bu noktada sağlam ayağıyla topallayarak. Tüm bu yürüyüşün yaslandığı kolunu öldüreceğini biliyordum.

Tetra'nın yararına, "Evet, kamp yapalım," diye duyurdum.

Grubumuzdan rahatlama sesleri yükseldi ve ateş yakmak için odun toplamaya başladık. Herkes çantasını karıştırdı ve çadır yapmak için muşamba ve ip çıkardı. Tetra kabarık bir uyku tulumunu açtı ve içine girerken iç çekti.

Anika ateşi yakarken bana "Kim benim için sürüsünden vazgeçti?" diye sordu.

"Charline."

Tetra başını salladı. "Ona teşekkür etmeliyim." Kankamın gözleri çoktan kapanmaya başlamıştı.

"Hey, uyanık kal ve bir şeyler ye." Biraz kurutulmuş et çıkardım ama eliyle beni kovdu.

"Çok yorgunum. Şu anda yemek umurumda bile değil." ve sonra dışarı çıktı.

Burada zamanı söylemek zordu. Muhtemelen gece yarısıydı ama gökyüzü hâlâ ateş gibi parlıyordu. Ağaçların üzerindeki gölgelik bir tür parıltılı kaplamaya sahipti ve sadece pembemsi bir ışığın içeri süzülmesine izin veriyordu. Biraz ürkütücüydü ve hiçbir şekilde normal güneş gibi ferahlatıcı değildi.

Sıcak su termosuma iki kafein torbası attım ve demlenirken mataradan suyum içtim. Bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım, ne kadar susuz kaldığımı fark etmemiştim. Sabahleyin yaklaşık üç yüz metre sağdaki derenin yanında yeniden doldurmamız gerekecekti.

Anika'nın küçük gri çantasına uzanıp ağzına bir şeyler tıktırmasını ve bana ters ters bakarken çiğnemesini izledim.

"Candy?" Sırıtarak sordum.

Yani tampon değilmiş. *İlginç*. O çantada her ne varsa gizli tutmak istemiş.

"Keşke," diye tersledi ve az önce yediği şeyin tadını dilinden silmek için biraz su içerken iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı.

Belki kafeinden de kaynaklanıyordur. Benim önümde uyuyacak ya da gardını düşürecek bir tip gibi gelmedi bana.

Ayak sesleri ve alçak sesler dikkatimi sağ tarafa çekti. Fırlatma bıçağımı kavradım ve el fenerimi çıkarıp tanıdık bir çift açık mavi göze doğru tuttum.

Kohen Badshah.

Kampımızdan beş metre kadar uzaklaştı ve grubuyla birlikte çadırını kurmaya başladı. Üç kişi kadar azalmış görünüyordu ve kolunda iki kesik vardı.

Ayağa kalktım ve taze demlenmiş sıcak kahvemi onun kurduğu yere getirdim. "Kampımıza biraz yakın değil mi?" Takım arkadaşlarından birine nasıl ateş yakılacağını anlatırken ona sordum.

Bana ters ters baktı ve kahvemden uzun ve keyifli bir yudum aldığım yere doğru ilerledi.

Şimdi daha yakın olduğu için dudağının yarıldığını ve gözünün morardığını görebiliyordum.

"İstediğim yerde kamp kurarım," diye tükürdü ve başım şokla geriye döndü.

"Senin derdin ne?" Bu sıcak sıvıyı yüzüne fırlatmak istedim ama böyle güzel bir içkiyi ziyan etmek istemedim.

Burun delikleri açıldı ve uzanıp siyah tişörtünü çıkardı, hayatımda gördüğüm en lezzetli karın kaslarını ortaya çıkardı. Aniden soyunmasına hazırlıklı değildim, bu yüzden orada öylece durup aptal gibi baktım.

Sol göğüs kafesinde kocaman bir yara vardı. Çok kötüydü, çok kanıyordu ve o kadar derindi ki altındaki kası görebiliyordum.

"Senin sahtekâr baban ve onun aptal suikastçıları benim sorunum. Beni öldürmeye çalıştılar ve ben de ekibimi koruyamadım. İkisini kaybettim." Çaylak grubunu işaret etti.

Sanki onları önemsiyormuş gibi konuştu ki bu kafa karıştırıcıydı. Onlarla yeni tanışmıştı ve otobüste babamın onun peşinde olacağını bildiğini itiraf etti.

Ne diyeceğimi bilemeden rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Dürüst olmak gerekirse, babamın Kohen'i ortadan *kaldırma* kararına katıldığımdan emin değildim. O, Imbria ve Amersea arasında gelecekteki barışın bir sembolüydü. Babası savaşta ölmüştü ama biz onun yaşamasına izin vermiş, onu okutmuş ve Piyango'ya katılmasına izin vermiştik. Bu herkese, artık Luska'ya karşı birleşmiş tek bir ulus olduğumuzun mesajıydı.

Ama babam buna izin veremezdi. Kohen'in lideri olduğu gelecekteki olası bir isyana izin veremezdi.

Kohen çantasını karıştırırken dikkatle beni izliyordu.

"İmparatoriçe olsaydınız bana ne yapardınız?" diye sordu aniden, ben bir şey söylemeyince.

Tehlikeli soru karşısında sertçe yutkundum, çantasından bir silah beni deşmeye kalkma ihtimaline karşı parmaklarım bıçağımın üzerinde seğiriyordu.

"Yaşamanıza izin verirdim. Eğer daha sonra bir sorun haline gelir ve bir ayaklanma başlatırsanız, o zaman sizinle ilgilenirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Dürüstlüğün beni şaşırttı, Aisling Everhart."

Çantasından küçük bir alet çıkardı ve göğsündeki yaraya bastırdı. Sertçe bastırdı ve tekrar tekrar bastırmadan önce irkildi. Kendi kesiğini zımbaladığını anlamam birkaç saniye sürdü.

"Tanrım, neden bunu yapacak başka birini bulmuyorsun?" Takımındaki çaylaklara el salladım.

İmparatorluk Filosu tarafından verilen bir tıbbi cihazdı. Onu çaldığına bahse girmeye hazırdım.

Sonuncusunu zımbalarken dişlerini sıktı. "Ben kendi pisliğimle kendim ilgilenirim prenses," diye tersledi ve sonra yanımdan geçip gitti, yüzü aniden düştü.

"Meera nerede?" Sesi titriyordu, bakışları ateşin etrafında dolaşırken panik içinde olduğu belliydi, şüphesiz herkesi sayıyordu.

Kahvemden uzun bir yudum aldım. "Bir tilki yaratığa bağlandı. İkisi de hayatta kaldı."

Bunun üzerine sırtıttığında yüzünü bir rahatlama kapladı ve yıldızlar bana yardım etti, o çok güzeldi. Midem kasıldı, tepki olarak tüm vücudumu sıcaklık kapladı ve verdiğim tepki için kendimden biraz nefret ettim.

Bedenim sahip olamadığım şeyi istiyordu. Sanki dokunamadığım tek adamın Kohen Badshah olduğunu biliyordu ve bu yüzden ona dokunmak istedim. Her yerine. Hem *de çok*.

Boğazımı temizledim. "Madem bu kadar yakınımızda uyuyorsun, o zaman ölümcül bir şeyi kendine çekmemeye çalış," diyerek uzaklaştım.

"Baban hâlâ nefes alırken imkânsız," diye mırıldandı nefesinin altında.

Bıçağımı çektim, hızla döndüm ve keskin ucu adem elmasına bastırana kadar saldırdım. Kılını bile kıpırdatmadı, sadece davranışlarımı merak eden bir kedi gibi beni izledi.

"Bu babam için bir tehdit miydi? İmparatorunuza?" Uyarmıştım. Kelimeler güzel bir ağızdan çıksa bile ihanete katlanamazdım. Eğer babama zarar vermeyi planladığını düşünseydim boğazını tam burada keserdim.

Bakışları daraldı ve işte o zaman sırtımda, tam kalbimin göğüs kafesimin arkasında çılgınca attığı yerde keskin bir şeyin ucunu hissettim.

Anika arkamdan konuştu: "Burada güzel bir sohbet mi yapıyorsunuz?"

Lanet olsun.

Bakışlarımı Kohen'e odaklayarak kılıcımı indirdim. "Baban bir terörist olduğu ve hayatını mahvettiği üzgünüm ama sırf kendi hatalarınla yaşamak zorunda olduğun için benimkini tehdit etme."

Gözleri büyüdü, burun delikleri genişledi, çenesi sıkıştı - kesinlikle öfkeli görünüyordu. Ve o bıçağın ucu hâlâ sırtımdan çıkarılmamıştı.

Omzumun üzerinden bakıp Anika'yı süzdüm. "Ne tür bir eğitim aldığın hakkında bir fikrin var mı? Eğer yapmazsan on saniye içinde o bıçağı ve kopmuş üç parmağını yere sereceğim-"

Kohen, "Geri çekil," diye emretti ve Anika bıçağı bıraktı, yüzü öfkeliydi.

Kohen'e dönüp baktığımda, sanki içindeki öfke hiç var olmamış gibi tüm duygulardan yoksun olduğunu gördüm. Onu bir şekilde kafese koymuş, büyük olasılıkla sonrası için saklamıştı. Bu gece uyumamın imkânı yoktu.

"Biraz dinlen. Yarın büyük gün," dedi ve bana sırtını döndü, benden korkmadığını anlamamı sağlayan silahsız bir hareketti bu.

Anika'ya döndüm ve gözlerimi ona diktim. Üzerime böyle geldiği için onu bir güzel benzetmek üzereydim ki başını salladı ve üzgün bir ifadeyle bana baktı. "Babası hakkında böyle konuşmamalıydın. O harika bir adamdı."

Bağırsağa inen bir yumruk gibiydi. Öyle olmamalıydı. Kral Ravi Badshah bir aşırıydı. Mühendislikte zeki ama diğer konularda tamamen gerçekçi değildi. Kor dağıtımını kontrol etme konusunda takıntılıydı ve vatandaşların Vahşi Doğa'dan serbestçe kor çıkarmasına izin vermemiz gerektiğini söylüyordu. Babam haklı olarak buna katılmıyordu - bir günde koru çıkarırlardı! Imbria bizim üç katımız nüfusa sahipti. Hayır, köz hasadının kontrol edilmesi gerekiyordu, düştüğünden daha hızlı toplayamazdınız yoksa tükenirdi. Bir gün barış görüşmelerindeydik ve ertesi gün Kral Badshah tüm şehrimizi kararttı. Ordusu en işlek altı tren istasyonumuzu bombaladı. Binlerce kişiyi öldürdü.

"O bir teröristti," diye tekrar ifade ettim.

Dişlerini sıktı. "Evet, senin de beynin yıkanmış."

Kaşlarımı çattım, tam karşılık verecektim ki Kian bir kız gibi çığlık attı. Kampımıza geri döndük ve sonra Anika kahkahalara boğuldu.

Küçük bir fare yaratığı çantasına girmiş ve biraz kuru meyve yiyordu. Mor renkte parlayan köz girdapları sırtını boydan boya kaplıyordu.

Kian başını kaldırıp bize baktı ve utanç içinde boğazını temizledi. "Beni korkuttu."

Sırıttım. "Çabuk, onunla bağ kursan iyi olur. Daha güçlü bir şey bulamayabilirsin."

Beni tersledi ve Anika'ya baktığımda tekrar gülümsediğini gördüm. Kırılgan ateşkesimiz geri gelmiş gibi görünüyordu.

Kahvemden uzun bir yudum aldım ve Alek bana doğru yaklaşıp beni kenara çekti. Alek havalıydı, okulumuzun en popüler çocuklarından biriydi. O

Notları çok yüksekti ve akla gelebilecek her spor takımındaydı. Aynı grupta yer almazdık ama ona saygı duyardım. Alek'in ailesinin hepsi imparatorluk askeriydi. Piyangoya giremezlerse, insan kuvvetlerine katılırlardı. İmparatora sonuna kadar sadıktı.

"Uyanık mısın?" Elimdeki dumanı tüten kupaya baktı.

Başımı salladım. "Riske atamam."

İmparatorun kızı olarak gece vakti boğazımın kesilmesine izin veremeyeceğimi söylemeye gerek yoktur diye umuyordum.

"Vardiyalı uyumak ister misin? Arkanı kollayabilirim."

Kalbim sıkışmıştı. Bunu beklemiyordum ve ona güvenmediğimi düşünmesini istemiyordum ama... Tetra'ya göz kulak olacak kimseye güvenmiyordum.

"Belki ikinci gece, çok yorgun olduğumda. T'ye göz kulak olmalıyım." Başımı ona doğru eğdim.

Anlayışla başını eğdi. "O zaman birkaç saatim var. En ufak bir dal kırılması duyarsan bağır. Beş saniye içinde elimde bir bıçakla uyku tulumumdan çıkmış olurum."

Sırıttım. Alek'le konuşmak için fazla zaman harcamamıştım. Beklediğimden daha havalı ve tatlıydı.

". "

Ben Anika'nın defterine bir şeyler çizdiği şöminenin yanına otururken o da çantasına girip fermuarını çekti.

Diğer herkes uyuyordu. "Uyumayacak mısın?" Ona sordum.

Bakışlarını bana çevirdi. Tek söylediği "Halkıma göz kulak olmalıyım" oldu.

Bunu anlamıştım. Bana tam olarak güvenmiyordu. Güvenseydi aptal olurdu.

Elimdeki sıcak kahveye baktı. "Keşke bunu karşılayabilecek param olsaydı."

İçimden bir acıma duygusu geçti. Kahveye parası yetmiyor muydu? Yani, tabii ki bir lükstü ama üç fincan kahveye parası yetmeyecek kadar fakir miydi? Botlarına daha yakından baktım; aşınmış ve yıpranmışlardı, dikişleri patlamıştı. Daha önce fark etmemiştim. Kıyafetleri İmparatorluk Filosu tarafından verilmişti ve yeni siyaha boyanmış gibi görünüyordu, tek bir dikişi bile yerinde değildi. Nüfusumuzun sadece yüzde birinin zevk aldığı bir hayat yaşadığımı kabul edebilirdim ama yaptığım onca seyahatle diğer yüzde doksan dokuzun nasıl olduğunu bildiğimi sanıyordum. Kor madenlerinde çalışan Anika'nın kahve alacak parası bile olmadığını duyunca, öyle olmadığını tahmin ettim.

Kupayı ona uzattım. "Al biraz. Zaten fazlası midemi bozuyor."

Bana temkinli bir şekilde baktı ve ben de gözlerimi bardağı dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım. "Bu zehir değil. Nazik davranıyorum."

Bardağı aldı ve siyah sıvıdan biraz içti. "Vay canına, bu çok sert." Dudakları büzüldü ve ben de sııttım.

Biraz konuşmak isterse zaman geçirmek daha kolay olurdu.

"Imbria nasıl bir yer?" Bir tartışma başlatmayacak tarafsız bir soru olmasını umarak sordum.

Gülümsedi. "Gürültülü, hayat dolu, kaotik, güzel, renkli - inanılmaz. Bana söylenene göre işgalden önce daha iyiymiş ama yine de harika."

İşgal. Buna böyle mi diyorlar?

Oraya hiç gitmemiştim, pek güvenli sayılmazdı. Evet, Imbria'yı Amersea ile birleştirmiştik ama bunu isteyerek yapmamıştık. Eğer ben, imparatorun kızı, oraya gitseydim, muhtemelen sokaklarda parçalanırdım.

"Bebeklere için kırmızı biber verdiğiniz doğru mu?" diye sordum. Sırıttı. "Tolerans oluşturmak lazım."

Ciddi olup olmadığından emin değildim ama bu beni güldürdü. Imbria yemekleri uzun yıllardır düşmanımızla ilişkilendirildiği için burada popüler değildi, ama harika ve baharat dolu olduğunu duymuştum ve her zaman denemek istemiştim.

"Benim sıram," dedi.

Başımı salladım.

"Ateş et."

"Beş yaşındayken antrenmanda bir adamı öldürdüğün doğru mu?"

Şimdi güldüm. "Öyle mi diyorlar? Bu çok havalı. Bu söylentiği yalanlamak ister miyim bilmiyorum."

Gülümsedi. "Yani hiç kimseyi öldürmedin mi?"

Kıkırdarak başımı salladım. "Öyle mi?"

Yüzüne bir gölge düştü ve kahvemden uzun bir yudum aldı. "Kahve için teşekkürler. Ben çevreyi dolaşacağım." Yüz hatlarına karanlık bir şey girmişti, bahsetmek istemediği bir anıydı ve sorduğum için kendimi kötü hissettim. Kohen'le birlikte Avasan'daydı, elbette öldürmüştü. Muhtemelen hayatta kalmak için.

O uzaklaştı ve ben bir süre orada oturup kendimi kötü hissettim, sanki tüm hikayeyi bilmiyormuşum ve yargılamamalıymışım gibi.

Basit bir fincan kahveyi karşılayamayacak şekilde büyümüş olsaydım ve ailem madenlerde pahasına çalışsaydı... ne kadar ileri giderdim?

Hayatta kalmak için? Kor ayıklama işçilerine ne kadar ödediğimizi bile bilmiyordum, sadece korkunç bir iş olduğunu biliyordum.

Sonraki birkaç saat benim kamp ateşinin etrafında dönüp durmamla, parmaklarımın kılıcımın üzerinde seğirmesiyle ve Anika'nın bana sessiz davranmasıyla geçti. Gecenin körüydü ve ben resmen yorulmuştum. Anika bir kayanın üzerine oturdu ve çantasına yaslandı, hançerini sıkıca tutuyordu. Gözlerinin ağırlaşmasını ve dudaklarının gevşemesini izledim.

Dışarıdaydı.

Biraz uyumasına izin verirdim.

Kohen'in ateşin arkasında oturmuş, küçük bir bıçakla bir şeyler yonttuğu boşluğa baktım. Sanki beni hissetmiş gibi başını kaldırdı. Göz göze geldik ve sanki dünya eriyip gitmiş gibi hissettim. Bu mesafeden bile varlığının elle tutulur bir hissi vardı. Bu ıssız gecenin karanlığında, günün duygularının beni selamlamak için akın ettiğini hissettim.

Jace beni aldattı. Yeterince iyi değildim ve o da başka bir yere gitti. Bu kalbime saplanmış sıcak bir bıçak gibiydi ama bununla burada yüzleşmeme izin veremezdim. Ne Vahşi Doğa'da, ne de bu gece. Tüm duyguları kalbimin içinde sakladığım küçük kara kutuya geri iterek Kohen'in bakışlarını tuttum. Başka tarafa bakmıyordu ve ne düşündüğünü bilmek için adam öldürebileceğimi itiraf etmekten nefret ediyordum.

Çocukluğumda dinlediğim Badşah ailesinin hikâyeleri, üç kardeşin en büyüğü olan Kohen'e dair bir resim oluşturmama neden olmuştu. Bana onun kalpsiz, kural tanımaz, Amersea'dan nefret eden, tek bir kurşun için boğazınızı kesebilecek bir canavar olduğu söylenmişti. *Ama öyle miydi?*

Arkasındaki çalılıklarda bir gölge kımıldadı ve hiç düşünmeden harekete geçtim.

"Anika!" Tetra'nın uyuyan formunun üzerinden geçerken onu uyandırmak için yüksek sesle bağırdım.

Ben Kohen'e doğru koşarken, Anika elinde bıçakla ayakta durur pozisyona sıçradı. Alarmımı görmüştü ve tam üç imparatorluk askeri onu boğazından tutup ormana sürüklerken, çığlığını bastırmak için ağzını kapatırken döndü.

Arkamda ayak sesleri duydum ve döndüğümde Anika'nın hançerini kavradığını gördüm. "Ekibimizi koru, ben hallederim!" Onu tersledim.

Burun delikleri alevlendi ama cevap vermesi için ona zaman tanımadım. Kohen'in uyuyan ekibinin yanından koşarak geçtim ve ormanda tam bir kargaşanın içine daldım. Kohen'in boynundan ağır bir kan akıyordu, bir eliyle yarasını bastırırken diğer eliyle iki saldırganı savuşturuyordu.

Bir imparatorluk askeri çoktan ayaklarının dibinde l yatıyordu. Kohen yerde oturduğu yerden bir tekme savurarak saldırganlardan birinin göğüsüne bir çizme indirdi ve aynı zamanda kendini korumak için kılıcını savurdu.

Çok kan kaybediyordu. Burada ne halt ediyordum? Ne yapacaktım, ailemin ezeli düşmanını korumak için babamın adamlarından birini mi ldrecektim?

Bu ılgınlık!

Tekmeleyerek yere düşürdüğü imparatorluk askeri ayağa kalkmış, Kohen'in kafasına nişan almış bir ok atıcı tutuyordu.

İlk cinayetimin aileme bağlılık yemini etmiş bir asker olacağı aklımdan bile geçmezdi ama kendimi durduramadan ileri atıldım, saldırganın arkasından yaklaştım ve bıçağımı boğazına sapladım.

Ok atıcısı ondan saniye önce yere düştü. nc ve son saldırgan Kohen'e doğru hamle yaptı ve onu da göğüsüne sapladığım bir kılıçla yere serdim.

Kohen kanamayı durdurmak için çılgınca boynundaki kesiği tutarken gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Bir bakışta kilitlenmiştik. Tekrar. Bu seferki her şeyi tketyordu. Sanki kaderin çarkları aniden durmuş ve başka bir yöne doğru dönmeye başlamıştı.

Ormanda geri geri gidip çantasını alırken gğsm kabardı. Bir saniye sonra, kesinlikle aldığım sağlık çantasından zımba tabancası ve biraz gazlı bezle geri döndüm.

Zımbayı boynuna götürürken ellerim titredi. Temel tıbbi triyaj eğitimi almıştım; kan beni korkutmuyordu. Ama Kohen Badshah korkutuyordu. Ben yarasıyla ilgilenirken sessizce beni izledi. Parmaklarını teker teker sıyırdım, boynunu öyle kaba bir şekilde zımbaladım ki iz kalacağından emindim. Yine de bunu umursayacak bir adama benzemiyordu. Parmaklarımın onun sıcak tenine dokunması şehvet vericiydi ama öyle olmamalıydı. Bunun için çok fazla kan vardı ama yine de dudaklarına bakmaya devam ettim.

Yarayı kapatmayı bitirdiğimde kanamanın durduğunu görünce rahatladım. Atardamara denk gelmediği için çok şanslıydı. Enfeksiyonu önlemek için gazlı bezi üzerine bantladım ve zımbayı çantasına geri koydum. Ayağa kalktı ve ben de etrafıma bakınıp katliamı değerlendirdim. 

ölü bedenler. Hepsi imparatorluk askeriydi. Tanrıya şükür şahsen tanıımıyordum.

Az önce ne halt ben? Delirdim mi ben? Buradan çıkmam gerekiyordu.

Gitmek için döndüğümde Kohen'in eli dışarı çıktı ve parmakları ustalıkla benimkini kavradı. Çekiştirdi ve beni ona bakmaya zorladı.

"Teşekkür ederim." Sesi duygu yüklüydü, gözleri arıyordu, parmakları hâlâ camdan yapılmışım gibi beni tutuyordu.

"Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız," dedim ona. "Öyle bir şey olmadı." Hayal kırıklığı yüzünde parladı ve parmaklarımı bıraktı, Başını sallayarak.

Anika'nın topuklarının üzerinde zıpladığı ateş çukurumuza doğru yürüdüm. Alek şimdi onunla birlikte uyanıktı.

"Ne oldu? Kohen iyi mi?" diye sordu, kanla ıslanmış ellerime bakarak.

"O iyi," dedim ve sonra ateşin üzerine eğilip midemdekileri kustum.

İki imparatorluk askerini öldürdüm. Biri öğrenirse, sadece varis statümü kaybetmekle kalmaz, kendi babam tarafından vatana ihanetten yargılanabilirdim.

CHAPTER SEVEK

T Gecenin geri kalanı merhametliydi. Ne ben uyuyabildim ne de Alek ve Anika, gerçi nezaketen neden ateşe atladığımı ya da yarım matarayı boşa harcadığım için ellerime kan bulaştığını sormadılar. su çıkarma. Kohen kamp yerindeki yerine dönmüş, avını izleyen bir kuş gibi beni izliyordu.

Sabah olduğunda, hepimiz harekete geçmeye ve gerçek yaratık takibi ve avına başlamaya hazırдық. Alek yere diz çöktü ve bir parça hayvan dışkısını dürttü. "İleride puma ya da aslan var. Bu dışkı hâlâ sıcak."

"İğrenç," diye yorumladı Tetra.

"Onu istiyorum," dedi Anika hızla.

Alek bakışlarını ona doğru kaydırды. "Bir aslan mı? Bu... çok güçlü." Kadın ona ters ters baktı. "Buna dayanamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Alek başını bana doğru eğdi. "Müstakbel imparatoriçemiz ilk tercihi yapmalı."

Bir aslan harika olurdu ve babamı gururlandırırды ama şu anda bir yaratıkla, bu beni Vahşi Doğa'dan çıkarır ve bir haftalık iyileşme sürecine sokar. Tetra'ya göz kulak olmak için burada kalmama izin verilmeden, yeni bağlandığım kişiyle birlikte topallayarak dışarı çıkardım. Önce bağlandığından emin olmam gerekiyordu.

Tek söylediğim "Aslanı pas geçeceğim" oldu.

Alek cevabıma şaşırmış gibi bir kaşını kaldırdı ama başını salladı.

Yolumuza devam ettik ve Tetra'nın yanına yaklaştım, topallamasının bugün daha kötü olduğunu fark ettim. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Sabahtan beri sessizdi, içine kapanıktı ve fazla yemek yemiyordu. Daha akademik biriydi ve Filo'da doktor olmak ya da

Bu çizgide bir şey. Hiçbir zaman sahada görev yapan bir imparatorluk askeri olmak istememişti.

"Ben... alışmaya çalışıyorum," diye yalan söyledi.

Grubun ilerlemesine izin verdim ve onunla özel olarak konuşmak için geri çekildim.

"Bana destek olman için seni asla Piyango'ya davet etmemeliydim," diye itiraf ettim.

Dudağını çiğnedi ve utanç içinde yere baktı. "Aisling, bu konuda... Ben... gardiyana adımı yazmasını söyledim."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim. "Ne demek istiyorsun?" Belki de onu doğru anlamıyordum?

Sertçe yutkundü, bakışlarımla buluştu. "Piyangoda, gardiyan adımı dışarı atma emri aldığını söyledi ve... herkesin içeri girdiğini gördüm, güçlü ve sağlam vücutlu, ve aniden onlar kadar yetenekli olduğumu hissettim!" diye hırladı. "Ben de o piç kurusuna içinde tutmasını söyledim. Ama adımın seçileceğini hiç düşünmemiştim."

"Oh, T." Sarılmak için onu kendime çektim.

Beni sertçe sıktı, biraz burnunu çekti ve ben uzaklaştığımda gözlerini sildi.

Onu omuzlarından tuttum ve bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Sen de en az onlar kadar yeteneklisin! Ve bu ateşli ruh seni bir yaratığa bağlayacak olan şeydir," diye onu temin ettim.

Bu doğrudu. Fiziksel olarak zayıftı evet, ama onun çok şey atlattığını görmüştüm. Babasının ölümü, okulda zorbalığa uğraması, günlük acılar. Tanıdığım en güçlü kadındı.

Düzenli bir nefes aldı. "Tilkiyi almalıyım."

Yapmalıydı ama o zaman hazır değildi. Bu onu öldürebilirdi.

"Çocuklar!" Dev önden bağırdı ve biz de ona yetişmek için acele ettik.

Hırlama ve sesleri geliyordu ve ben gruba ulaştığımda Anika orta büyüklükte bir dişi aslanla savaşa kilitlenmişti.

Vay anasını!

Bu ciddi bir cesaret isterdi, sadece Anika'da varmış gibi görünen cesaret.

Dişi aslan Anika'nın yüzüne vurarak yanağında üç çizgi oluşturdu ve acı içinde bağırmasına neden oldu.

"Gözlerine ya da pençelerine saldır!" Ona yardım etmeye çalışarak bağırdım.

Aslan geri önce onun yüzünü parçalardı. Eğer değerli bir şey kaybedeceğini düşünürse, boyun eğdi.

Tavsiyem üzerine Anika döndü, hançerini indirdi ve tam aslanın pençesine sapladı. Çığlık attı ama bağ başladı. Vücudundan güzel renkler süzölmeye ve ikisinin etrafında bir koza oluşturmaya başladı.

Hepimiz alkışladık ve tezahürat yaptık ve tam o sırada Tetra arkamdan tüyler ürpertici bir çığlık attı.

Döndüm, kılıcımı çoktan çekmiş ve onu korkutan şeyi kesmeye hazırdım ama yeşil kor izleri olan küçük siyah kurdun kötü ayağına vurduğunu görünce donakaldım.

Baldırından aşağı yeni kan izleri süzölüyordu, onu korumak için hamle yaptım ama Alek kollarımı tutup arkamda sıkıştırdı. "Kan alındı. Kuralları biliyorsun."

Bana onun ölümünü izletme! Dehşet beni kavrarken çığlık atmak istedim.

"Tetra, onunla savaşmalısın," diye seslenmeyi başardım.

Hıçkırıklar. Bu dünyada beni ağlatabilecek bir insan varsa, o da tam karşımda bastonunu bir balta gibi kavrayan küçük sarışındı. Ona bir ok ve yay bile almamıştım. Bastonu, av bıçağı ve bir sürü küstahlığı vardı. Yeterli olmalıydı.

Kurt onun gözlerinin içine bakıyordu ve o da hemen karşılık veriyordu. Ne onun ne de kurdun başka bir yere bakmadığını fark ettiğimde, hafif bir umut hissetmeye başladım.

Kollarımı bırakan Alek'e "Ben iyiyim," dedim.

İkisi de geri adım atmayan bir hâkimiyet bakışına kilitlenmişlerdi.

"Tetra, bu iyi bir eşleşme. İçinde ne kadar güç varsa, o bunu görüyor," dedim ona. Bakışları iyiye işaretli. Eğer bu kurdun bakışlarını bu kadar uzun süre üzerinde tutabiliyorsa, bu bağ kurmak için eşit seviyede oldukları anlamına geliyordu.

Tetra, "O," diye düzeltti beni, çantasından on iki inçlik av bıçağını yavaşça çıkardı.

Lanet olsun, bu oluyordu.

Dişi olduğunu zaten biliyor muydu? Kurtların bağ kurmadan önce isimlerini ve cinsiyetlerini size bir şekilde yazdırdıklarını duymuştum, geri kalanımız ise bağlanma sırasında ya da sonrasında beklemek zorunda kalıyorduk.

Tetra, Elaine'i gururlandıracak bir savaşçı çığlığıyla çömeldiği yerden fırladı, burkulan ayağını arkasından sürükleyerek kurtla kafa kafaya boğuştu. Dizlerinin üzerinde, etkilenen uzvu engel olmadan rahatça hareket edebileceği akıllıca oynuyordu.

Elindeki bastonla kurdun çenesine vurdu ve kurt hırlayarak bileğini yakalayıp ağzına götürdü ve bir bez bebek gibi salladı.

Tetra feryat etti ama diğer elindeki gizli bıçağı hayvanın göğüs kafesine saplamak için kullandı. Hayvanı öldürmek istemediği için hafifçe geri çekildiğini fark ettim, bu da bağın başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu. Zaten onunla daha derin bir seviyede bir şeyler hissetmişti ve onun hayatına son vermek istemiyordu, sadece değerini kanıtlamak istiyordu. Kurt o anda çılgına döndü, hızla saldırdı ve onu ısırabildiği her yerden ısırıldı.

"Tetra, dövüş! Gücünü göster!" En iyi arkadaşımın bir kurt tarafından parçalanarak öldürülmesini izlemek zorunda kalırsam aklımı gibi hissederek yalvardım.

Tetra bıçağının kabzasıyla kurdun suratını dağıttı ve daha fazla dövüşmeyeceğini belirten bir hareketle bıçağı yere bıraktı. Kurdun yaşamasını istiyordu.

Bu bir zayıflık olarak görülebilir. Tek yapabildiğim nefesimi tutmaktı.

Kurt darbenin etkisiyle yana yuvarlandı ve kanlı kollarıyla Tetra kurdun boynunu kavradı ve onu dikleştirerek Meera'nın yaptığı gibi ayağa kaldırdı. Kurt kollarından bir bebek yavrusu gibi sarktı ve içinden bir renk cümbüşü patlayarak en iyi arkadaşımın etrafını sardı.

Rahatlayarak dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşı dökmeme serimi burada ve şimdi bozmak zorunda kalabileceğimi hissettim, ama kendimi tuttum.

Yanımda, Alek ve Roc Tetra'nın adını zikretmeye başladılar ve kahkahalar boğazımda düğümlendi.

Başardı. İyi olacaktı. Annesine söz verdiğim gibi onu Vahşi Doğa'dan geçirdim.

Arkama baktığımda Anika'nın da hayatta olduğunu ve bağlandığını gördüm. Yaratığıyla birlikte yerde yatıyor, bal rengi kürkünü okşuyor ve sırtı boyunca uzanan kırmızı parlayan izleri takip ediyordu. İkisi de nefes nefese kalmıştı, kanlıydılar ama kırılmamışlardı.

Tetra'ya dönüp baktığımda, kucağında kıvrılmış kurtla birlikte tekrar yere uzanmıştı. Kürkünü okşuyor ve ona gülümsüyordu.

"İyi misin?" Bir adım daha yaklaştım ve kurt başını bana doğru çevirip hırladı, tüyleri diken diken oldu.

Tetra bir anne yavrusu gibi onun burnuna vurdu. "O bana asla zarar vermez," diye öğretti kurda.

Bununla birlikte, kurt kucağına geri yattı ve ben rahatlayarak sarktım.

Tetra gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Aisling, hiçbir şey seni buna hazırlayamaz. Kitaplardaki gibi değil. Çok *daha fazlası*..."

Kalbim onun açıklamasıyla çılgınca çarptı. Değişmiş bir kadın gibi görünüyordu. Bu mümkün müydü?

"Adı ne?" Elimi uzattım ve kurda elimi tersini verdim. Kokladı, muhtemelen Tetra'nın kokusunu aldı ve bir kez yaladı.

Kavga ya da benzeri bir durum olmadığı sürece, başka bir kişinin yaratığına izinsiz dokunmak hoş karşılanmazdı. Bu kabalığın da ötesindeydi.

Tetra gülümsedi. "Ariyel."

"Hey." Roc koluma dokundu. "Bu Tetra ve Anika için harika bir haber ama az önce bu tarafa doğru gelen bir timsah gördüm, onunla boğuşmak istemiyorsanız gitmemiz gerek."

Kaşlarımı çattım. Bir timsah, bağ kurabileceğim en kötü kâbusumdu ve eğer kan akıtırsa bağ kurmaktan ya da onu öldürmekten başka çarem kalmazdı.

"İyi olacak mısınız?" Tetra'ya onu geride bırakmaya hazır olmadığımı söyledim.

Tetra bana gözlerini devirdi. "Artık bağlıyım. Güvendeyim. Ariyel Vahşi Doğa'nın dışına çıkmak istiyor. Hayatı boyunca bekledi. Şimdi gidiyorum." Bununla birlikte, bastonunu aldı ve ayağa kalktı. "Artık benim için endişelenmene gerek yok."

Öne doğru eğildi ve beni kucakladı. Limonlu ve ballı şampuanını son kez olma ihtimaline karşı içime çektim ve başımı salladım.

Tetra geri çekildi ve gözlerimin içine baktı, ağzı sert bir çizgiye bastırılmıştı. "Güçlü bir şekilde geri dönün, geleceğin imparatoriçesi." Babamın sesiyle alay etti ve beni selamladı.

Gülümsedim. "Yakında görüşürüz."

Bununla birlikte döndü ve topallayarak The Wilds'tan çıktı ve attığı her adımda omuzlarımdan yüz kiloluk bir kaya parçası almış gibi hissettim.

"Hadi !" Kian havladı.

Arkamı döndüğümde Anika ve dişi aslanının gitmiş olduğunu gördüm. Artık altı kişilik bir ittifaktık.

Sonraki birkaç saat boyunca üç canlının izini sürdük. Biri tavşandı, bu yüzden onu bıraktık, ancak diğerleri iyiydi ve Nikhil ve Kian bir çakal ve bir rhesus maymunu ile başarılı bir şekilde bağ kurdu.

Geriye sadece Alek, Roc, Dev ve ben kalmıştık ve güneş batıyordu. Gün boyunca birkaç gruptan ve ne yazık ki iki düzineden fazla cesetten geçmiştik. Bize saldırmaya çalışan ve bağ kuramayacak kadar zayıf ya da istenmeyen bir avuç yaratığı öldürmek zorunda kalmıştık. Yara bere içindeydik, kanlıydık ve

Yorgun. Son birkaç gündür uyanık olmanın verdiği yorgunluğun beni çektiğini hissediyordum. Bu noktada, birkaç saat uyuyabileceğim anlamına gelecekse ölme riskine aldırılmazdım. Yarın üçüncü güne girmek bağ kurmak için ideal değildi. Yorgun ve yavaş olacaktım ve Anika'nın bağladığı dişi aslanı almadığım için pişmanlık duyuyordum.

Kamp yapmak için bir yer ararken Kohen ve bazı müttefiklerine rastladık. Görünüşe göre dokuz kişiye kadar düşmüşlerdi. Her biri zor durumdaydı ve Kohen sol bacağını kullanıyordu. Dün gece ormanda olanları düşünmeme bile izin vermemiştim ama onu ve boynundaki bandajı görünce her şeyi hatırladım.

Bir imparatorluk askerini öldürdüm. Sadece bir değil, iki tane.

Kohen Dev'i kucakladı ve hikâyeler anlatmaya başladılar. Nikhil, Anika ve Kian hakkında sorular sordu ve hayatta olduklarını ve başarılı bir şekilde bağlandıklarını duyunca sırtıttı.

Ayaklarımın üzerinde biraz sallandım ve Alek beni yakalamak için uzandı. "Whoa, iyi misin, Aisling?"

Sırf bu hareketin onları açık tutacağını umarak gözlerimi açtım. "Sadece yorgunum. Kahve yapacağım. Sen neden kamp kurmuyorsun?"

Kohen boğazını temizledi. "Bu gece birlikte yatmamızın sakıncası var mı? Fazladan bir gözcü işimize yarayabilir. Vardiyalı mı uyuyalım? Her ekipten birkaç kişi aynı anda uyanık olur mu?"

Alek ve Roc bakışlarını bana çevirdi. Bu, ben savunmasızken Kohen'i bana yaklaştırmak ve beni öldürmek için hazırlanmış bir komplo olabilir miydi? Belki de. Ama zaten bir sürü şansı vardı ve öldürmedi. Zihnim bulanıktı. Düzgün düşünemiyordum.

"Umurumda değil," dedim.

Alek başıyla onayladı. "Sadece ateşin kendi tarafında kal," dedi ve koruyucu bir şekilde önüme geçti.

Vay be. Tamam. Ondan bunu beklemiyordum. Aynı anda hem sevimli hem de komikti. Kesinlikle kendi başımın çaresine bakabilirim. Keşke Tetra da burada olsaydı da görseydi.

"Anlaşıldı." Kohen ekibine Roc'un yakmakta olduğu ateşin sağ tarafına kamp kurdurdu, biz de sol tarafına.

Kahve yapmaya başlamıştım ki Alek yanıma geldi ve termosu elimden aldı. "İlk nöbeti ben alayım, uykuya ihtiyacın var." O

uykusuz bir zombiye benzediğimi söylercesine beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Sadece birkaç saat uyumazsam, güçlü bir yaratığa bağlanmaktan sağ çıkamayacağımdan korkuyordum. Bu grupta arkamı kollaması için güvendiğim biri varsa, o da oydu, ancak Elaine'in kimseye güvenmememi tavsiye edeceğini biliyordum.

Bakışlarım Kohen'e kaydı ve Alek sesini alçalttı: "Ona güvenmiyorum. Sanırım gece buluşmak için gündüz bizi takip ediyor."

Bunu düşünmüştüm ve ona katılıyordum. Her gece kamp için bizi bulması fazla tesadüftü. "Çünkü ailesine göz kulak olmak istiyor." Bakışlarımı Kohen'le Anika'nın bağlanması hakkında hararetli bir şekilde konuşan Dev'e çevirdim.

"Belki," diye onayladı Alek, "ya da belki başka bir şey istiyordur." Bana baktı.

İçimi çektim, umursamayacak kadar yorgundum.

"Sana üç metre izin vermeyeceğim," diye söz verdi Alek.

Başımı salladım ve uyku tulumumu açtım. Uyku yoksunluğunun mide bulandırıcı bölgesindeydim ve birazdan yere yığılmazsam kusacakmışım gibi hissediyordum.

"Beni dört saat sonra uyandır. Bir sonraki nöbeti ben alacağım. Daha fazla uyumama izin verme, beni anlıyor musun?" Bu bir emirdi.

"Evet, hanımefendi," dedi sırtarak, *flörtöz* bir sırıtışla.

İlginç. Alek'i daha önce hiç romantik bir partner olarak düşünmemiştim. Hayatımın son bir yılı Jace tarafından tüketilmişti.

Ama bunu umursamayacak ya da düşünemeyecek kadar yorgundum. Uyku tulumuma girdiğim anda dışarıdaydım.

CHAPTER DOĞRU

F Saatler sonra, tam zamanında, saygılı Alek beni uyandırdı ve sonra biraz dinlenmek için uyku tulumuna girdi. Dişlerimi fırçaladım, biraz kurutulmuş et yedim ve Dev ve Kohen'in birkaç arkadaşıyla birlikte ateşin başında kahve içtim.

İttifak.

Kohen'in ormanın hemen kenarındaki çantasında uyuyan halini görebiliyordum ve bugün neden hiçbir şeyle bağ kurmadığını merak ettim. Bunu kendim için de merak ediyordum. Rhesus maymunu oldukça etkileyici olabilirdi ama babam için yeterince etkileyici miydi? Emin değildim, o yüzden pas geçtim. Çakallar güvenilirmez hilekârlar olarak bilinirlerdi ve halkımın bu bağ hakkında ne düşüneceğinden emin değildim, bu yüzden onu da es geçtim. Bağlanma olmadan üçüncü günün tehlikeli bölgesine girmekten korkuyordum; ya imparatorluk askerleri tarafından Vahşi Doğa'dan zorla çıkarılırdınız ve toplum için tam bir utanç kaynağı olurdunuz ya da çaresizlikten gerçekten daha düşük seviyeli bir yaratıkla bağlanırdınız. Bu, piyango kazananlarının hepimize yetecek kadar yaratık olmadığı endişesiyle birbirlerine düşman olmaya başladığı geceydi. Ben de bunun doğru olduğuna inanmaya başlamıştım. İz sürme konusunda iyi değilsek, bugün dışarıda pek fazla görmemiştik. Ama seyrek görünüyorlardı. Düşündüğümde daha fazla.

Çantamı yeniden doldurdum, elimde kalanların envanterini çıkardım, ertesi gün için bir oyun planı çalışıyordum ki Kohen'in uyku tulumundan yavaşça kalkıp çantasını aldığını ve Dev'e dönüp baktığını fark ettim.

Dev bir kez başını salladı ve sonra Kohen bana baktı.

Kaşlarımı çattım ve o da dönüp ormana doğru kaçtı.

Bu da neydi böyle? Nereye gidiyordu?

Kendi çantamı omuzladım ve peşinden gittim ama Dev beni durdurmak için uzandı.

"Bırak onu," diye uyardı.

"Bana dokunma," dedim ona.

Elini çekti ve ben de Roc'u ayağımla dürterek uyandırdım. Saydığımı göre bir süredir uyuyordu ama hâlâ gözleri kan çanağına dönmüştü. Uyuyan bir Alek'i koruması için Dev'e güvenmiyordum.

"Alek'e dikkat et. Birazdan dönerim," dedim sadece.

Roc başını salladı, uyku tulumundan kalktı ve hiç soru sormadı. İmparatorluk Filosu veletlerinin sevdiğim yanı da buydu, hepimiz emir almayı bilirdik.

Yetişmek için koşmam gerekti ama Kohen'i ağaçların arasından takip ettim ve ormanın daha derin bir kısmına kadar onu izledim. Filo tarafından verilmiş gibi görünen, közle yanan bir farla bir haritaya bakıyordu. Çaldığı başka bir şey daha. "Gezintiye geliyor musun, prenses?" Kohen bakmadan söyledi

Geri.

Gözlerimi devirerek ona doğru yaklaştım. "Ben olduğumu nereden bildin?" Bakışlarını bana doğru kaydırды. "Kokundan."

Yüzümü buruşturdum ve koltuk altımı kokladım. "Duş alabilirim," diye kabul ettim.

Sırıttı ve o sıırıttığında kalçalarım ihtiyaçla sıkıştı. "O değil. Hindistan cevizi ve vanilya gibi kokuyorsun."

Oh. Şampuanım mı?

Bakışlarımı haritaya çevirdim. "Nereye gidiyorsunuz?" Günlerdir kuzeybatıya doğru ilerliyorduk ve Luska sınırına tehlikeli bir şekilde yaklaştığımızdan korkuyordum.

Sertçe yutkundu ve yürümeyi bıraktı. "Dinle, sana zarar vermek istemiyorum ama beni durdurmaya çalışırsan durdururum."

Geriye doğru bir adım attım. "Ne demek istiyorsun? Ne yapmanı engelleyeceğim?"

Bana haritayı uzattı ve ben de ona baktım. Vahşi Doğa'nın yüzlerce haritasını görmüştüm. Evinizde bir tane asılı olması bir geçiş töreni gibiydi, ama hiç bu kadar eski, bu kadar ayrıntılı görüneni görmemiştim. Ortadan geçen nehir, yüksek tepelik bölgeler ve daire içine alınmış sol üst köşede Talanagi yazıyordu; bu sol köşe, onları dışarıda tutmak ve saldırılarını azaltmak için inşa ettiğimiz duvarın ötesinde, Vahşi Bölge'nin Luska kısmındaydı.

Nefesim kesildi. "Sen..."

Haritayı benden çekip aldı. "Öyleyim. Eğer böyle bir şey yapmazsam, babanın beni avlamaktan asla vazgeçmeyeceği artık çok açık." Gömleğini kaldırarak mükemmel bir şekilde tanımlanmış sekiz karın kasını ve zımbalanmış iki büyük yarayı daha ortaya çıkardı.

"Zimbalarım bitti, Aisling. Yoruldum ve seçeneklerim tükendi. Baban yüzünden bir suikast girişimine uğramaktansa bir Talanagi'nin ayakları altında ölmeyi tercih ederim."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Aslında tam da burada babam için onu neden öldürmediğimi sorguluyordum.

Kohen yürümeye devam etti ve ben bir an kararsızlık yaşadım.

Onu öldürüp babamın istediği işi mıydım? Gitmesine izin mi vermeliyim?

Onu takip etmeli miyim?

Tepede gözden kayboldu ve ben de peşinden koştum.

Merakıma lanet olsun!

"Talanagi o kadar güçlü ki, sadece bakarak bile seni öldürebilirler," dedim.

Kohen güldü. "Umurumda değil. Onları bulacağım ve biriyle bağ kuracağım."

Kendine güveninin seksi olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Yüz yıl önce bir griffin Talanagi ile bağ kuran Amersealı bir adam vardı, ancak o zamandan beri Amersea'da hiç kimse görülmedi ya da bağ kurmadı.

"Ayrıca, bana ne olacağı seni neden ilgilendirsin ki?" Kohen yan gözle bana bakarken sordu.

Çantamı biraz kaydırdım. ". Sadece merak ediyorum."

Kohen'in birkaç dakikada bir haritasına bakmasıyla yarım saat daha sessizlik içinde yürüdük. Duvar'a vardığımızda kararımdan pişmanlık duymaya başlamıştım.

Sertçe yutkundum ve otuz metrelik devasa taş yapıya baktım. "Şimdi ne olacak?" Kohen beni ikiye bölen nehre doğru yürürken sordum
Imbria ve Amersea.

"Şimdi Luska tarafına yüzeceğim. Talanagi'nin bu duvarın hemen diğer tarafında olduğu söyleniyor."

Gözlerim doldu ve kolundan tutup onu durdurmak için uzandım. "Dostum, her şeyden önce bir nehir köpekbalığı tarafından yenebilirsin... ve ikincisi, Luska'ya mı gidiyorsun?" Gözlerimi açtım.

Imbria ve Amersea'nın hemfikir olduğu bir şey varsa o da Luska'ya duyduğumuz nefretti. Savaşa aç bu ulus közlerimizi fabrikalarında, insanlarımızı da zincire vurmak istiyordu. Vahşi Topraklar'daki şeritleri ve dolayısıyla köze erişimleri, Amersea ve Imbria'nın sahip olduklarına kıyasla çok küçüktü. O kadar közle durdurulamaz bir ulustuk.

Bana yaklaşıp doğrudan ruhumun merkezine bakar gibi yaparken gözleri adeta mavi mavi parlıyordu. "Hayatta kalmak için köpekbalıklarının istila ettiğı sularda ve düşman topraklarında yüzmeme gerekiyorsa, bunu yaparım. Hayatta kalmak için her şeyi yaparım, Aisling. Hakkında pek bir şey bildiğini sanmıyorum. O yüzden neden beni burada, güvenli bir yerde beklemiyorsun..."

Sonra döndü, kolunu tuttuğum yerden kurtardı ve nehre girdi.

Piç kurusu! Zor şeylerden nasıl kurtulacağımı bilmediğimi mi söylüyordu? Ya da hiç zorunda kalmadığımı mı? İmparatorun kızı olmanın neleri gerektirdiğı hakkında bir fikri var mıydı? Duvar'a tırmanırsak, tepedeki muhafızlar tarafından öldürölürdük. Tek yol nehir ve çevresiydi.

Homurdanarak peşinden gittim, onun yaptığı gibi çantamı başımın üzerinde tutarken serin suyun ayak bileklerime değmesine izin verdim.

Bana ters bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. *Geri dönmeliydim.* Luskinler bizi kendi bölgelerinde bulurlarsa gerçekten öldürülebilirdim. Ya da daha kötüsü, kaçırılıp işkence görebilirdim. Ama merak ettim, Kohen'in haritası neden Talanagi'yi Luska tarafında gösteriyordu? Mantıklı geliyordu... çünkü Luskinlerin bağlandığı yaratıkların yüzde yirmisinden fazlası Talanagi'ydi. Onları bu kadar zorlu bir düşman yapan da buydu. Bunun nedeni yaratıkların duvarın diğer tarafında üremesi ve duvarı inşa ederken bilmeden onları dışarıda bırakmamız mıydı? Eğer durum buysa bu çok aptalca olurdu. Babam bunun doğru olduğunu anlasa duvarı yerle bir ederdi.

Duvarın tepesine bakıp asker aradım ama bulamadım. Kohen Luska tarafındaki kıyıya ulaştı ve dik setten yukarı tırmandı. Sonra sıra bana geldi. Bir botum çamura battı ve kaydım, nehre batarken bir çığlık attım, kendimi ve çantamı ıslattım. Başımı kaldırdığımda Kohen oradaydı, sanki havadan yapılmışım gibi beni sudan çıkarmak için aşağı uzanıyordu.

Beni ayağı kaldırarak dengemi sağladı ve yüzümden ve giysilerimden sular süzölürken ona biraz soluksuz baktım. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Sadece başını salladı ve haritasına bakarak yürümeye devam etti, ben de meraklı bir aptal olduğum için onu takip ettim.

Artık geri dönüş yoktu. Ya Kohen'i takip ederek beni öldüreceği bir tuzağa düşecektim ya da gerçekten Talanagi'yi bulacaktık ve ikimiz de ölecektik. Her iki durumda da ikimizin de düşman bölgesinden canlı çıkabileceği pek fazla seçenek göremiyordum.

Aniden kolu dışarı fırladı ve karnımı kavrayarak beni geri çekti.

Ağaçlara doğru bakıyordum ama beni durdurunca bakışlarını takip etmek için aşağıya baktım.

"Bu da ne böyle?" Fısıltıyla çığlık attım.

Ayaklarımın dibinde duran dev altın yumurta küçük bir çocuktan daha büyüktü.

Kohen başını kaldırdı ve sonra hızlı bir hareketle beni kendine doğru çekti ve arkasına sıkıştırarak beni bir şeyden korudu.

Sırtına doğru hırladım. "Beni korumana ihtiyacım yok-"

Omzunun üzerinden dev siyah, pullu... ejderhaya bakarken kelimeler boğazımda düğümlendi.

Talanagi.

Eski bir büyümlü yaratık. O... gerçektir.

Kohen ve ejderha destansı bir bakışmanın içindeydi ve kalbim kırılğan bir kuş gibi göğsümden çarpıyordu. Kohen beni arkasında tutmak için kullandığı elini bıraktı ve geniş kılıcını çekti.

"Eğer ölürsem, Anika'ya söyle küçük kardeşlerime baksın," dedi sakince. Vay anasını. Bunu yapacaktı.

Aptal değildim. Geriye doğru üç yavaş ama büyük adım attım. Bir Talanagi ile kavganın ortasına düşecek değildim.

Bir yanım kampa geri dönmek istiyordu. Diğer bir yanım ise Kohen'in ölümünü görmek anlamına gelse bile kalıp izlemek istiyordu. Bu hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsattı ve bunu kaçırmak istemiyordum.

İlk kimin saldıracağını merak ediyordum ki ejderhanın kuyruğu o kadar hızlı ve sert bir şekilde savruldu ki Kohen yakındaki bir ağaca doğru uçu. Bir gümbürtüyle ağacın gövdesine çarptı ve yere düştü. Yosunlu orman zeminine çarptığı anda, sanki hiçbir şey olmamış ve yaralanmamış gibi ayağa fırladı. Sonra da yaratığa doğru koşmaya başladı.

Zar zor göz kırptım. Başka tarafa bakamadım. Kohen'in çelik gibi cesareti vardı ve hiç korkusu yoktu. Havaya sıçradı, kılıç kolunu kaldırdı ve ejderha Kohen'e doğru bir ateş akımı fırlattı. Imbrian havada yuvarlandı ve zar zor ıskalayarak bir iniltiyle yere düştü.

Sadece bir saniye sonra ortaya çıktı, zimbalarının yeni açıldığını tahmin ettiğim yerden gömleği kanıyordu. Onu dövüşürken izlemek çok güzel bir şeydi. Teknik olarak henüz bağlanma sürecine ; kimse diğerinden kan almamıştı. Kohen'in eski yarasından gelen kan sayılmazdı. Eğer Kohen canavarın kanını akıtacak kadar güçlü değilse, ejderha onu öldürecekti.

Kohen'in dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bunu neden yaptığımı ya da ona neden yardım etmek istediğimi bilmiyordum ama açıklığa doğru adım attım.

"Bu senin yumurtan mı?" Altın renkli dikdörtgen küreyi göstererek yüksek sesle bağırdım.

Ejderhanın bakışları benimkilere kaydı ve Kohen gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı koşarak kılıcını savurdu ve ejderhanın göğsüne doğru sürükledi.

Bıçağın üzerine mavi kan damladı ve bağlanma başladı. Evet!

"Hayır, o benim," diye bir kadın sesi zihnime seslendi ve donakaldım.

Yavaşça topuklarımın üzerinde dönerek arkamı döndüm. Bakışlarım arkamdaki yaratığa takıldığında kalbim duracak gibi oldu. Hayatımda gördüğüm en muhteşem yaratığın gözlerinin içine bakarken orada düşüp öleceğimden emindim.

Ateşle dans ediyormuş gibi görünen tüyleriyle boyu bir metreyi aşıyordu. Tabanda altın renginde başlayıp mor ve hatta yanık turuncuya dönüşüyorlardı. İki büyük, pençeli ayağının üzerinde dimdik duruyor ve parlayan mor gözleriyle bana bakıyordu.

Bir ateş kuşu.

Onlar gerçektir. Tüm Talanagi'ler özeldir ama ateş kuşlarının ölümsüz oldukları, ölümden bile kaçabildikleri söylenirdi.

Kaçmak, buradan bir an önce uzaklaşmak ve Talanagi'nin saklandığı yeri bulduğumu unutmak istiyordum ama o mor gözlerden başka bir yere bakamıyordum. İçime bakıyorlardı, değerimi kanıtlamam için bana meydan okuyorlardı.

Arkamda Kohen'in kavga seslerini duymazdan gelerek Elaine'in söylediklerini düşündüm. Bana özellikle bir Talanagi'ye gitmememi, bazen fazla ukala olduğumu söylemişti.

Güzel kuşun bakışlarını tuttum, parmaklarım kılıcımın üzerinde seğiriyordu ve sonra babam aklıma geldi.

Eğer bir ateş kuşu bağlasaydım, ne yapacağımı bilemezdim. Beni sevdiğini ve benimle gurur duyduğunu biliyordum ama... aynı zamanda çok kariyer odaklı biriydi. O

liderliğine yönelik tehditleri ciddiye alırdı. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum ama onun onaylamadığı bir şey yapma düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Onun yerine büyük ihtimalle Valor'u varisi yapabilirdi. Elimi gevşettim ve başka bir yere bakma dürtüsü hissetmemiş olsam da baktım ve ona sırtımı döndüm, buradan ayrılmak ve bir daha asla düşünmemek niyetindeydim.

Üzerimden bir hava akımı geçti ve bir saniye sonra pençesi sırtımı parçaladı. Çığlık attım ve panikle yere düştüm.

Kan çekildi. Bu savaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bir hırıltıyla sırt üstü yuvarlandım ve tam yaratık kolumdan bir parça ısırmaya çalışırken kılıcımı savurdum. Kılıcım yüzüne saplandı ve çığlık atarak geriye doğru savruldu. Ayağa kalkmak için aramızdaki boşluğu kullandım.

Bu gerçekten oluyordu. Bunca yıllık eğitimimden sonra, şimdi lanet olası bir Talanagi ile bağ kurma dövüşünde idim!

Eğer hayatta kalırsam, ki bu pek olası değildi, Elaine beni öldürecekti.

Yaratığın burun delikleri alevlendi ve gagası açılarak keskin, tırtıklı dişlerle dolu bir ağız ortaya çıktı.

Harika.

Bazı adaylar bağlanma mücadelesinden sağ kurtuldu ama bir kolu ya da bacağı eksikti. Burada durumun böyle olmamasını umuyordum. Ama ona eşit olacak kadar güçlü olduğumu göstermeliydim; aksi takdirde beni öldürmeye çalışmaya devam edecekti.

Ağzını açtı ve ağzından bir ateş fişkırdı. Bir çığlık attım, eğildim ve yana doğru yuvarlandım. Isı patlaması sırtıma çarptı ve yoldan çekildiğimde yok oldu. Tekrar ayağa kalktığımda, yine üzerimdeydi, acımasızdı. Havaya uçtu ve pençelerini omuzlarıma geçirmeye çalıştı. Yoldan yuvarlanırken hançerimle bacağına kesmeyi ve kan akıtmayı başardım ama bu onu zar zor durdurdu.

Renkli ışıklardan oluşan bir patlama dikkatimi yaklaşık yirmi metre sağa çekti ve içimi bir şok kapladı.

Kohen mi? Gerçekten yaşıyor ve ejderhayı bağlıyor muydu?

Bu düşünceye odaklanmama fırsat kalmadan, ateş kuşu kanadıyla yüzüme vurdu ve kulaklarım çınlayarak yere yığıldım.

Görüşüm iki katına çıktı ve işte o zaman içimde bir şeyler koptu. Hayatta kalmak için duyduğum o vahşi ihtiyaç göğsümde çiçek açtı.

Mücadelenizde kaybedebileceğinizi düşündüğünüz belirli bir noktaya ulaştığınızda her aday.

Bu kadar çok düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. İçgüdülerimle hareket etmeliydim.

Bir savaşçı çılgınlığıyla ileri atıldım, kılıcımı sağa sola savururken ateş kuşu ustalıklarla zikzaklar çizerek yolumdan çekildi ve bana bir kez daha ateş püskürdü.

Son anda top gibi kıvrılıp yuvarlandım ama sırtımdaki yanık deriyi hissettim. Pençeleriyle açtığı taze kesikler çiğdi ama adrenalinle koşuyordum. Hızlıydı, *çok* hızlıydı ve bu hızla bu dövüşün uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Hançerimi kınına soktum, geniş kılıcımı dışarıda tuttum ve bir avuç toprak almak için aşağı uzandım. Bir dahaki sefere gagasını bana doğru uzattığında, toprağı yüzüne fırlattım. Gözlerini kırıştıtırıp arkasını döndü ve ben de dikkatini dağıtmak için bıçağımı kanadında gezdirerek o güzelim tüylerden birkaçını kopardım. Onun gibi büyüleyici bir hayvanı yok etmeye çalışmak suç gibi geliyordu ama bağı başlatmak için ona boyun eğdirmem gerektiğini biliyordum yoksa ölürdüm. Vahşi Doğa'nın yaratıkları öldür ya da öldürül zihniyetiyle yaşıyordu. Buradaki kaynakları sınırlıydı ve bunlar için sürekli birbirleriyle savaşıyorlardı.

Sağ bacağı fırladı ve ayaklarımı altımdan çekerek beni sırtüstü yere düşürdü. Sonra pençesi demir bir kavramayla bacağıma kilitlendi. Jilet gibi keskin pençeleri baldırımın etini kesti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan baş aşağı havaya kaldırıldım.

İlk aklıma gelen kılıcımın kabzasını sıkmak oldu.

Yaptım ve vücudum Luska'nın Vahşi Ormanları'nın elli metre üzerinde baş aşağı asılı dururken uçuyor olsa da onu yakaladığımı biliyordum. Babamın spor salonunda beni baş aşağı durmaya zorlayan bir alete asılı olarak günde yüz mekik çektiğimden haberi yoktu.

İstersem dizlerimi öpebilecek şekilde kendimi yukarı çektim ve kılıcımın ucunu boğazına bastırdım.

Şaşkınlıkla bana baktı, bakışlarındaki zekâ çok belirgindi.

"Yapacağım," diye uyardım. Eğer onu öldürürsem, bu beni de öldürecekti. Bu yükseklikten bir düşüşten sağ çıkılamazdı ama sırf dövüşü kazandığımı kanıtlamak için bunu yapardım.

Bir şeyin göğsüme çarptığını hissettim, görünmez bir güç kalbime doğru ilerliyordu.

Bağ mı?

Sonra renkler onun sırtından patladı, aşağıya yağdı ve altımda kıvrıldı. O anda yukarıdan bakan birine havai fişek gibi görünmemiz gerektiği gibi cılgınca bir düşünceye kapıldım.

Okulda size bağlanma hakkında, o anda yaratığınıza karşı hissedeceğiniz anlık yakınlık hakkında söyledikleri her şey, gerçeğin yanında soluk kaldı.

Bir saniye içinde Liana hakkında bilinmesi gereken neredeyse her şeyi öğrendim. O da benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyordu. Adını biliyordum, birçok çocuğu olduğunu biliyordum ama şimdi ya ölmüşlerdi ya da... burada değillerdi. Açıklaması zordu. Bin yaşından büyük olduğunu ve karı sevmediğini ama görmeyi arzuladığını biliyordum. Eşinin on yıl önce öldüğünü ve o zamandan beri boş olduğunu, kendi sonunu bekleyen içi boş bir kabuk olduğunu biliyordum ama onun sonu asla gelmeyecekti. Ölümsüz olduğunu biliyordum, böyle bir şeyi başarabilen tek Talanagi türüydü ve bunun tek nedeni dişi olmasıydı. Eşi gibi erkek ateş kuşları böyle bir büyüye sahip değildi. terk etmeyi arzuladığını, Vahşi Doğa denen bu muhafazanın kendisi ve diğer tüm yaratıklar için bir hapisane olduğunu, ancak bir insan bağı olmadan hayatta kalamayacaklarını biliyordum. Onun bile. Bir ölümsüzün bile. Bana ihtiyacı vardı. Beni istiyordu. Zamanını bekliyordu, bir son istiyordu ve şimdi ben onun çıkış yoluydum. Aynı anda, Amersea'nın imparatorunun kızı olduğumu biliyordu, doldurulması imkansız bir rol. Jace'in sevdiğim ve güvendiğim ilk erkek olduğunu ve bana ihanet ettiğini. Brokoliden nefret ettiğimi ve yağmuru sevdiğimi biliyordu. Tetra'nın en iyi arkadaşım olduğunu ve onu korumak için her şeyi yapabileceğimi. Böylesine ayrıntılı bir anlık bilgi paylaşımını açıklamak zordu, bir bakıma telepatikti, ama solmaya başladığında ve bağ kendini mühürlemeye başladığında hissettim.

Adı Liana'ydı ve eşini bulmuştu, uğruna ölebileceği, hayatıyla koruyabileceği birini. Ve ben de aynı şeyi hissettim.

Gerçekten hayatta kaldığım için o kadar heyecanlıydım ki, o inişe başladığında ve etrafımızdaki renkler solmaya başladığında göğsümde kahkahalar yükseldi.

Bana şefkatle baktığında yerden yaklaşık üç metre yükseklikteydik. *'Güçlü ol, Aisling. İkimiz için de.* Zihnime konuştu ve tam bir ateş topuna dönüşüp tüm bedenimi alevler içinde bırakırken kaşlarımı çattım. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı beni tüketti ve ardından ölümü şaşkınlıkla karşılarken her şey karardı.

CHAPTER NIKE

I ölüydü. Sadece boşlukta yüzen bir farkındalık topu. Acı yoktu, ışık yoktu, beni karşılayacak uzun zamandır görmediğim akrabalarım yoktu. Yıldızların olmadığı, sadece seslerin bana eşlik ettiği siyah bir gökyüzünde yüzüyordum.

"Saçına ne oldu?" Babamın sesiydi.

Bir yabancı, "Ölmeden önce kısmen bağlandığını düşünüyoruz," dedi.

"Tanrı seni korusun, çocuğum. Annenle birlikte yıldızlar arasındaki yerini alasın." Elaine'di.

"Bunu henüz açıklayamam. Şehir hâlâ Kohen'in bir Talanagi ile bağ kurmasının şaşkınlığını yaşıyor," dedi babam.

Elaine'in sesi şokla doluydu: "İnsanlara ne söyleyeceksin? Nerede olduğunu merak edecekler."

"Ağır yaraları iyileşiyor. Ölümünü önümüzdeki hafta açıklayabiliriz. Panik yaratmak istemiyorum," dedi babam.

"Bunu hangi yaratık yaptı? Biliyor muyuz?" Elaine sordu.

"Diri diri yakıldı. Ve Kohen Badşah'ın bir ejderhayı bağladığını düşünürsek..." diye düşündü yabancı.

Elaine'in nefesi kesildi. "Sence onu Kohen mi öldürdü?"

Her şeyi yanlış anladılar ama ben yorum yapmaktan acizdim, siyah boşluğumda yüzüyordum.

"Ya da aynı yaratık için savaştılar ve o kazandı," dedi yabancı.

Babam iç çekti. "Kahretsin, Aisling." Kelimeler öfkeliydi ama ses tonu öyle değildi. Sesi kırıktı. Sanki *seni seviyorum* kelimeleri benim dilimde birçok kez olduğu gibi onun dilinde de bir delik açıyordu. "Fermuarını çek. Artık ona bu şekilde bakamam."

Zip.

Sessizlik.

Karanlıkta saatlerce, belki de günlerce süzüldüm, zihnim bastırılmıştı. Herhangi bir eğlencem yoktu ama sıkılmıyordum da. Sanki bu anın içinde donmuştum ve bundan tamamen memnun gibiydim. Ancak ufukta altın sarısı parlayan bir güneş belirdiğinde zihnimin tamamen uyandığını hissettim. Anılarım ve düşüncelerim canlanmaya başladı. Vahşi Doğa'da olduğumu ve Kohen'i bir ejderhayla savaşırken izlediğimi hatırladım, ateş kuşunu hatırladım.

Liana.

Kalbim sanki uzun bir kış uykusundan aniden uyanıyormuşum gibi, kış uykusundan çıkmak üzere olan bir ayı gibi göğsümde çarpıyordu. Zihinsel yetilerim keskinleşirken panik içime hücum etti.

Nerede kalmıştım?

Ben... öldüm. Babam ve Elaine'in seslerini duydum ama... Güneş gökyüzünde yükseldi ve ben ısınmaya başladım.

Güçlü ol, Aisling. İkimiz için de. Güneş aniden güneş olmaktan çıkıp bir ateş topuna dönüşürken Liana'nın sözleri aklıma geldi. Ve artık karanlığın içinde değil, Liana'nın sırtının üstünde yüzüyordum. Kanatlarını çılginca çırparak ateşin aksi yönüne döndü ve bizi alevlerden uzaklaştırmaya çalıştı. Bunca zamandır orada mıydı? Beni sırtında mı taşıyordu?

Alevler gökyüzünü şimşek gibi yaladı ve içgüdüsel olarak bir elimle kılıcımı çektim, diğer elimle de sırtındaki tüyleri kavradım. Omuzlarının üzerinde durarak, dengemi korumak için sallanarak arkamı döndüm ve herhangi bir tehlikeyi savuşturmak için kılıcımı uzattım.

"Neler oluyor?" Ona sordum. Altımızda dağlar yoktu, sadece bulutlar vardı, sanki bildiğim ve sevdiğim dünyanın üzerinde, açıklayamadığım farklı bir yerdeydik.

"Güçlü olmalısın. Ben hayatta kalacağım ama sen . Diğerleri kurtulamadı. Savaş, Aisling. Dövüş!" Liana söyledi.

"Neyle savaşacaksın?" Ateşten duvar üzerime doğru gelirken dehşete kapılarak bağırdım

Biz.

Sonra, sihir gibi, Liana kayboldu, bir saniye altımda ve gitti ve düşmek yerine ateş duvarı tarafından tüketildim.

Kafamda onun bilgeliğiyle, ateş beni tüketmeye çalışırken deli gibi saldırdım. Alevden kolları ve kuyrukları, dumandan gözleri olan canlı bir canavar gibiydi. Beni boğmaya çalıştı, ancak ateşli uzantıları ondan ayrılıp kaybolurken kesip biçtim. Terliyordum,

Yanıyordu; her şey acıyordu ve bu piç ölmeyecek kadar inatçı olduğumu bilmiyordu.

"Haydi!" Kör edici bir hızla ve tekrarlayarak kesmeye devam ederek çığlık attım. Kollarım hareket etmekten zorlanıyordu ama ateşi her kestiğimde daha da küçülüyordu. Vazgeçmek istedim, binlerce kilo ağırlığındaki bu kılıcı bırakıp karanlıkta süzölmeye geri dönmek istedim ama bir şekilde bunun bir daha böyle olmayacağını, bu sefer ölürsem bunun gerçek olduğunu biliyordum. Ne zaman gözlerinden ya da kuyruklarından birini kessem, bir başkası ortaya çıkıyordu.

Kollarım çok ağırdı, savaş yorgunu gibiydim ama yine de her savaşçının sahip olduğu o yeri, o küçük yedek enerji cebini bulmak için içimin derinliklerine indim.

"Bana sahip olamazsın!" Ateş canavarına bağırdım, bıçağımla tam bir daire çizerek döndüm, ısı kesilene kadar daha fazla ve aniden bir bulutun üzerine tünemiş dört metrelik bir ateş topuna bakıyordum.

Sadece bir gözü ve birkaç kızgın tüyü kalmıştı ve onu kolaylıkla kestim. "Öl artık!" Emrettim.

Ateş canavarı o anda yok oldu ve ben de ağırlığımı bir şekilde destekleyen bulutun üzerine geriye doğru yığıldım.

Kristal berraklığındaki mavi gökyüzüne bakarak nefes nefese kaldım ve işte o anda bulut yok oldu ve düştüm.

Çığlık attım ve ani ağırlıksızlık taze ve sıcak bir korkunun beni ele geçirmesine neden oldu.

Ben.

Sonra her şey karardı.

GÖZLERİM AÇILDI ve hâlâ karanlıkta olduğumu görünce paniğe kapılarak nefes nefese kaldım. Etrafımda çırpındım ve sonra garip bir erkek sesinin çığlık attığını duydum.

"Yardım !" diye bağırdım ve sonra yanıma yuvarlandım. Kötü bir fikirdi. Bir şeyin üstündeydim ve yere düştüm, yere ve sağ omzuma sertçe çarptım.

Uyku tulumu gibi bir şeyin içine hapsolmuştum.

Açılan bir fermuarın sesi dikkatimi çantanın üst kısmına çekti, ışık boşluğa yayıldı ve geniş gözleri ve titreyen parmaklarıyla yaşlı bir adamın dehşete düşmüş ifadesine baktım.

Şimdi bir ceset torbası olduğunu gördüğüm şeyin fermuarını açtı ve ben de torbanın içinden Riverine Şehri Morgu olduğundan emin olduğum yerin karo zeminine düştüm.

Ve çıplaktım.

Harika.

"B-b-bayan Everhart?" diye mırıldandı adam. Sesini rüyamdan, babamla Elaine'in benim hakkımda ölmüşüm gibi konuştukları rüyadan hatırlıyordum ama artık bunun bir rüya olduğunu düşünmüyordum.

"Kıyafet alabilir miyim?" Göğsümü kapattım ve adam hemen harekete geçti. Odanın öbür ucuna koştu ve bana bir laboratuvar önlüğü aldı. Burası buz gibiydi, muhtemelen cesetlerin çürümesini engellemek içindi. Boğazımda safranın yükselmesine neden olan büyüleyici bir düşünce.

Sonra ben dizlerime kadar sarkan uzun beyaz paltoyu giyip bel kemerini sıkarken o da bana sırtını döndü.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu adam, ceset torbasından çıkan civcivin nasıl olup da birdenbire canlandığını anlamaya çalışıyordu.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. "Bunun cevabını ben de tam olarak bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Ama yardımınız için teşekkür ederim."

Her yerde ölü bedenler vardı, bazılarını aday arkadaşlarım olarak tanıdım. Buradan defolup gitmek istedim.

"Şimdi gidiyorum," dedim ona, buradaki soğuk hava nedeniyle ağızımdan bir buğu püskürüyordu.

Etrafında döndü. "Hayır. Babanı arayayım."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum-"

"Babanı arayacağım," diye uyardı.

Saçmalık.

Duvardaki telefona doğru yürüdü ve ahizeye konuştu. "Alo, santral, derhal imparatora bağlanmam gerekiyor. adli tabip Davis."

Durakladı ve gergin bakışlarını bana çevirdi. Bu anı duvara astığı aynanın önüne geçip görünüşümü kontrol etmek için kullandım. Cildimin yanmış ve morarmış olacağına şüphe yoktu.

Yansımam karşısında şok geçirdim. Cildim yanmamış ya da morarmamıştı. Sadece o da değil, saçlarım da değişmişti.

Uzanıp saçımın sol tarafını kaplayan yeni turuncumsu kızıl rengi parmaklarken nefesimi içime çektim. Sağ taraf hâlâ siyahtı.

"İmparator..." Adli tabibin sesi tizdi. "Biz... ahh... çok hassas olduğunu düşündüğüm bir durum var. Hemen şahsen gelebilir misiniz?"

Dur.

"Efendim, kızınız yaşıyor." Adam yüzünü buruşturdu ve sonra telefonu kapattı.

Adli tabip bana "Seni almaya geliyor" dedi.

Harika.

"Tuvaleti kullanabilir miyim?" Ona sordum, içimdeki panik tamamen yükselmişti. Öz babamdan korkuyor muydum? Ne yazık ki evet. İmparatorluk rolünü ve mirasını çok ciddiye alıyordu ve ben gidip potansiyel olarak ölümsüz bir yaratığa bağlanmıştım, bu da beni ondan daha güçlü yapıyordu, bu da onu utandıracaktı.

Babamı utandırmak istemedim.

"Elbette." Sorgu yargıcı arka duvardaki bir kapıyı işaret etti.

Koşarak yanına gittim ve kendimi içine attım. Yüzüme ılık su sıçratarak derin nefesler aldım.

Bağlılığım neredeydi? O iyi miydi?

Tabii ki öyleydi, o lanet bir ateş kuşuydu.

Yüzüme daha fazla su sıçratarak nefesimi yeniden kontrol altına almaya çalıştım. Sakin davranmam gerekiyordu. Sanki babamı göreceğim için heyecanlıymışım ve şimdi hangi güçlere sahip olduğum hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi.

Hayır. Bu onu korkutur.

Kontrol bendeymiş, neler olup bittiğini tam olarak biliyormuş gibi görünmeye ihtiyacım vardı ve evet ölümden kurtulmuştum ama sadece bu seferlik. Sadece bağlanma sayesinde.

Evet. Bu oyunu böyle oynamam gerekiyordu. Yüzümü kuruladım ve saçımı düzelttim.

Banyo kapısında bir patlama oldu ve kendimi çelikledim.

"Aisling!" Babamın bağıırışı çılgıncaydı ve kapıyı açtığımda şok içinde geriye doğru sendeledi.

Uyumamış gibi görünüyordu. Gözleri şişti, belki de ağlamış gibiydi. Bana olan sevgisini hafife mi almıştım? Şansı olsa imparator olmak yerine beni seçer miydi?

Asla sormazdım. Cevap almak istemedim. O, sahip olduğum tek ebeveydi. Beni seçeceğine inanmak zorundaydım.

"Baba." Banyodan çıktım, bakışlarım Zuri'ye kayarken askeri bir duruş sergiledim. Yaratığı okunamayan bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Yaşıyorsun." Sesi nefes nefese çıkıyordu.

Uzanıp omuzlarımı kavradı ve hayalet olmadığımıdan emin olmak istercesine sıktı.

"Öyleyim," dedim ve ellerini kavramak için uzandım. Sarılmadık ama bu en yakın şeydi.

Babam şefkatin bir zayıflık olduğunu söylerdi, bu yüzden onu göstermediğinden emindi, ama bu şefkatli dokunuş bana çok şey anlattı. Önemsiyordu.

Yüzünün kenarlarını ovma için uzanarak beni serbest bıraktı.

Adli tabip hâlâ arkasındaki odadaydı ve babamın özel olarak konuşmak isteyeceğini biliyordum. Babam, "Git arabada bekle," diye emretti ve sonra sorgu yargıcının masasına doğru yürüdü.

Ben kapıya doğru yürürken, Zuri de peşimden gelirken adama, "Bunun özel kalmasını istiyorum," dedi.

"Elbette, efendim," dedi sorgu yargıcı ve ben de kapının kolunu tuttum.

"Sır saklamanın bir yük olabileceğini biliyorum. Peki böyle bir sır sana neye mal oluyor?" diye sordu babam ve ben odadan çıktım.

Zuri önüme geçerek bana binadan çıkış yolunu ve motorlu arabayı gösterdi. Babam sırrımı saklaması için adli tabibe para ödeyecekti. Bu büyük bir mesele olduğu anlamına geliyordu. Tabii ki önemli bir şeydi! Az önce bir ceset torbasında uyandım! Zihnim tüm bu düşüncelerle dolup taşıyordu.

Zuri uzun siyah arabanın kapısında durdu, motor hâlâ çalışıyordu ve ön tarafta babamın şoförü vardı. Zuri bana nezaketen yol mu gösteriyordu? Yoksa kaçmadığımdan emin olmak için mi?

Arka koltuğa geçtim ve şoförümüz Verik'in beni dinleyememesi ya da görememesi için bölmenin kaldırılmış olduğunu gördüm.

Babam birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve şoför hareket ederken Zuri'nin yanındaki koltuğa atlamasıyla birlikte benim karşıma geçti.

Babam endişeyle bana baktı. "Bana her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlama."

Bu benden isteyebileceği en kötü şeydi. Ne bildiğini ve ne kadarını söyleyeceğini merak ediyordum. Kohen ya da başka biri cesedimi görmüş müydü? Beni ateş kuşuyla bağ kurarken görmüşler miydi? Ona söylemişler miydi? Bir yalan başımı belaya sokabilirdi. Yedi yaşımdayken babam bana Zuri'nin yalanın kokusunu alabildiğini söylemişti. Bunu kızını korkutup doğruyu söyletmek için mi söylemişti yoksa gerçekten doğru muydu bilmiyordum. Ama öğrenmek istemedim.

"Vahşi Doğa'daydım, neredeyse üçüncü güne giriyordum," dedim ona, "Sonra bir yumurtaya rastladım."

Kaşlarını çattı. "Yumurta mı?"

Başımı salladım. "Büyük altın bir tane. Sonra... onu gördüm... bir Talanagi."

Babamın keskin nefes alışı şüphelerimi doğruladı. Bağlandığım şeyin bu olduğunu biliyordu.

Kulaklarını keskinleştirmek istercesine öne doğru eğildi ve Zuri tünediği yerden kıpırdamadan bana baktı.

Sonraki iki kelimeyi korku içinde söyledim: "Bir ateş kuşu." Babama gerçeği kaçınılmazdı. Liana nasıl olsa ortaya çıkacaktı.

Babamın bakışları hafifçe daraldı ama onun dışında nasıl hissettiğini anlamamanın bir yolu yoktu.

Tek söylediği "Devam et," oldu.

"Ben aptal değilim!" Ona heyecanla söyledim. "Kaçmaya çalıştım. Bir Talanagi ile bağ kurduktan sonra hayatta kalmamın mümkün olmadığını biliyordum. Bu yüzden ona sırtımı verdim... ondan koşarak uzaklaşmak niyetindeydim... ve o benim kanımı çekti."

Babam başıyla onayladı. "Ama hayatta kaldın, değil mi?"

Arabada bir gerginlik vardı. Ne söyleyeceğimden ya da ne söylememi istediğinden emin değildim.

Sonra gülümsedi, bu onda nadir görülen bir duyguydu. "Kızım bir Talanagi'ye bağlandı. Bunu kutlamalıyız."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. "Evet... kahretsin, buna inanamıyorum."

"Nerede o?" Dışarıya baktı, sanki Liana'nın üzerimizde daireler çizerek uçmasını bekliyormuş gibi gökyüzüne baktı.

Boğazımı temizledim. "Bilmiyorum... bir ateş patlaması oldu ve sonra bir ceset torbasının içinde uyandım."

Başını salladı. "Yani ölümden kaçabilirsin?"

"Sanmıyorum. Sadece bu seferlik sanırım," diye çekindim.

Tek kaşını kaldırdı. "Onu sen bağladın, değil mi? Bu da bir şeyler biliyor olman gerektiği anlamına geliyor. Sen ölümsüz müsün, Aisling?"

Kalbim bir çentik attı. Bu adamla her zaman buz üzerinde yürüyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum. Öz babamla. Ne zaman imparator olmayı bırakıp sadece baba olacağını bilmiyordu.

"Yaratığım öyle," dedim, bakışlarım Zuri'ye kaydı. Muhtemelen yalanın kokusunu alabiliyordu ve şu anda babama bana güvenmemesi için bir sebep vermek istemiyordum. "Ama yeniden doğmak için savaşmak zorunda kaldım..." Doğru kelime olup olmadığından emin olmadan bu kelimeyi kullandım. "Ve bana güçlü olmasaydım ve savaşmasaydım ölebileceğimi ve ölü kalabileceğimi hissettirdi. Bunu tekrar yapabileceğimden şüpheliyim." Ateş canavarıyla savaşmak yorucuydu ve ben doğruyu söylüyordum. Ona bulduğumuz Talanagi'nin Luska sınırının hemen ötesinde olduğunu söylemek istedim ama

Bunun sorumsuzca bir davranış olmasından korkuyordum. Bu yüzden şimdilik bunu kendime sakladım.

Babam o zaman biraz rahatladı ve başını salladı. "Talanagi çok güçlüdür. Ve şimdi emrimde iki tane var."

"İki mi?" Şaşırmış gibi davrandım.

Bakışları daraldı. "Kohen Badshah mı? Senin cesedini ormandan o taşıdı. Bir ejderhaya bağlandı."

Kohen cesedimi geri mi getirdi? Bu genellikle temizlik ekibine bırakılan bir şeydi.

"İnanılmaz." Yine şaşırmış gibi davranmaya çalıştım.

"Cesedini nerede bulacağını nasıl bildi? İkiniz birlikte Talanagi'yi mi avlıyordunuz?" diye sordu babam.

Midem sıkıştı ve kahkahayı patlattım. "Baba, saçmalama. Ama Alek ve ben Kohen'in tüm bu süre boyunca Vahşi Doğa'da bizi izlediğinden şüphelendik." Umarım inandırıcı gelmiştir. Yarı yarıya doğruydum.

Gülümseyerek başını salladı. "Kızımın bana bunu yapmayacağını biliyordum." Uzandı ve elimi kavradı. Nadir bir sevgi gösterisiydi. "O benim ezeli düşmanımınla aynı safta yer almazdı."

Boğazımı temizledim. "Kohen artık sizin İmparatorluk Filonuzda, değil mi baba?" *Artık bir düşman olmadığımı* anlatmaya çalışıyordum. Son üç günü Kohen'le birlikte geçirmek ona ve dürüst olmak gerekirse tüm İmbrialılara karşı fikrimi tamamen değiştirmişti.

Babam iç çekti. "Şimdilik."

Şimdilik.

"Eminim imparatoruna sadık kalacaktır," dedim.

Babam bir kaşını kaldırdı. "Öyle misin? O halde benim yerime geçmeye hazır olmadan önce öğrenmen gereken daha çok şey var."

Başımı eğdim. "Evet, baba."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde eve döndük.

CHAPTER

TEK

T Kapıdan girdiğimiz anda Elaine gözlerini kocaman açmış ve dudaklarını büzmüş bir şekilde karşımızdaydı. Gözleri ağlamış gibi kızarmıştı.

Onu gördüğümde gülümsedim ve o da bana doğru koştu. "Seni aptal çocuk! Hayatımdan yirmi yılını aldın." Beni hızla kucakladı ve sonra kızgın bir ifadeyle iterek uzaklaştırdı.

Güldüm. "Öyle demek istemedim."

"Aisling!" dedi üç ses bir ağızdan.

Elaine bana, "Bilmiyorlar," diye seslendi ve üçüzlerin üzerime çullandığını görmek için döndüm.

Kız kardeşlerimin hepsinin saç kesimleri birbirinin aynısıydı ve beyaz üstleri olan mor tulumlar giyerlerdi. Aynı şekilde giyinmek istedikleri ve insanları hangisinin hangisi olduğunu anlamaları için kandırmaya çalıştıkları bir dönemdeydiler.

"Aman Tanrım, saçları çok havalı görünüyor," dedi Victory.

"Bizimkilerin yarısını hemen boyamamız gerekiyor," diye onayladı Virtue. "Evet," diye yankılandı Valor.

"Kimse saçını boyamıyor," dedi babam. "Ben biraz iş yapacağım. Kutlama yemeği saat 18.00'de," dedi ve odadan çıktı.

Kutlama yemeği mi? Bu beklenmedik ve güzeldi.

"Bir Talanagi ile bağ kurduğunuz ve neredeyse öldüğünüz doğru mu?"

Valor sordu. "Evet, babam hastanede makinelere bağlı olduğunu söyledi. başaramayacaktık," dedi Virtue.

Victory yanıma geldi ve kollarıma atıldı. Tatlı ve sevecen olan oydu. Diğerleri ergenlik hormonlarının kontrolü ele geçirmesine izin vermişti ve

vahşileşmişti.

Elaine'in bakışlarıyla karşılaştım ve o da hikâyeye devam etmemi söylercesine başını salladı.

"Evet. Şimdi daha iyiyim!" Bu çok garipti. Tüm vücudum yanmıştı, sırtım pençelenmişti ve şimdi üzerimde bir çizik bile yokmuş gibi görünüyordum.

Kapı çalındı.

"Bu Tetra olacak," dedi Elaine bana. "Onu aradım ve daha iyi hissettiğini söyledim. Hadi kızlar. Bugünkü çalışmalarınızı bitirelim."

İnlediler ama Elaine'in peşinden gittiler.

Kapıyı çekingeng bir şekilde açtım, ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Tetra bana doğru uçu ve kemik kıran bir sarılma için beni kendine çekti. Kurt yarattığı etrafımızda bir daire çizip şefkatle bacağıma sürtünürken, "Kutsal yıldızlar, Ash," diye hıçkırarak kulağıma eğildi. "Seni gördüm... ölmüştün," diye inledi.

Onu sıktım, hayatta olduğu için çok mutluydum ve sonra gözlerini silerek benden uzaklaştı.

"Ben... yeniden mi doğdum?" Bu kelimeyi kullanırken kendimi tuhaf hissediyordum ama aklıma başka bir kelime gelmiyordu.

Sanki babamı arıyormuş gibi arkamdan baktı. Birbirlerinden pek hoşlanmazlardı. "Bahçede yürüyelim mi?" dedi.

Başımı salladım ve onu dışarı kadar takip ettim. Yarattığı Ariyel yanında koştururken bastonuna yaslandı.

"Bir kurt bağladın, Tetra! Annen gurur duyuyor mu?" Sırıttı. "Hem de çok. Ama çoğunlukla hayatta olduğum için mutlu."

Gül bahçesinden geçip her zaman takıldığımız banka doğru yürüdük. En iyi arkadaşım oturdu ve bana baktı.

"Bana her şeyi anlat. Çünkü son gördüğüm şey Kohen'in seni kollarında gevşek bir şekilde tuttuğu, yarısının yanıklarla kaplı olduğu ve üzerinde bir *ejderha* uçarken bir doktor için çılgılık attığıydı. Aisling, orada ne oldu öyle?"

Derin bir nefes aldım ve hiçbir şeyi saklamadan ona her şeyi anlattım. Kohen'in Talanagi'yi avlamak için nasıl gizlice dışarı çıktığını, benim de onu nasıl takip ettiğimi ve sonra biriyle nasıl kavga ettiğimi anlattım. Ona bağı, ölümü ve sonra karanlığın içinde süzülüşümü anlattım. Sonra ateş canavarıyla nasıl savaşmak zorunda kaldığımı ve bir ceset torbasında nasıl uyandığımı.

Sanki bahçıvanlarımızdan biri böyle bir şey söylediği için onu öldürecekmiş gibi omzunun üzerinden bakarak, "Vay anasını, sen ölümsüzsün," diye fısıldadı.

Sertçe yutkundum. "Bundan emin değilim."

Gözlerini gökyüzüne dikti. "Yaratığın nerede?"

İç çekerek bakışlarını takip ettim. "Bilmiyorum." Onu zar zor hissediyordum, sadece zihnimde net bir resim olmayan bir tür farkındalık.

Bağlandıktan sonraki ilk hafta, yaratığının yanından hiç ayrılmadınız. Bu bağı sağlamlaştırmak için en önemli zamandı.

"Bağlandığına emin misin?" diye sordu.

"Evet!" Savunmaya geçerek söyledim. "Belki o da yeniden doğuyordur. Bilmiyorum." Göğsüme vurdum. "Ama ben... onu hissediyorum. Kesinlikle birbirimize bağlıyız."

Şu an aklımın bir köşesinde Vahşi Doğa'ya geri dönüp onu aramak vardı. Luska'da sıkışıp kalmış mıydı? Kohen'in yaratığı çıkmayı başardıysa, o neden başaramadı?

Tetra başını salladı. "Ortaya . Talanagi'nin çekingen olduğunu duymuştum. Kohen'in ejderhası bile şu anda yanında değil."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kohen ile mi takılıyordun?"

Kıs kıs güldü. " değil. Bugün programımızı aldık. Eğitim kampı yarın başlıyor. Onu gördüm."

Başım geri döndü. "Eğitim kampı mı? Yaratıklarımızla bağ kuruyoruz ve bize birkaç gün önce-" yüzüm düştü. "Ne zamandır yoktum?"

Tetra koltuğunda kıpırdandı. "Üç gün."

bir haberle oturamayacağım için ayağa kalktım. "Üç gün!" anasını. Ya adli tabip beni yaksaydı!

"Eğitim kampı yarın mı başlıyor?" Tamamen gafil avlanmış gibi hissederek sordum.

Başını salladı. "Ve bu gece Sleuth'ta büyük bir parti var. Herkes senin iyi olduğunu görmekten çok mutlu olacak."

Sertçe yutkundum. "Bilmiyorum. Babama sormam lazım. Yani, kaç kişi biliyor...?" Söyleyemediğim şey *öldüğümdü*.

"Sadece ben, Anika, Kohen ve babanın para verip sonra da söylersek ölümle tehdit ettiği üç imparatorluk askeri. Aisling, sonsuza kadar evinde saklanamazsın. Eğitimine başlaman gerekiyor." Gülümsedi.

Vay anasını. Anika beni ölü mü gördü? Kohen de. Bunu nasıl açıklayabilirim? Açıklamalı mıyım? Belki yanlışlıkla öldüğümü düşüneceklerdi ama babamın sağlık ekibinin beni hayata döndürdüğünü söyleyebilirdim.

"Roc, Alek ve Dev iyi mi? Onları ateşin yanında uyurken bıraktım."

Başını salladı. "Roc bir vaşağa, Alek bir şahine ve Dev de bir akbabaya bağlandı."

Bir akbaba mı? O yaratığın ne tür bir büyüye sahip olduğunu bilmek bile istemiyordum ama üçüncü güne girerken Dev herhangi bir şey bağladığı için sanırım.

"Club Sleuth?" diye sordum. Babam dans kulübünden nefret ederdi ama grup halinde gidersek ve gece yarısına kadar evde olacağıma söz veririm gitmeme izin verirdi.

Başını salladı. "Sekiz buçuk."

"Pekâlâ. Seni daha önce seninkinden alırım?"

Omuzlarımı sıkarak gülümsedi. "Bir ateş kuşu. Aisling, sen benim kahramanımsın."

Evime dönene kadar sııttım.

AİLE KUTLAMASI İYİYDİ. Akşam yemeğini göreceli bir sessizlik içinde yedik ve sonra çikolatalı pasta ortaya çıktığında, üçüzler kimin parçasının daha büyük olduğu konusunda kavga etmeye başladılar ve mutfak bir savaş alanına döndü.

"Ben ofisime gidiyorum," dedi Peder. "Tebrikler, Aisling. Amiral Caruso'ya yarınki seyahat programını göndermesini söyleyeceğim. Sanırım saat 07:00'de rapor vereceksin. Bir yaratık olmadan eğitim kampına başlayamazsın, umarım o da gelir, değil mi?"

Bu üstü kapalı bir hakaretti. Babam bu konuda ustaydı.

Başımı salladım. "Evet. Ben de öyle umuyorum. Hey, baba? Tetra ile birlikte Club Sleuth'a gidip gece yarısına kadar evde olabilir miyim? Herkes yaratıklarıyla bağ kurmayı kutluyor ve ben onlardan biri değilmişim gibi görünerek yıla başlamak istemiyorum."

Babamın bakışları daraldı. "Sen onlardan biri *değilsin*. Sen tüm bu ülkenin gelecekteki imparatoriçesisin," dedi sert bir şekilde.

"Evet, baba. Demek istediğim... onlarla bağ kurmama yardımcı olacak, böylece bir gün liderlik rolünde olduğumda emirlerime uyacaklar." Babam her şeyin kendisine pratik olarak anlatılmasına ihtiyaç duyuyordu.

"Tamam, arabayı al ve sokağa çıkma yasağına kadar evde ol," dedi sertçe ve gitti.

Az önce uzanıp Valor'un eline vurmuş olan Elaine'e baktım. "Eğer hepiniz çenenizi kapatıp kavga etmeyi bırakmazsanız, o üç dilimi de ben yiyeceğim ve size *hiçbir şey kalmayacak*."

Kızlar tartışmayı hemen keserek doğruldular ve Elaine onları alamadan dilimlerini kürekle aşağı indirmeye başladılar.

Elaine asla arkasında durmayacağı bir tehditte bulunmazdı. Pek çok tatlımı yemişti ve o zamanlar bundan nefret etsem de, bu yüzden ona saygı duyuyordum. Sözüünün eri bir kadındı. Yani arkanızı kolladığını ve her zaman sizi gözeteceğini söylediğinde, buna da güvenebilirdiniz.

Bakışlarına karşılık verdim ve ikimiz de gülümsedik. Sonra başını salladı. "Bir Talanagi, Aisling?"

Sırıttım. "Çok mu ukala?"

Dudaklarını büzdü ve gözlerini devirdi, ama sonra bakışları babamın çalışma odasına döndüğü mutfağın girişine kaydı. "Sadece... göze batma, kurallara uy ve uslu dur, tamam mı?"

Başımı salladım, onu net bir şekilde anlıyordum. Şansımı zorlamayacaktım. "Yaratığınla tanışmak istiyorum!" Victory sızlandı.

"Evet, adı ne?" Valor yalvardı. "Liana," dedim onlara.

"Onu sevmemize izin verecek mi?"

Virtue söyledi. Omuz silktim.

"Sorabilirsiniz."

O neredeydi? Öldü ve benim gibi yeniden doğmadı mı? Bağ kurduktan sonraki ilk haftayı birlikte geçirmenin çok önemli olduğunu biliyordum ama ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Yarın sabah yedi yüze kadar ortaya çıkmazsa ne olacaktı?

"Neden gidip hazırlanmıyorsun? Sonra da bu üçünün yıkanması gerekiyor." Elaine, Victory'ye ters ters baktı.

Zafer gözlerini devirdi. "Elaine, biz çocuk değiliz. Bize ne zaman yıkanacağımızı söylemene gerek yok."

Elaine'in eli yıldırım hızıyla uzandı ve Victory'nin tabağındaki son çikolatalı kek parçasını kapıp ağzına attı.

"Ne diyordun sen?" Elaine ağzındaki lokmanın içinden gözleri parlayarak sordu.

Victory kollarını kavuşturdu ve inledi. "Evet, hanımefendi."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kızların da benim çocukluğumda gördüğüm muameleyi gördüğünü görmek güzeldi.

Elaine'in göz devirmeye ya da *herhangi bir* küstahlığa tahammülü yoktu ve bunda bir rahatlık vardı.

VERİK Tetra'yı aldı ve sonra ikimizi de Sleuth'a bıraktı.

"Seni almak için on bir kırk beşte döneceğim. Dışarıda ve gitmeye hazır ol," dedi Verik.

Başımı salladım.

Normalde motosikletimi kullanırdım ama babamın bana arabayı almamı söylemesi, şu anda bundan rahatsız olduğu anlamına geliyordu ve bir aylığına eğitim kampına gitmeden önce onu kızdırmamak için söylediği her şeyi yapmaya çalışıyordum.

Sleuth'un girişinde tüm bloğu saran bir sıra vardı, yaratıklar insanların yanında durmuş içeri girmeyi bekliyordu. Sırayı atlayarak ön tarafa doğru yürüdük. Görevli bana şöyle bir baktı ve ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Bayan Everhart, ne büyük bir zevk." Kapıyı kapatan kırmızı kadife ipi çözdü ve Tetra'nın, yaratığının ve benim içeri girmemize izin verdi.

Sırayı bozduğum için kendimi biraz dangalak gibi hissettim ama kulüplere girmek için aile statünüzü kullanamayacaksanız ne anlamı vardı ki?

İçeri adımımızı attığımız anda yüksek sesli müziğin saldırısına uğradık. Canlı bir grup gitarlarını tıngırdatıyor ve mikrofona bağırıyordu. Pek benim sevdiğim türden melodiler değildi. Ben daha melodik lirik şeylerden hoşlanıyordum.

Sleuth'u bu kadar havalı yapan şey, binanın eski bir depodan dönüştürülmüş olmasıydı. İnsanlar ve yaratıklar için yer vardı, ki bu her zaman böyle değildi. Birkaç imparatorluk askeri odanın kenarında durmuş, ben geçerken beni izliyorlardı.

Harika, babam bebek bakıcısı gönderdi.

Tetra bakışlarımı izledi. "Savaş yüzünden hepimizi korumak için burada olabilirler."

Omuz silktim. Karartmadan sonra Imbria ile savaşa girmiştik ve şimdi onlarla birleştiğimiz için ortak düşmanımıza karşı birlik içindeydik.

Luska.

Luskinler bizden nefret ediyordu ve sürekli olarak sınırlarımıza girmeye, haritaları yeniden çizmeye ve topraklarımızdan giderek daha fazla pay almaya çalışıyorlardı. Su kaynaklarımızı zehirlediler, yaratıklarımıza tuzaklar kurdular, çünkü en çok kor bizdeydi ve onlar bunu istiyordu.

"O zaman neden bana bakıyorlar?" Tetra'ya sordum.

Omuz silkti. "Çünkü sen onların patronunun kızıydın. Eğer sana bir şey olursa, onların başı yanar."

Haklıydı ama yine de hoşuma gitmedi.

Sonunda tanıdığımız bir grup insanla karşılaştık ve bakışlarımın onları tarayarak Jace'in üzerinde durmasına izin verdim.

Kolu askıdaydı; yüzünde dikilmiş bir kesik vardı ve yanında Zuri'ye neredeyse tıpatıp benzeyen siyah bir puma duruyordu. Vay canına, şimdiye kadar babama ne kadar benzediğini bilmiyordum.

Bakışları vücudumda gezinirken sertçe yutkundum, kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı. Beni aldattığı gerçeğini hâlâ sindirememiştim, bu en büyük ihanetti. Özenle hazırladığımız geleceğimiz ben daha gerçekleştiğini göremeden yok olmuştu. Belki de böylesi daha iyiydi.

"Hastanede hayata tutunduğunu duyduk." Jace söyledi. Artık üzerimde tek bir çizik bile yoktu.

"Şimdi daha iyiyim," dedim.

Arkadaşlarından biri arkamdan baktı. "Yaratığınız nerede? Bir Talanagi olduğunu duyduk ama kimse ne tür olduğunu bilmiyor."

Meraklarını anlıyordum ama yine de bu konu hakkında konuşmak beni rahatsız ediyordu. Cevap vermeme gerek kalmadan arkamdan Anika'nın sesi geldi.

"Sizi ilgilendirmez," diye çıkıştı çocuklara. "Yarın herkesle birlikte öğreneceksiniz."

Gülümseyerek döndüm ve dişi aslana başımı salladım. Anika'nın kollarının her yerinde iyileşmekte olan küçük çizikler vardı ve bana bakarken başını salladı. Beni şaşırtarak sarılmak için kendine çekti ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Banyoya yalnız git. Kohen seninle konuşmak istiyor."

Sonra benden uzaklaştı. "Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim prenses," dedi herkesin duyması için.

Kohen'in benimle konuşmaya ihtiyacı olduğundan bahsedince kanım dondu ama ona sahte bir gülümseme verdim.

"Teşekkürler." Sonra Tetra'ya baktım. "Hey, işemem lazım. Hemen dönerim." Tetra beni takip etmek için hamle yaptı ama Anika yılan gibi fırlayıp onu durdurdu. "Hayır, Benimle . Wilds'ta kaçırdıkların hakkında daha fazla konuşmak istiyorum."

Tetra'ya bir başparmak işareti yapıp gülümsedim ve arka duvardaki kadınlar tuvaletine doğru ilerledim. Yüzlerce aday ve yaratık arasında zig zag çizmek zordu ama sonunda başardım. Kadınlar tuvaletine doğru ilerlerken soldaki kapı açıldı ve beni içeri çekti.

CHAPTER RLEVEK

I Kakule ve zencefil kokusunu aldığımda ıgılık atıp karşı koymak üzereydim. En sevdiğim baharatlı çay içen erkek beni bir süpürge dolabının içine çekmişti. Alçak ışı Kohen Badşah'ın üzerinde titrerken o bana bakıyordu.

geniş, patlak gözlerle bana baktı. Uzanarak parmaklarının ucunu önce şakağımda, sonra da enemde gezdirdi ve haince bir duygu selinin üzerimden akıp gitmesine neden oldu.

"Yaşıyorsun," diye nefes aldı.

Elini geri çekerken hafifçe titredi. "Ben... senin ölü, yanmış bedenini Vahşi Doğa'nın dışına taşıdım. Ama şimdi... yaşıyor musun?"

Kohen'in cesedimi imparatorluk askerlerine taşıyacağı ve böylece babama geri götürölüp uygun bir şekilde defnedilebileceğim düşüncesi kalbimi sıkıştırdı.

"Evet," diye sinirli bir şekilde güldüm. "Peki ejderhayı sen mi bağladın?" "Onyx," diye düzeltti beni.

"Nerede o?" Yakınlarda olmadığını fark ettiğim için sordum.

"Bu kulübün çatısında, ateş kuşunu kurtarmak için ona yardım etmemizi bekliyor." İçimdeki hava boşaldı. "Ne?"

Kohen omuzlarını dikleştirdi. "Bağlandığını gördüm. Gökyüzü kuzey ışıkları gibi parlıyordu ama sonra düştünüz. Yandın. Öldün. Ve ateş kuşun küller içinde yağdı. Gittin." Kohen anıyı yeniden yaşadı ve bunu görmek zorunda kaldığı için kendimi kötü hissettim. Bunca zamandır öldüğümü sanıyordu.

"Cesedini teslim ettikten sonra her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Ta ki otuz saniye önce sen buraya gelene ve Onyx bana Li-ana'nın..." İsim bulmakta zorlandı. "...esir tutuluyordu."

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içime doldu. "Bana nerede olduğunu söyle!" Sözlerim hırıltıya dönüştü. Yaratığımı kim esir tutuyordu? Bu onun neden ortaya çıkmadığını açıklıyordu!

Kohen başını yana eğdi. "Ne yapacaksın? Gidip onu tek başına mı kurtaracaksın?"

"Benimle uğraşma, Kohen. Nerede o?"

İç çekti. "Onyx az önce ondan haber aldığını söyledi. Onlar eski arkadaşlar. Yeniden doğuştan beri dokunmadığınız için sizinle iletişim kuramıyor. Bağ kurmak için..." Onyx'in ona ne söylediğini anlamaya çalışıyormuş gibi durakladı. "Yeniden doğduktan sonraki ilk yirmi dört saat içinde kendini çimentolar yoksa kırılır. Bu bir ateş kuşu olayı."

Panik beni ele geçirdi. Yirmi dört saat mi? Ceset torbasında uyandığımdan beri neredeyse on iki saatimi harcamıştım.

Kohen'e yaklaştım. "Peki Onyx onun nerede olduğunu biliyor mu?" Bastırdım.

Bana yarım yamalak bir sırıtış attı. "Bana ihtiyacın var gibi görünüyor. Bir iyilik belki?"

Daha önce Piyango'da Jace'e ayırdığım öldürücü bakışların yüzümden kaymasına izin verdim.

"Kohen, bir erkeği parçalara ayırmak için bana öğretilen tüm yolları bilmek istemezsin."

Sırıtışı daha da büyüdü. "Tamam, yalvarmana gerek yok Aisling. Ama seni takip eden askerleri kaybetmemiz gerekiyor. Liana İmparatorluk Filosu'nun onu alabileceğinden şüpheleniyor."

Hayır.

O anda saf şok tenimi kapladı. "Neden bundan şüphelensin ki?"

Kohen gözlerini devirdi. "Bilmiyorum. Ama dinle, birkaç dakika içinde benimle çatıda buluşabilir misin? Birlikte çıkarken görülmemeliyiz."

Kıs kıs güldüm. "Belli ki."

Yüzünde bir acı ifadesi belirdi ama sonra kayboldu, yerini kayıtsızlık maskesi aldı. "Üç dakikan var yoksa sensiz gidiyoruz. Onyx senin yaratığına değer verdiği için yardım ediyorum," diye tersledi ve sonra beni yalnız bırakarak dolaptan çıktı.

Tanrım. Regl falan mı olmak üzereydi?

Süpürge dolabından dışarı fırlayarak çıkış kapısını aramak için köşeyi döndüm ve Jace'le karşılaştım.

Misk kokulu parfümü beni bir çuval tuğla gibi çarptı ve kanepesinde öpüştüğümüz anılar aklımdan geçti. Göğsümde derin bir sızı oluştu ve kabarmaya çalışan kederi bastırmak zorunda kaldım.

Jace'in sonsuza dek benim olduğunu düşünmüştüm; ihaneti beni itiraf edebileceğimden çok daha fazla incitti.

"Aisling." Jace ellerini omuzlarıma koydu.

"Dokunma. Dokunma. Bana dokunma," diye homurdandım ve beni hemen bıraktı.

Gözlerini yere dikti ve konuştuğunda yanından geçmek için hareket ettim: "Annemle babam boşanıyor," dedi.

Donup kaldım, birkaç dakika içinde ikinci kez şok geçiriyordum. Aldric ve Brianna mükemmel bir çiftti. Aldric babamın filosofunun lideri, Brianna ise İmparatorluk Filosu'nun askerleri olmaları için iki kabadayı oğlan yetiştirmiş, şefkatli bir ev kadınıydı. Kadın sıfırdan çörekler pişirir, adam da kadının omuzlarını ovar ve ona bir kadeh şarap doldurup dolduramayacağını sorardı. Onları hayranlıkla izler, bir gün benim de böyle bir evliliğim olabileceğini hayal ederdim.

"Sana inanmıyorum," dedim.

Sertçe yutkundu, gözleri aniden yaşlarla doldu. "Piyangodan iki gün önce söylediler ve ben... kendimi kaybettim. Dışarı çıktım ve bulabildiğim ilk kızı buldum ve..."

Bununla nereye varmak istediğini anlayınca uzanıp çenesini sıkıca kavradım ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Jace Ledger, beni neden aldattığına dair bahaneler üretmeyeceksin. Hiçbir şey bu ihaneti mazur gösteremez."

O anda gelgitli bir duygu dalgası beni dibe çekmekle tehdit etti. Onu kaybetmeyi hâlâ hazmedememiştim. Morarana kadar öptüğüm bu dudaklar artık benim değildi.

Gözyaşlarını geri kırdı ve başını salladı ama onu savunmasız görünce kalbim kırıldı. Jace ağlamadı. Jace duygusallaşmazdı. Jace de benim gibi çelikten yapılmıştı.

Tek söylediği "Özür dilerim," oldu. "Beni asla affetmeyeceğini biliyorum ama... En iyi arkadaşımı özledim." Son kısmı inleyerek söyledi ve ben boğazını yumruklamak mı yoksa ona sarılmak mı istediğimden emin olamadım.

"Kahretsin Jace, birlikte çok iyiydik," diye nefes aldım. Zihnim bir anda onunla krep yaptığımız, koyda yüzdüğümüz, saatlerce öpüştüğümüz ve gelecekteki çocuklarımıza isim verdiğimiz anılarla doldu. Tüm umutlarımı ve hayallerimi ona bağlamıştım ve o kötü bir gün geçirdiği için hiç düşünmeden hepsini ezip geçmişti.

Tırnaklarını karıştırarak başını salladı ve dehşetle bana baktı. "Bana arkadaş olabileceğimizi söyle. Seni bir daha asla kız arkadaşım olarak görmeyi hak etmiyorum ama yine de arkadaş olabileceğimizi söyle?"

Lanet olsun.

Çatıya çıkmalı ve önümüzdeki on iki saat içinde onu bulamazsam aramızdaki bağın kopacağı yaratığının peşinden gitmeliydim. Ve sokağa çıkma yasağım vardı! Bu yumuşak, duygusal şeyler için zamanım yoktu.

"Bunu düşüneceğim," dedim ona dürüstçe ve rahatlamış görünerek içini çekti. "Annen ve baban için de üzgünüm," diye ekledim. Belki babası da aldatmıştı. Aklıma geldiği anda kendimi kötü hissettiğim şeytani bir düşünceydi bu.

Başını salladı. "Teşekkürler."

Omzunu sıktım ve dans pistinin ortasına doğru koşarak sarı saçlı en iyi arkadaşımı aradım.

Kurt yaratığı tehditleri değerlendiriyormuş gibi arkasında kıpırdamadan dururken, onu kalbinin sesini dinleyerek dans ederken, bastonunu havaya kaldırırken buldum.

"Aisling!" Ben yaklaşırken Tetra'nın sesi titriyordu. Bu kadın dans etmeyi çok severdi ve ona hiç ritmi olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamamıştım. Kendine olan güveni bulaşıcıydı ve çekiciliğini artırıyordu, kalçalarını sarsıntılı bir ritimle beceriksizce itişini izlerken beni gülümsetti, üzerine basılmaması için kötü bacağına yukarıda tutuyordu.

Yıldızlar, bu kadına bayıldım.

Sırıttım ve o da kollarını bana dolayarak beni dansa çekti.

Bakışlarım odanın içinde ve orada konuşlanmış askerlerin üzerinde gezindi. Hepsi beni izliyordu.

Lanet olsun.

Tetra'nın kulağına eğildim ve fısıldadım: "Yaratığım esir tutuluyor ve onu bulmak için on iki saatim var. Çatıya çıkıp Kohen'le buluşmam gerek. Ejderhası bizi ona götürecektir."

Geri çekildiğimde bana kocaman gözlerle ve açık bir ağızla baktığını gördüm.

Ona sahte bir gülümseme verdim. Askerlere bakarak, "Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Bakışları kulübün duvarlarına yaslanmış duran adamlara kaydı ve başını salladı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı endişeyle.

Sonra eğildi ve yaratığının bakışlarını üzerinde tuttu.

Ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama Tetra kurnazdı ve zekice bir şey bulacağından hiç şüphem yoktu. Yaratığı başını tavana doğru eğip tüyler ürpertici bir uluma çıkarırken aniden yere düştü, sarsıldı.

Dans pistinde kaos patladı. İnsanlar dağıldı, ben çıkışa doğru koşarken askerlerin Tetra'ya doğru koşması için yer açıldı.

Bu kesinlikle dikkat dağıtıcı bir şeydi!

Başımı salladım ve *üzerinde Merdiven Boşluğu* yazan kapıdan içeri girdim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. O piç beni bırakmamış olsa iyi olur! Merdivenlerin tepesinden fırladığımda Kohen'i Onyx'in sırtında buldum. Talanagi görülmeye değer bir manzaraydı. Dev hayvana yaklaştığımda kalbimin çarpıntısı arttı ve meraklı yeşil gözlerle bana baktı. Başımı saygıyla eğdim ve Kohen dudaklarını büktü.

"Neden gülümsüyorsun?" Ona sordum, muhtemelen gideceğimiz yere uçarak gideceğimizi yeni fark etmiştim. Siyah bir mini etek ve tayt giymiş olmam hiç de akıllıca değildi.

"Oniks'in söylediği bir şey," diye düşündü Kohen.

"Ne dedi?" Kohen bana elini uzatırken sordum. En azından iç çamaşırı giyiyordum.

Elini tuttum ve beni yukarı çekti, arkasına sıkıştırdı, böylece sırtına binmek ve canavarın üzerinde oturmak için beline yapışmak zorunda kaldım.

"Asla söylemeyeceğim," dedi bana bakarak.

"Hey, gözler ileri. Etek giyiyorum," dedim ona.

Alçakgönüllülük girişimim komikmiş gibi alay etti ama sonra yüzü karardı.

Kaşlarımı çattım. "Onyx yine komik bir şey mi söyledi?"

Kohen sertçe yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Hayır. Sadece seni ormandan çıplak olarak bir milden fazla taşıdım."

Sanki bölgedeki tüm hava emilmişti ve nefes alamıyordum.

Kohen Badshah beni çıplak gördü. Bir mil boyunca.

"Baktığımdan değil. Hayatını kurtarmaya çalışmakla meşguldüm ve her yerin yanık içindeydi," diye ekledi.

Üzerimize sessizlik çöktü ve ben ciddiyetle başımı salladım. "Bunun için teşekkürler."

Belini gevşekçe kavradığımda derin bir nefes alarak öne doğru baktı ve Onyx'in kafasından çıkan iki boynuza tutundu.

"Bundan daha sıkı tutmak isteyeceksiniz," dedi.

İçimi çektim, belini daha sıkı kavradım ve vücudumun onun bu kadar yakın olmasına verdiği tepkiden nefret ettim. Babama ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. "Bir eyer falan yaptırabilir misin?" Düşecekmişim gibi hissediyordum.

"Belki senin kadar zengin olsaydım." Kıkırdadı. "Günde üç öğün yemek yiyebildiğim için şanslıyım. Vahşi Doğa'da hayatım için savaşırken kor bulacak vaktim olmadı."

Topuklarını hafifçe vurdu ve Onyx gökyüzüne doğru havalandı. Midem ağzıma geldi ve daha yükseğe tırmanırken umutsuzca Kohen'e sarıldım, göğsümü sırtına bastırdım.

Günde üç öğün yemek yediği için şanslı mı? Şaka mı yapıyordu? Belki de şaka yapmıyordu. Utanç üzerime çöktü ve konuyu değiştirmek istedim.

Bu çılgıncaydı. Imbria'nın eski prensiyle bir ejderhanın üzerinde uçuyordum. Eğer babam bilseydi, aklını kaçırdı.

Onyx alçalmaya başlamadan önce neredeyse yirmi dakika boyunca şehrin kuzeydoğusundan Cedar Creek'in çiftliklerine ve inişli çıkışlı tepelerine doğru sessizce uçtuk.

Kohen'e sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Ejderhasının özel bir büyüğü var mıydı? Kohen'in var mıydı? Ama arkadaş olmadığımızın farkındaydım ve burnumu sokmak istemedim.

Tarım arazisi gibi görünen bir yerin üzerinden alçalırken, kocaman kırmızı bir ahıra odaklandım. Göğsümün içinde bir şey çarptı, bir tür farkındalık.

"O !" Ahırını işaret ettim. Kohen başıyla onayladı.

Onu hissedebiliyordum ve şimdi hissedebildiğim için içimde öfke kabarıyordu. Ona bir şekilde zarar veriyorlardı.

Tırnaklarım Kohen'in karnına battı ve o da bana baktı. "Sakin ol kaplan, ona zarar veren ben değilim."

Tutuşumu bıraktım ve nefesime odaklandım. Botumda sakladığım küçük bir hançer dışında silahım yoktu. Kulübe gittiğimde bir kurtarma görevine hazırlıklı değildim. Babama söylemeliydim, buraya yüz imparatorluk askeri getirmesine ve Liana'yı buradan çıkarmasına izin vermeliydim... ama yapmadım. Bu da içimde küçük bir parçanın bunu kimin yapmış olabileceğini sorguladığı anlamına geliyordu. *İmparatorluk askerleri olabilirdi...* Bu düşünce beni hasta etti.

"Plan nedir? Silah getirmediğim," dedim Kohen'e, Onyx ahırın yakınındaki sık ormana inerken.

Kohen sırtarak bana baktı. "Bu tür şeyler benim uzmanlık alanım." Göz kırptı ve midem dibe vurdu.

Neden bu kadar tehlikeli ve yakışıklıydı? Bu kombinasyon ölümcüldü. Babamın uzak durmamı istediği kişi beni mıknaatıs gibi çekiyordu. İstesem de istemesem de onun etrafında oluyordum.

"Bir ejderhamız olduğundan bahsetmiyorum bile." Onyx'in sırtındaki pulları düzeltti ve onun üzerinden yere atladı. Sırada ben vardım, onun yanında botlarımın üzerine düştüm ve siyah taytımın yırtıldığını fark ettim. Pek ejderha binicisi dostu değil.

"Yani... bir şekilde gizlice içeri girip...?" İyi hazırlanmış bir plan bekliyordum ama Kohen botuna uzandı ve kalem büyüklüğünde içi boş küçük bir tüp çıkardı, ardından cebinden bir avuç dolusu dart çıkardı ve uçlarını açarak jilet gibi keskin uçlarını ortaya çıkarmaya başladı.

"Sadece beni takip et prenses. Yaratığınızı çıkaracağız ve sonra birlikte görünmemeye geri dönebiliriz," dedi, son kısmı ekstra bir tavırla.

Gözlerimi devirdim. "Babamın imparator olduğunun farkındasın, değil mi? Onun can düşmanının oğluyla öylece... arkadaş... olamam!"

Bakışları bana kaydı ve gözleri neredeyse yanıyordu. "Neden olmasın? Ailene hiçbir şey yapmadım. Ve *sen* benden her şeyimi aldın. Babamı, annemi, evimi, unvanımı."

Annesi mi? Bunu hiç duymamıştım. "Senden hiçbir şey almadım," diye düzelttim. Eğer aileme kişisel olarak hiçbir şey yapmadığını söylüyorsa, o zaman ben de aynı ayrımı yapacaktım.

"Her neyse. Sadece şunu yapalım. Babanın katillerine karşı hayatımı kurtarmana yardım ettiğim için sana borçluyum ve Liana'yı geri almana yardım ettikten sonra ödeşmiş olacağız." Yüzü yine o sakin maskesine dönmüştü.

Demek bu yüzden yardım ediyordu. The Wilds'ta olanlardan sonra bana borçlu olduğunu hissetti - yaptığımı inanmadığım ve bir daha asla düşünmek istemediğim bir şey.

Omuz silktim. "Peki."

Mini dartları küçük boruya doldurdu ve sonra ağaçların arasından ahıra giden açıklığın kenarına doğru çömeldi.

Elimden geldiğince sessiz kalarak takip ettim.

Sivil giyimli iki asker ahıra yaslanmış, ormanı tarıyordu. Birinin elinde bir yay, diğerinin elinde ise uzun bir geniş kılıç vardı. İkisinin de yaratık yoktu, bu da demek oluyordu ki ya

ormanda ya da yaratıksız, ki bundan şüpheliyim. Bu adamların kim olduğunu anlayamadım. Bir tanesi Luskin olabilir gibi görünüyordu ama o konuşmadan bilemezdim.

Her iki adam da aniden gökyüzüne baktı ve ben de bakışlarını takip ederek Onyx'in yukarıda daireler çizerek uçtuğunu ve dikkatlerini çektiğini gördüm.

Kohen pipoyu dudaklarına götürdü ve ağaçların arasından fırlayarak oklarını fırlattı ve her iki adamı da onlar daha ne olduğunu anlamadan boynundan vurdu.

İkisi de aynı anda uzanıp dartları yakaladı ve onları çekip çıkarmaya çalıştı ama bunu başaramadan yere düştüler.

"Lanet olsun, Kohen," diye nefes aldım. "Öldüler mi?"

Bakışlarını daralttı. "Öyle olmalılar. Senin yaratığını çaldılar, Aisling."

İç çektim. O haklıydı. Hâlâ nefes aldıklarını görmek için adamlara baktım ve Meera'nın zehirler ve uyku tentürleri yapabildiğiyle övünmesini hatırladım. Kohen bunları ondan mı almıştı?

Bakışlarım adamların botlarına takıldı. Filo tarafından verilmiş olabilirlerdi... karanlıkta bunu söylemek zordu ve kir içindeydiler.

"Arkanda," dedi Kohen aniden ve ben de döndüm, eğilerek çizmemdeki hançeri çıkardım. Bir kurt yaratığı çoktan yarı yolda havalanmış, bana doğru atılıyordu. Bıçağımla uzandım ve onu karşıladım, tam kalbine sapladım. Hayvan bıçağımın ucunda kıpırdandıktan sonra ölü bir şekilde yere yığılırken içimi bir şok kapladı.

Kocaman gözlerle Kohen'e döndüğümde az önce bir çakal yaratığını hakladığını gördüm. Aynı anda saldırmışlardı. İki adama ait olmalılar. Yaptığımız şeyin kanıtlarına kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım terliyordu. Daha önce hiç başka birinin yaratığına zarar vermemiştim.

Kohen bana "Bizi öldürmeye geliyorlardı," dedi.

Uyuşukça başımı salladım. Sahip olduğum yeteneklerden biri de travmayı bölümlere ayırma yeteneğiydi. Bu olayı küçük kara kutumun içine tıktırdım ve bıçağımı çimlere sildim. Adamlar uyanacak ve bağlandıkları kişiyi ölü bulacaklardı.

"Buna nefsi müdafaa deniyor, Aisling," dedi Kohen ve ben boğazımı temizleyerek tekrar başımı salladım.

"Hadi içeri girelim. Onu hissediyorum." Göğsüme vurdum.

Kohen çakal yaratığın bağırsaklarını deşmekten hiç çekinmemiş gibiydi ve bu da bana onun hayatta kalmak için ne yaptığını merak ettirdi. Bu bana Vahşi Doğa'da hayatta kalmak için her şeyi yapmakla ilgili söylediklerini hatırlattı. Hem korkutucuydu

ve övgüye değer. Kapıyı açtı ve içeri girdi, ben de onu takip ettim.

"Hey! Sen de kimsin?" diye sordu Marble Shores aksanlı biri ve başımı kaldırıp baktığımda elinde kılıçla bize doğru koşan bir adam gördüm.

Kohen dondu kaldı, elini benimkinin içine kaydırды. "Sakin ol, kardeşim. Sadece kız arkadaşımla yalnız kalabileceğim bir yer bulmaya çalışıyordum."

Bu kadar kolay bir şekilde karaktere bürünmesi bana yıllar boyunca böyle şeyler yapmak için sık sık yalan söylediğini gösterdi. Ama adamın aksanı neden Marble Shores'tan geliyordu? Neden kendi adamlarım bu işe karışmış olabilirdi? Zihnim dönüyordu.

Adam yavaşladı, kılıcını indirdi ve daha az telaşlanmış görünüyordu.

"Parker! Cane!" Adam bize yaklaştı ve dışarıdaki arkadaşlarına seslendi.

Adam yeterince yaklaştığında, Kohen elimi bıraktı ve ileri doğru patlayarak hançerin kabzasıyla şakağının yan tarafını kırdı ve onu bayılttı. Yaratıksız olmalıydı, çünkü hiçbir hayvan onu savunmak için atlamadı.

O zaman hissettim, sanki kalbim tüm hayatım boyunca uyuduktan sonra yeni uyanmış gibi göğsüme bir tekme geldi.

Liana.

Devasa ahırın içine yığılmış kasaların ve saman balyalarının arasından geçerek yere yığılmış adamın cesedinin üzerinden atladım.

"Liana!" Çılgınca çığlık attım. Artık onu hissedebiliyordum. Acı içindeydi, güçsüzdü. Kohen'in ayak sesleri arkamdan geliyordu, sonra köşeyi döndüm ve onu buldum. Yaratığıma ne olduğunu gördüğümde nefesim kesildi. Minicikti, tahminimce sadece on kilo kadardı ve on iki santim uzunluğunda, tüyleri çıplaktı. Yavru bir kuş. Onu parlayan altın bir ağla yere sabitlemişlerdi. Ağın içine güçlü bir büyü yerleştirilmişti ve Kohen beni geriye doğru çektiğinde onu tutup çıkarmaya çalışmak için uzandım.

"Bu doğası gereği koruyucu görünüyor. Sizi öldürebilir."

"Bunu ondan çıkarmalıyız!" Hırladım. Kohen'e kızgın değildim. Bunu ona her kim yaptıysa ona kızgındım. Bu güçlü bir yaratık büyüsüydü.

"Geri çekilin. Bir şey denememe izin ver," dedi Kohen. Kaşlarımı çatarak bir adım geri çekildim ve o da Liana'yı tutan ağın önünde diz çöktü. Bilge mor gözleriyle ona bakıyordu, korkmuyordu ama acı çektiği belliydi.

"Oniks, bana yardım et," diye fısıldadı Kohen ve sonra avuçlarını açtı.

Her iki avucundan turuncu bir alev fışkırıp ellerini kapladığında nefesim kesildi. Onu yaktığına dair hiçbir belirti göstermedi, ben de hayranlıkla öylece durdum.

altın ipleri kavradı. Dişleri takırdayarak kapandı ve vücudu sarsılarak hırladı.

"Kohen!" Yardım etmek için öne atıldım.

"Dokunma bana," diye inledi. Vücudu sarsıldı ve ağı ikiye ayırırken bir hayvan gibi hırladı. Ağ koptuğu anda siyaha döndü ve ardından Kohen'in parmaklarında büzüşerek kül oldu.

"İyi misin?" Ona sordum.

Alevler avuçlarında söndü ve arkalarında kötü kabarcıklı yanıklar bıraktı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı.

Sözüne güvenerek Liana'ya doğru koştum, onu kollarıma aldım ve yeni doğmuş bir bebeğe sarılır gibi sarıldım. Tenimiz birbirine değdiği anda bağ canlandı ve bizi birbirimize tamamen bağladı. Onun kalp atışlarını kendi kalbimin içinde hissedebiliyordum.

'Teşekkür ederim, genç ,' dedi bana.

Zihinsel bağlantımız yeniden kurulduğunda, dudaklarımı kıpırdatmadan karşılık verdim.

"İyi misin?"

'Beni ay ışığına koy. Yeniden doğuş döngüm sırasında alındım ve bunun tamamlanması gerekiyor.'

Ayağa kalktım ve Kohen'e yapılması gerekenleri anlattım. Başıyla onayladı ve dışarı çıkmamıza öncülük etti. Ön kapının yanındaki baygın adamın yanına vardığımızda, Kohen'in ellerinin tamamen iyileşmiş olduğunu görmek için aşağıya baktım.

Ona tek kaşımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedi.

Talanagi güçlerinin diğer yaratıklarınkiyle kıyaslanamaz olduğu, bazen insanlarına birden fazla yetenek verdiği söylenirdi. Ateş... şifa... Kohen'de iki tane varmış gibi görünüyordu. Belki daha fazla.

Dışarı fırladık ve iki askerin hâlâ baygın olduğunu görünce rahatladım. Eğilerek Liana'yı ay ışığına yatırdım, sonra Kohen'in durdum.

Neredeyse anında, sedefli bir parıltı küçük formunu sardı ve büyümeye başladı. Ormandaki bir hareket dikkatimi çekti ve Kohen beni sakinleştirmek için elini uzattı. "Bu Onyx."

İçimi çektim, rahatlamıştım. Onyx, çıplak derisinden tüyler fışkıran Liana'nın büyüdüğü yere doğru yürüdü ve sabırla bizimle birlikte oturdu. Gördüklerim karşısında mest olmuştum. Liana iki günlük, çıplak derili bir kuştan, beş gün içinde renkli tüyleri ve keskin pençeleri olan on ayak boyunda bir ateş kuşuna dönüşmüştü.

dakikalar. Tamamen dönüştüğünde, Onyx yanına gitti ve başını kendi başının yanına koydu.

"Siz sevgili misiniz? Açıkça sordum. Yaratığıma sorulamayacak kadar kişisel bir şey yoktu. Ona karşı kendimi tamamen açık ve rahat hissediyordum.

Güldü, sevindi. 'O benim için daha çok bir oğul gibi. Annesi Vahşi Doğa'da öldü ve onu ben büyüttüm.

Bu gerçekten çok hoştu.

"Nasıl öldü?" diye sordum merakla.

Tek söylediği 'Rakip bir ejderha' oldu.

Eyvah. Görünüşe göre Wilds'ta da bizim burada yaşadığımız sorunları yaşamışlar.

'Seni kimin kaçırdığını biliyor musun? Kohen onların imparatorluk askerleri olabileceğini düşündüğünüzü söyledi?

Yerdeki iki adama baktı. "Kesin olarak bilmiyorum ama bu ikisinin bir tür Amerikan aksanı vardı.

Başımı salladım. "Marble Shores. Tüm hayatını Wilds'da geçirdi. Tam olarak nerede olduğunu bilemezdi.

'Ve bir şekilde yeniden doğuşumu tamamlamadan önce beni tuzağa düşürmeleri gerektiğini biliyorlardı. Bizi ayrı tutmaya çalışıyorlardı, böylece bağı tamamlamayacaktık. Sen bin yıldır ateş canavarını yenen ve hayatta kalan ilk insansın. Daha uzun durdu, gururluydu.

İçimden bir şok geçti. Ateş canavarı mı? Morgda uyanmadan hemen önce gökyüzünde savaştığım şey mi? "Diğerleri denedi mi?

Kıkırdadı. "Birçok kişi. Bir Talanagi ile bağ kurmayı deneyenlerin sayısı sandığınızdan daha fazla.

Hepsi öldüğü ya da Luskin oldukları için size geri gelmiyor.

Sonra Kohen'i değerlendirdi, sabırla yanımda dururken onu bir aşağı bir yukarı süzdü. 'Ondan hoşlandım,' dedi rastgele.

Buna sinirlendim. "Bu biraz karışık...

"Biliyorum. Anılarını gördüm. Ondan hala hoşlanıyorum.'

Tamam... not edildi.

Kohen, "Onlar önce buradan gitmeliyiz," diye açıkladı.

Liana iki adama baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim. Bu iki adam yaratığımı çaldı ve ona zarar verdi. Ona bağlanmamı engellemeye çalıştılar. Çizmelerimden bıçağı çıkardım ve onlara doğru yürüdüm. Kendime asla kitaplardaki kötü adamın yaşamasına izin veren ama adam tekrar tekrar onun için geri geldiğinde şok olan aptal kız olmayacağıma söz verdim.

Aptal bir kız değildim ve bunun tek seferlik bir şey olduğundan emin olacaktım. Babamın beni ilk kez ava götürdüğü zamanı hatırladım. Okum

temiz bir atış değildi, bu yüzden geyiğin acısına son vermek için boğazını kesmemi istedi. Yüzünüzü uzaklaştırıp onlara bakmazsanız daha kolay olur.

Tek dizimin üzerine çökerek başımı çevirdim ve boğazlarını temiz bir şekilde kestim, travmayı küçük kara kutuma sakladım. Elaine ve babam bunu onaylardı. Bu, geleceğin imparatoriçesi Aisling Everhart'tan çalabileceklerini düşünenlere bir mesaj olsun. Çünkü bu yaratığımı benden çalma girişimiydi. Bir ateş kuşunu öldüremezlerdi ama onunla bağ kurmamızı engelleyebilirlerdi. Ve neredeyse başarıyorlardı.

Kohen arkamdan, "Tamam, bu seksi olmamalıydı ama öyleydi," diye söylendi ve ben de alay ettim. Cinayetin seksi olduğunu mu düşünüyordu?

Onu görmezden gelerek içeri girdim. Ahırdaki adamın işini bitirdim. dışarıya geri adım attıktan sonra bıçağımı yere sildim, Yeniden kılıfına koyuyorum.

Beş kişi. Beş kişiyi öldürmüştüm ve henüz İmparatorluk Filosu'na katılmamıştım bile.

"Kimseyi öldürmekten zevk almıyorum," diye açıkladım, çünkü Kohen'in ya da yaratığının bilinçsiz bir adamı öldürdüğüm için hakkımda daha az düşünmesini istemiyordum. "Ama böyle bir şeyin bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim. Düşmanlarla hızlı ve şiddetli bir şekilde başa çıkılmalıdır." Bu babamın bana öğrettiği bir şeydi ve bu sözlere göre yaşamalıydım.

Liana, *'Aferin genç adam, ama tüm bunlardan sorumlu olan adam hâlâ serbestçe dolaşıyor,'* dedi.

Tüylerim diken diken oldu. "Kim?"

"Gözlerim henüz oluşmadığı için onu görmedim, ama kokusunu her yerden tanıyabilirdim. Puro ve viski, yanmış köz ve ucuz misk kolonyası.

Kokuları tarif ettiğinde içimi bir rahatlama kapladı. Şimdiye kadar kendi babamın, gücümle onu gölgede bırakmamı engellemek için bunu yaptığından şüphelendiğimi fark etmemiştim. Ama babam sigara içmezdi, kolonya da sürmezdi; Zuri güçlü kokulardan nefret ederdi. Kendi babamdan şüphelenecek kadar paranoyaklaştığıma inanamıyordum!

ol Aisling, diye azarladım kendimi. "Saat

kaç?" Kohen'e sordum.

Saatine baktı. "On bir buçuk." Kahretsin. Sokağa çıkma yasağım.

"Eve gitmeliyim yoksa babam tüm İmparatorluk Filosu'nu beni aramaya " dedim ona.

Başını salladı, bacağını Onyx'in arkasına geçirdi ve kendini yukarı kaldırdı. Sanırım artık ikimizin de kendi binekleri vardı.

"Hey, teşekkürler... onu bulmama ve serbest bırakmama yardım ettiğin için." Liana'yı okşadım ve Kohen'e baktım.

Başını salladı, yüzü ifadesizdi. "Şimdi ödeştik." Sonra Onyx yere tekme attı ve gökyüzüne yükseldi.

Adamım, onu okumak zordu. Bir saniye önce bana ateşli diyordu, bir saniye sonra susuyordu. Çekici görüldüğüm erkekler için oldukça eşit.

"Sana binebilir miyim?" Bunun onu incitip incitmeyeceğinden emin olmadan Liana'ya sordum.

Yanıt olarak derin bir şekilde eğildi. Üzerine oturmak için rahat bir yol bulmam ve düşecekmişim gibi hissetmemem birkaç dakika sürdü.

Ben rahatça oturduktan sonra gökyüzüne doğru havalandı ve eve giderken şehrin üzerinden geçtik. Oraya vardığımda babamın uyuyor olması için dua ettim.

CHAPTER ON İKİ

A Tarım arazilerinin üzerinden uçup Riverine'e yaklaştığımızda Liana'nın boyun tüylerini okşadım.

"Size yolu nasıl tarif edeyim? Ona sordum. Wilds'ın dışına hiç .

'Resimlerle düşünün ve bana gönderin,' diye yanıt verdi.

Resimlerle düşünün... Tamam. Her insan-yaratık bağı farklıydı ve her eşleşme birlikte en iyi nasıl çalışacaklarını ve sonunda savaşta birlikte nasıl savaşacaklarını bulmak zorundaydı. Bu, eğitim kampında öğreneceklerimizin büyük bir parçasıydı.

Zihnimde şehrin farklı bölgelerine dair resimler canlandı ve sonunda evimiz dediğimiz devasa taş kalede durdum.

'Oh, bu kolay. Ben buradan görüyorum,' dedi Liana.

Geri döndüm. O mu yaptı? Gözlerimi kısarak yere baktım. Hâlâ şehrin kuzey ucunun üzerindeyken evimi buradan görmesinin imkânı yoktu. Kesinlikle göremiyordum.

"özel bir görüşüm var," dedi ve de anladım. Bu mantıklıydı ve süper havalıydı.

"Başka ne gibi hediyeleriniz var? diye sordum.

"Ateş püskürebilirim, istersem pençelerimden zehir yayabilirim, uçabilirim, süper uzağı görebilirim, süper hızlı uçabilirim. Sadece birinin kokusunu alarak iyi bir karakter yargıcıyım, ateşe karşı bağıışıklığım var ve asla ölmek için yenilenip yeniden doğuyorum.

Hah! Hepsi bu kadardı. *"Harikası".* Uzandım ve boynundaki tüyleri okşadım.

Elime sokuldu. *'Oh, ve ben dakikalar içinde iyileşirim. Sanırım bunu da benden almışsın.* Bana tekrar baktı ve vücudumda hiç yanık olmadığını fark etti.

"Bu hediye için teşekkür ederim," dedim ona dürüstçe. O kadar kötü yanıklardan sonra iyileşmeye çalışmanın acısını hayal bile edemezdim.

"Size daha fazla soru sorabilir miyim yoksa bu can sıkıcı mı?" Ona sordum. Bir yaratık ve insanı başlangıçta kişiliklerini çözmek zorundaydı. Bu biraz yeni bir oda arkadaşına sahip olmak gibi olabilir. Onu bunaltmak istemedim.

"Rahatsız edici değil," dedi ve sesinde bir gülümseme hissettim.

"Eşinizin vefat ettiğini ve çocuk sahibi olduğunuzu gördüm.

Başını salladı. *"Ama şimdi hepsi gitti.*

Kaşlarımı çattım. *"Sen ölümsüzken onlar nasıl geçebilir?"*

"Onlar da eşim gibi erkekti. Sadece dişiler yeniden doğar.

Doğru, bana bunu göstermişti.

"Özür dilerim.

"Onyx'i de çocuklarımdan biri olarak görüyorum.

Buna sııttım. Liana'nın Onyx'e annelik yaptığını düşünmek nedense beni gülümsetti.

'Ve şu altın yumurta, senin olduğunu söylemiştin ama eşin gitti...' Soruyu sormaktan neredeyse utanıyordum ama eğer bir yavru ateş kuşu Vahşi Doğa'da annesiz doğacaksa... 'Onun için geri dönmeli miyiz?

Tüm vücudu önce öksürüğe benzeyen bir sesle sarsıldı ve sonra şimdi kahkaha olduğunu anladığım bir şeye dönüştü.

Aisling. Sen kanayan bir kadınsın, değil mi?'

Yanaklarım kızardı ve ona asla sormamam gerektiğini biliyordum.

'Evet,' diye onayladım.

"Ama her kanamanızda hamile değilsiniz?

Aman Tanrım, eğer seks hakkında konuşacak olsaydık ölecektim.

"Doğru. Konuyu değiştirmek istedim ama söyleyecek bir şey bulamadım.

"Döllenmeyen yumurtalar bırakıyorum," diye onayladı ve ben de kendimi aptal gibi hissederek başımı salladım.

Ahırdaki tavuklar gibiydi. Büyülü dev bir tavuk.

"Kusura bakma, bir daha bundan bahsetmeyelim," dedim ve göğsü yine bir kahkahayla gümbürdedi.

Aşağı inmeye başlarken, 'Dayan,' dedi.

Parmaklarımı onun renkli tüylerine geçirdim ve sonra yere düştük. Midem bulandı ve içimden bir heyecan geçti. Mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı ileri fırladı ve içimden kahkahalar fişkırdı. Onun üzerinde kalabilmek için kalçalarımı sıkmak zorunda kaldım ve sonra evimin önünde yavaşladı.

Geniş yerleşkemizi taradım, sonra yüzümdeki gülümseme yok oldu. Babam kollarını kavuşturmuş, meraklı bir ifadeyle bizi izliyordu, Zuri de onun yanına tünemiş bana bakıyordu. Daha dik oturdum ve yere iner inmez Liana'nın üzerinden atladım.

"Baba. Geç kaldığım için özür dilerim. Orada-"

"Bu o mu?" Başını yana eğerek Liana'ya doğru yürüdü ve etrafında yavaşça bir daire çizdi. Bakışlarındaki açgözlülüğü, kıskançlığı görebiliyordum. Ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, yüzüne damlıyordu.

Onu suçlayabilir miyim? Bir Talanagi'ye bağlanmışım. O imparatoru. O olmalıydı.

"Evet baba, bu Liana. Liana, bu Amersea'nın imparatoru, benim babam."

Babam saygıyla hafifçe eğildi, Zuri de onun yanında aynısını yaptı. "Aisling ile bağ kurduğun için çok mutluyuz. Filoma harika bir katkı sağlayacaksın."

Liana'nın burun delikleri hafifçe açıldı. Onda bir şeylerin ters gittiğini, içinde açıklayamadığım bir kıpırdanma olduğunu söyleyebilirdim.

Ama büyük, tüylü başını saygıyla eğdi, bana hiçbir şey söylemedi.

"Görünüşe göre hepimiz iyi tanıştık," dedim babama, o ve Zuri, Liana'nın sadece saygı değil aynı zamanda itaat işareti olan baş eğişinden sonra rahatlarken. Babamın tüm tebaasından talep ettiği bir şeydi bu.

Başka bir insanın yaratığıyla ilk kez karşılaşmak biraz sinir bozucuydu. İki yaratık iyi geçinememezse geçmişte saldırılar . "Onu ahıra yerleştireceğim," diye babama bilgi verdim.

Kaba bir şekilde başını salladı. "O zaman doğru yatağa. Yarın eğitim kampına başlıyorsun."

Buna sıırıttım. Bir Talanagi'ye bağlanıp onunla birlikte acemi birliğine gideceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Orada bulunan her İmparatorluk Filosu subayı şüphesiz bize bakıyor olacaktı. Kohen ve Onyx'e de bakıyor olacaktı.

Liana'yı geniş bahçeden geçirdim ve babamın sadece bu an için inşa ettiği büyük ahıra götürdüm. Bana ve üçüzlerin yaratıkları geldiğinde onlara yetecek kadar dört büyük ahır vardı. Çift kişilik büyük ahır kaydırarak açtım.

kapıları açtı ve sonra onu açık ahırlardan birine götürdü. Taze saman serilmişti, su ve yiyecek de vardı.

Liana ona bir kez baktı ve . *"Ah, benim değerli çocuğum. Ben evcil hayvan değilim Burada yaşamayacağım.*

Yüzüm düştü ve hemen kendimi suçlu hissettim. Tabii ki o bir evcil hayvan değildi!

"Sizi kırdım mı? Çok özür dilerim. Bu, çözmemiz gereken oda arkadaşı meselesiydi. Ona uzandım ve o da elime sokuldu.

"Alınmadım. Sadece seni eğitiyorum. Ağaçların ve yıldızların arasında uyurum. Yiyecek için avlanırım. Akarsulardan su içerim. İstedğim yere uçarım ve asla kafese kapatılmam.

Tamamen anlamıştım. O diğer yaratıklar gibi değildi ve bunu hatırlamam . *"Özür dilerim.*

Onu ahırdan çıkarıp bahçemizin arka tarafına, mükemmel bakımlı çimlerin bittiği ve sık vahşi ormanın başladığı yere götürdüm.

Memnun görünüyordu. *"Bu daha iyi.*

Dudağımı çiğnedim, şimdi bazı şeyleri daha çözmemiz gerekebileceğinden endişeliydim. *'Yarın bir ay sürecek bir eğitim kampına başlıyorum. Luska ile savaştayız ve eğitim kampı öğrenmek için gittiğimiz yer-'*

Başını sallayarak sözümü kesti. *'Nasıl biliyorum. Duvar'ın yakınında , savaşı her gün ilk elden görüyorum. Senin yanında savaşmayı öğreneceğim Aisling ve seni hayatım pahasına koruyacağım. Sana savaşta önderlik edeceğim ve bir gün imparatoriçe olduğunda, seni bir zafer geçidinde tüm dünyaya taşıyacağım.*

Sırıttım. *'Bunu biliyor musun? İmparatorun geçit törenini?'*

'Vahşi Doğa'da iyi tanınırım. Diğer yaratıklar bana bir şeyler anlatır ve ben de onlara koruma sağlarım ya da kadim bilgiler veririm,' diye düşündü. 'Bana sizin adetlerinizden bahsettiler ve benim geldiğim yerde de benzer bir geçit törenimiz vardı.

Nereliydi? Wilds'ı kastettiğini düşünmemiştim... *"Nerelisin?" diye sordum ve içinde bir gerginlik hissettim.*

"Evimiz. Ateş gökyüzünün üstünde, kaya düşüp bizi buraya getirmeden önce.

Verdiği cevap beni hayrete düşürdü. Yaratıklar Vahşi Doğa'yı evleri olarak görürlerdi, terk etmek ve dış dünyayı keşfetmek istedikleri bir ev. Ateş gökyüzünün üstünün evi olduğunu söylemesi... ilk başta düşündüğümünden binlerce yıl daha yaşlıydı. Bunun farkına varmak akıl almazdı. İnanılmazdı.

'Seninle bağ kurduğum için çok Liana,' dedim ona.

'Ve ben de,' dedi, babamın önünde eğildiğinden daha derin bir şekilde benim önümde eğilerek. *'Bana verdiğin her emri yerine getireceğim ve sana hizmet etmek ve seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Zamanı geldiğinde karşılığında sadece bir iyilik istiyorum.*

Bir iyilik mi? Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. *"Ne iyiliği?"*

"Koşullar hazır olduğunda soracağım ve isteğimi yerine getirip getirmeyeceğinize siz karar vereceksiniz.

Bu ağır hissettirdi, tanımlanmamış bir iyilik. Ama bunu yapmam gerektiğini söylemiyordu, sadece isteyeceğini söylüyordu.

'Tamam, hazır olduğunuzda isteyin, eğer makulse edeceğim.

O gagasını açtı ne ben sadece bir sırtış olarak tanımlayabilirim.

'İyi geceler, genç kız,' dedi.

"İyi geceler, Liana," dedim ve beni bir hisle durdurduğunda gitmek için hareket ettim. Sanki göğsümden bir şey çekiliyordu ve sonra midemden bir huzursuzluk geçti.

Yüzümü ona döndüm. *"Onu seviyor?"* diye sordu.

Kohen'i kastettiğini düşünerek sorduğu soru karşısında bir an şaşkınlık içinde kaldım. *"Kim?"*

"Baban.

Rahatladım, güldüm. Babamı seviyor muydum? Bu nasıl bir soruydu böyle?

'Yani, evet. O benim babam,' diye cevap verdim, emin değildim. Bunu ona hiç söylememiştim, çocukken bile. Annem bunu her zaman söylerdi, muhtemelen çok fazla söylerdi ama babam bu kelimeleri hiç kullanmazdı ve biz de kullanmazdık.

'O zaman onun hakkında ne düşündüğümü sana söylemeyeceğim. İyi geceler, Aisling.'

Ona iyi geceler dilerken ve şaşkın bir sessizlik içinde evime doğru yürürken sözleri kalbimin derinliklerine işledi.

Birini koklayarak iyi bir karakter yargıcı olduğundan bahsetmişti. Demek istediği bu muydu? Babamı kokladı ve ondan hoşlanmadı mı?

Sonunda uykuya dalmadan önce bir saat boyunca bunu düşünerek uyanık kaldım.

CHAPTER THIRTEEN

M ğitim kampının ilk günü eğlenceli geçmeyecekti. Öğrencilere nasıl dünyanın pisliği gibi davranıldığını ilk elden duymuş ve görmüşüm.

Babam kahvaltıda, "Benim halefim olduğun için sana özel muamele yapılmayacak," dedi.

Normalde bir fincan sade kahve doldurur ve ofisine giderdi, ama bu sabah elinde bir rekle benim ve üçüzlerin önünde oturuyordu.

"Biliyorum," dedim ona.

Birkaç saniye boyunca beni sert bir şekilde değerlendirdi ve kalbim hızlandı. Liana'nın ondan hoşlanmadığını biliyor muydu? Zuri kokusunu alabiliyor muydu?

Babamın yaratığına baktım. Babamın yanında bir nöbetçi gibi duruyordu, her türlü düşmanı yutmaya hazırđı.

Sonunda babamın yüzünde bir gülümseme belirdi ve başıını salladı. "Kızım bir Talanagi'ye bağlandı. Onunla birlikte içeri girdiğinde talim eğitmenlerinin yüzlerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Daha dik oturdum, ben de biraz gülümsedim. "Beni bırakmaya mı geliyorsun?"

Çok meşgul olacağını düşünmüştüm.

Babam başını salladı. "Sabahımı temizledim. Ama ğleden sonra Sky Reach'te olmam gerekiyor. Orada yeni bir saldırı oldu."

Kahvaltım boyunca sırttım. Babam, imparator, *beni* acemi birliğine mi bırakıyordu?

Bir yandan, böyle şeyler yapmak için hiç zaman ayırmazdı. Her zaman Elaine'di ve bu yüzden heyecanlıydım. Ama te yandan, zgr ulusun lideri olan babanızın sizi kelimenin tam anlamıyla *cehennem ayı* olarak adlandırılan yere bırakması, sırtımda daha büyük bir hedef haline getirecekti. Ama ben yapmadım.

önemsiyorum. Eğer babam bugün bir lider yerine ebeveyn olmak istiyorsa, bundan keyif alacaktım.

Hayatım boyunca onu gururlandırmak, beni fark etmesini sağlayacak bir şey yapmak için beklemiştim. Ama Elaine'e baktığımda bana o uyarıcı bakışlarından birini atıyordu. "*Dikkatli ol*" diyen bir bakış. Kaşlarımı çattım, bundan ne anlam bilemediğimden, biraz yalnız kaldığımızda ona sormaya karar verdim.

Ama ne olduğunu anlamadan babam tüm eşyalarımı arabasına yüklemişti ve ben de ön verandada Elaine ve üçüzlere veda ediyordum.

"Canlarına oku abla," dedi Virtue ve bana yumruk atmak için uzandı. Elini geri ittim ve onu kucaklamak için kendime çektim.

"Elaine'e dikkat et. Eğitimde dikkatini topla," tembihledim. Gözlerini devirerek geri çekildi ve başını salladı.

Sırada üç dakika farkla en büyükleri olan Valor vardı: "Eğer biri seninle uğraşırsa, iyi zamanlanmış bir boğaz yumruğunun etkili olduğunu unutma" dedi ve tavsiyeye gülümseyen Elaine'e bakarak beni bilgilendirdi.

Ona sarıldım ve sonra kollarını açmış bekleyen Victory'nin yanına gittim. Onu içeri çektim ve sadece sarıldım, üçünün en küçüğü ama güçlü bir kalbi vardı. Doğası gereği itaatkârdı, arkadaş canlısıydı ve benim favorimdi. Muhtemelen pek de arzu edilmeyen bir yaratıkla bağ kuracak ve İmparatorluk Filosu'nda kötü bir iş bulacaktı ama Everhart klanının en uyumlu ve en mutlu üyesi olacaktı.

"Seni seviyorum Aisling," diye fısıldadı kulağıma ve ben bu üç kelimenin şokuyla donup kaldım. Beynim ne yapacağını bilememiş gibi kısa devre yaptı. Bunu hiç söylememişti - bu ailede kimse söylememişti ve bu normaldi.

Öleceğimi falan mı düşündü?

"Sen de," diye mırıldandım, benden uzaklaşıp artık yarı siyah, yarı kızıl olan saçlarıma dokunmak için uzandığında.

"Çok havalı," diye mırıldandı.

Babam yanıma geldi ve Elaine göz göze gelerek beni selamladı. "Sana ne öğrettiğimi unutma. Öğitmenlerinize ve öğrenci arkadaşlarınıza saygılı olun. Başınız eğik olsun. Emirlerle uyun."

"Evet, hanımefendi." Ben de onu selamladım ama söylemek istediğim daha çok şey vardı. Bu kadın beni bu an için yetiştirmişti. Bana verdiği tüm eğitim ve tavsiyeler, bir yaratıkla bağ kurup acemi birliğine katılabilmem içindi.

Babam kolumu çekti ve ben de onu takip ettim, Elaine'in beni boğazıma düğümlenen söylenmemiş kelimeleri bilecek kadar iyi tanıdığını umuyordum.

Seni seviyorum.

Babamın arabasına vardığımızda bahçede bir şey gözüme çarptı. Kaynağa doğru döndüm ve canlı mor, kırmızı ve turuncu tüyleriyle Liana'yı gördüm.

Liana bana '*Hadi bir giriş yapalım,*' dedi.

Ben de sııttım. "Baba, seni takip edeyim mi?"

Babam tek kaşını kaldırdı ama yorum yapmasını beklemedim. İlk günüm için tamamen uçuyordum.

BABAMIN arabası park yerine girdi ve ben daha şimdiden yüzlerce öğrencinin İmparatorluk Filosu Eğitim Merkezi'nin devasa kapılarının etrafında toplandığını görebiliyordum. Eğitim merkezinin kapısının önünde ateşten bir çemberin içinde duran dev bir puma vardı, babamın yarattığı, bir portalın içinde. Ona bir saygı duruşu.

Babam arabadan indiğinde kalabalık nefes nefese kaldı. Ebeveynler, öğrenciler, yaratıklar, hepsi etrafında bir çember oluşturdu ve her biri sağ elini kaldırıp onu selamladı.

Liana alçalmaya başladı ve kalabalık teker teker babamdan uzaklaşıp gökyüzüne baktı. Fısıltılar bağırışlara dönüştü, sonra Liana kapalı okul kapılarının tam önüne inene kadar işaretleşmeler ve soluk soluğa kalmalar oldu.

"İşte benim kankam!" Tetra kalabalığın arasından sıyrıldı, siyah kurt yarattığı topallayarak bana doğru gelirken arkasından geliyordu.

Sırıtarak Liana'nın üzerinden atladım ve Tetra'ya sarıldım. "Dostum, dün gece ne oldu?" diye başladı.

"Babam beni uğurlamak için burada, onu gördün mü?" Sesimde uyarıcı bir tonla sordum.

Babamın dün geceyi ve öldürdüğüm üç adamı öğrenmesini istemiyordum.

Tetra anlayışla başını salladı ve döndü. Kalabalık dağıldı ve babam iki yanında üç özel muhafızıyla birlikte ona doğru yürüdü.

Başını eğdi. "Bay Everhart."

Ağzının suyu aktı. Ona imparator değil de bu şekilde hitap etmesinden nefret ediyordu ama yedi yaşından beri bunu yapıyordu, yani onun yöntemlerini değiştiremezdi.

Babam ona, "Vahşi Doğa'dan kurtulduğunuzu gördüğüme sevindim," dedi ve sonra yaratığına baktı. "Ve iyi bir bağ kurmuşsun."

İyi. O bir kurttu! Bu nezaketten *de* öteydi. Babam ve Tetra her zaman birbirlerini incelikle aşağılamanın yollarını bulurlardı.

"Oh evet, efendim. Teşekkür ederim. Artık tek umudum İmparatorluk Filosu'na elimden geldiğince hizmet etmek." Çok ağır konuşuyordu ve babam da bunun farkındaydı.

Gözlerini devirdi, tam karşılık verecekti ki puma süslü kapılar açıldı. İnsanlar geri çekildi, kadın ve erkeklerden oluşan yarım düzine talim eğitmeni bizi selamlamak için dışarı çıkarken kimse önde olmak istemiyordu.

Dik durdular ama bakışlarından birinin babama kaydığını fark ettim. Kadınlardan biriydi. Arkaya doğru kayganlaştırılmış sarışın bir pixie kesimi ve boynunda bir şahin dövmesi vardı. Kapıların hemen içinde bekleyen altı yaratık fark ettim, bunlardan biri şahindi. Çoğu zaman insanlar herkesin görmesi için yaratıklarının dövmesini yaptırırdı. Bahse girerim bu şahin onunkiydi.

"İmparator Everhart güverteye!" diye bağırdı şahin talim eğitmeni ve hepsi tek diz çöküp başlarını öne eğdi.

Babam gülümsedi, ilgiden hoşlandığı belliydi.

"Dağılabilirsiniz," dedi babam ve hep birlikte ayağa kalktılar.

Tuttuğum gergin nefesi bıraktım ve tatbikat eğitmenleri rahatladılar, küçük birlik gösterilerini parçaladılar ve okulun girişinin her iki yanında üçer tane .

"Lütfen öğrencilere veda edin," dedi siyah küt kesimli bir talim eğitmeni. "Bu eşiği geçtikten sonra artık sizin çocuklarınız değiller. Onlar artık benim." Diğerleri sırttı.

Babam da gülümsüyordu. Elaine bana tatbikat eğitmenlerinin çoğunun tiyatroyu sevdiğini, ancak birkaçının ciddi olduğunu ve emirlere ne kadar iyi boyun eğebileceğinizi görmek için hem fiziksel hem de duygusal acı çektirerek sizi sınırlara kadar zorladığını söyledi.

O sırada herkes ailesine döndü ve ben de babama veda etmek için harekete geçtim ama o teğmenlerle konuşuyordu.

"Aisling, tatlım," diye tanıdık bir kadın sesi omzumun üzerinden seslendi.

Döndüm ve Tetra'nın annesi kemik kıran bir sarılma için beni kendine çekti. "Onu koruduğun için teşekkür ederim," dedi kulağıma.

Bethel'in anne kucaklamalarının tadını çıkardım. Kendi annemin bana eğer hala hayatta olsaydı vereceğini hayal ettiğim türdendi - her şeyi kapsayan,

savunmasız ve dile getirilmemiş bir aşkla doluydu. Geri çekildim ve gözleri ıslaktı.

"Elbette," dedim ona. "Ve devam edeceğim."

Tetra'nın buna pek ihtiyacı olduğundan değil, artık bir yaratığı vardı. Güçlü

Bethel başını salladı ve beze sarılı bir şey uzattı. "Muzlu ekmeğim. En sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

Öyleydi.

Aldım, el konulacağından emindim ama ona hayır diyemedim.

Tetra annesinin yanındaydı ve gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Tatbikat eğitmenleri yüzüne bağırmaya başladığında arkadaşım için endişeleniyordum. Onu bunların hiçbirine hazırlamamıştım.

Annesi bize son bir kez el salladı ve sonra diğer ebeveynlerle birlikte beklemek üzere sokağa çıktı.

En iyi arkadaşıma döndüm. "Hey, T, dediklerini yapmalısın. Şımarıklık yok. Şaka yok. Gözlerini devirmek yok. Aklından bile geçirme. Anlayacaklar."

Yanıt olarak gözlerini devirdi. "Zihin okuyabiliyorlar mı?"

Gözlerim büyüdü. "T, göz devirmek yok. Ben ciddiym. Saygılı olabileceğinizi ve emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirebileceğinizi göstermelisiniz."

Kaşları çatıldı. Soruların kraliçesiydi. "Ya-?"

"T, seni uyarıyorum. Sorun çıkarırsan kafanı kazıtırlar ve gecenin 2'sinde dondurucu soğukta iç çamaşırlarınla seni dolaştırırlar. Dediğimi yap," diye tersledim.

Sertçe yutkundu, ilk kez korkmuş görünüyordu. "Tamam, Tanrım."

Tıraş edilme düşüncesinden dehşete gibi uzun sarı saçlarına dokunmak için uzandı. Belki biraz fazla dramatik davranıyordum ama böyle bir şey olduğunu duymuştum.

Tepeme bir gölge düştü ve içgüdüsel olarak kim olduğunu bilerek başımı kaldırdım.

Siyah ejderhayı gördüğümde iç çektim.

Onyx, Liana'nın hemen yanına indi ve Kohen, eşyalarıyla dolu bir sırt çantası taşıyarak atından indi.

Bakışlarım babama kaydı. Kohen'e bakarken içindeki nefreti neredeyse görebiliyordum. Babam teğmenlerden birine doğru eğildi, en yaşlılarıydı, gümüş rengi saçları vardı ve yüzünde hapse girmeye hazır bir ifade vardı. Babam teğmenin kulağına birkaç şey söyledi ve sonra uzaklaştı. Peşinden gittim, arabasına ulaştığında korumaları geçmeme izin verdi.

"Beni uğurlamaya geldiğin için teşekkürler!" Ona söyledim.

Sanki burada olduğumu unutmuş gibi döndü. "Oh evet. Uslu dur, Aisling. Beni utandırma."

Tanıdığım o sıcak ve sevimli adam vardı.

"Emredersiniz efendim," diye selam verdim, o da bana aynısını yaptı ve sonra uzaklaştı. Muhafızlarından biri bana spor çantamı verdi ve ben de yaratıklarıyla birlikte açık kapılardan geçmekte olan diğerleriyle buluşmak için koştum. Bizimkiler yan yana sığamayacak kadar büyüktü, bu yüzden Kohen ve ben son öğrenci de kapıdan girene kadar bekledik.

"Önce siz prenses," dedi Kohen, ama sözlerinde sert bir ton yoktu. Hatta kulağa saygılı geliyordu. Tabii bu mümkünse. Bana evcil bir isim mi vermişti?

Liana'ya baktım, o da başını salladı ve yanıma geldi. Sertçe yutkunarak kapılardan geçtim ve eğitim kampındaki tüm gözlerin bana, hatta eğitim öğretmenlerine dönmesini izledim.

Sıranın sonunda bir yer buldum, çantamı ayaklarımın dibine yerleştirdim ve Anika'nın yanında dimdik durdum. Liana arkamızdaki alanda dolaştı ve diğer yaratıklarla birlikte durdu. Tatbikat öğretmenleri yaratıkları eğitmeye çalışmaktan daha iyisini biliyorlardı. Bu her birimizin kendi başına yapacağı bir şeydi. Bize rehberlik edebilirlerdi ama bir kurdun ya da aslanın yüzüne bağırmaazlardı. Aptal değillerdi. Eğitmene boyun eğmeliydik ki yaratıklarımız da aramızdaki bağ sayesinde onlara boyun eğsin.

Şahin teğmen elleri arkasında ön saflara doğru ilerledi. "Vahşi Doğada hayatta kalıp bağ kurduğunuz için özel olduğunuzu düşünüyorsanız, TEKRAR DÜŞÜNÜN!" Son iki kelimeyi Tetra'nın yüzüne kükreyerek söyledi ve kankam ciyakladı.

"Ben Teğmen Ashendell, baş teğmeninizim. Savaşta hayatta kalmanızı sağlamak benim işim ve işimi ÇOK CİDDİYE alıyorum!" Anika'nın yüzüne doğru bağırdı ama Imbrian hareket etmedi.

Sonra bana doğru yürüdü ve beni baştan aşağı süzdü. "EĞER HERHANGİ BİRİNİZ ne kadar paranız olduğu ya da ebeveynlerinizin kim olduğu nedeniyle özel olduğunuzu düşünüyorsanız, YANILIYORSUNUZ ve YANILDIĞINIZI İSPAT EDECEĞİM" diye yüzüme doğru bağırdı, o kadar yakındı ki tükürüklerin yanaklarıma uçtuğunu hissettim.

Kılımı kıpırdatmadım, hiçbir şey olmamış önüme baktım.

Teğmen Ashendell Kohen'e doğru yürüdü. "Ve eğer bir zayıflığın varsa ve yaratıklar yanlış seçtiyse." Kohen'i bir aşağı bir yukarı süzdü.

"İçindeki o zayıflığı çekip çıkaracağım ve herkesin görmesi için sergileyeceğim."

Durakladı, sadece ona bakıyordu. Hemen olduğu için başımı hareket ettirmeden ona baktım. Olması gerektiği gibi önündeki boşluğa bakmıyor, ona ters bakıyor gibiydi.

Oh yıldızlar. O bir aptaldı.

"BENİ ANLIYOR MUSUNUZ?" diye bağırdı aniden, öğrencilerin yarısının sıçramasına neden oldu ve muhtemelen Kohen'i itip kakmayı umuyordu ama Kohen kıpırdamadı.

"Evet, hanımefendi!" Kohen de hepimizle birlikte cevap verdi.

Bu ayın ilginç geçeceğini hissediyordum.

Sonraki yirmi dakika boyunca, onlar çantalarımızı yırtıp açarken ve eşyalarımızı herkesin görebileceği şekilde sergilerken orada durduk. Ağır dolgulu sütyenleri, makyaj malzemelerini, saç maşalarını aldılar ve hepsini çöpe attılar. Erkek öğrencilerden biri kurabiyeler ve annesinin burada bulunduğu her hafta için önceden yazdığı mektupları getirmişti. Birkaçını yüksek sesle okudu, herkesi güldürdü ve geri kalanını çöpe attı.

"ZAYIF!" dedi teğmenlerden biri.

Muzlu ekmeğimi aldılar ama hepsi bu kadar. Elaine aptal değildi. El konulacak hiçbir şeyi yanına almamıştı. Teğmen Ashendell'in bakışları kolyeme takılınca midem bulandı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirim? Mücevher yok. Madalyonu yok edeceği korkumu kontrol edemediğim için bakışlarımdaki paniği görebiliyordu.

"Ver onu." Elini uzattı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve aynı anda başka bir teğmen Tetra'nın bastonunu aldı.

"Yürümek için ona ihtiyacım var, seni pislik," diye tersledi.

Oh, kahretsin.

Teğmen Ashendell benden uzaklaştı ve Tetra'ya doğru koştu. "AZ ÖNCE NE DEDİN SEN?"

Birden boynumda parmaklar belirdi ve ben donup kaldım, Kohen'in kolyemi çıkarıp ağzına atmasıyla şok içinde ona baktım!

Ne oluyor be?

Teğmen Ashendell Tetra'ya yüz sınav çektirdikten sonra tekrar yanıma geldi. Bakışları boynuma takıldı ve gözleri kısıldı.

"Ceplerinizi açın," diye emretti.

Sorgusuz sualsiz yaptım.

"Ağzını aç," dedi sonra.

Yaptım.

"Nerede o?" diye hırladı.

"Ne nerede hanımefendi?" Tercih ettikleri ritmik cevaplama tonuyla söyledim.

Uzandı ve yanaklarımın kenarlarını sertçe kavradı.

Arkamda bir hareket hissettim ama dönüp bakmaya cesaret edemedim ve Teğmen Ashendell'in eli neredeyse bana dokunur dokunmaz benden uzaklaştı. Onu hissettiğimde nedenini merak etmek üzereydim. Liana.

Yaratığım diğerleriyle birlikte durduğu yerden çıktı ve Teğmen Ashendell'e doğru ilerleyerek ondan sadece altı adım ötede durdu.

Teğmen bakışlarını bana dikti. "Özel muamele görmeyeceksin."

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdim, dümdüz önüme bakarak ve yaratığımın onu tehdit ettiği gerçeğini görmezden gelerek.

Liana'ya '*Sırana geri dön,*' dedim.

Liana başını öne uzatarak Teğmen Ashendell'in bacağına kokladı ve Teğmen'in kaşlarının kalkmasına neden oldu.

"Onu *kontrol et,*" dedi bana sıkılmış çenesinin arasından, ama sesinde hafif bir titreme duyabiliyordum.

Sana zarar vermez. Blöf yapıyordu. Ondan hoşlandım,' diye karar verdi Liana ve sonra diğerleriyle birlikte sıraya geri döndü.

Tanrı yıldızları korusun! Bu ateş kuşu bana kalp krizi geçirecekti. "Özür dilerim hanımefendi," dedim ve Ashendell gözlerini devirerek Tetra'nın sadece yirmi şınav çekebildiği gerçeğiyle dalga geçmek.

Tetra'ya Filo tarafından verilen bir baston vereceklerini söylemek istedim. Şu anda sahip olduğu kristal baston gibi sevimli olmayacaktı; kauçuk olacaktı ve hem kendisi hem de diğerleri için güvenli olacaktı. Ama tek kelime edemedim. Ve Kohen'in özel madalyonumu nasıl ağzının içinde tuttuğunu düşünmeden edemiyordum.

CHAPTER FOURTEEN

An saat sonra bazı yaşlı askerler sırtarak ve çocukça yorumlar yaparak binaya girmemizi sağladılar. Eğitim tesisi acemi kampı öğrencilerini barındırıyordu ve daha sonra üst düzey askerler de ileri memur eğitimi.

Bir köşeyi döndüğümüzde bir araya toplanmak zorunda kaldık ve Kohen'in elinin benimkine kaydığını, madalyonu avucuma bıraktığını hissettim. Kimse görmeden madalyonu cebime attım ve bakışlarımı onunkilere çevirdim ama o beni görmezden gelerek öne doğru baktı.

Bunu neden yaptı ki? Aptal bir kolye için kıcının tekmelenmesini göze aldı. Aklıma gelen tek bir cevap vardı.

Psikolojik savaş. İlk günden itibaren, Tetra'nın onun yerini alabilmesi için yoldan çekildi; Vahşi Doğa'da Imbrialı ekibine onu koruttu; Liana'yı kurtarmama yardım etti - bu güzel şeyleri ona karşı yumuşamam ve sonra bana ihanet etmesi için yaptı.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Tatbikat eğitmenlerinden biri "Aynı cinsiyetten bir ranza arkadaşı seçin!" diye bağırdı ve ben de Tetra'nın yanına gitmek için çabaladım. İkişer ikişer düzenli bir sıra oluşturduk ve eğitmen açık odalardan oluşan koridoru işaret etti. "Bir oda bulun. Burası karma bir yatakhane, genelev değil. Öğrenmek için buradasınız. Bizler ebeveynleriniz değiliz, sizler yetişkin insanlarsınız, bu yüzden de öyle davranmanızı bekliyoruz. Bunu unutmayın," dedi ve sonra biz bulabildiğimiz ilk açık odaya doğru hızlı adımlarla yürürken tüm eğitmenler sırtlarını duvara yasladı. Kohen ve Dev benimkinin hemen yanındaki odaya girdiğinde midem bulandı, ama bunu üzerimden attım.

Eşyalarımızı yerleştirmemiz ve yataklarımızı hazırlamamız için bize on dakika verildi. Her ranzanın ucuna mükemmel bir şekilde katlanmış çarşaf lar yerleştirilmişti. İçgüdüsel olarak en üst ranzayı yapmaya başladım çünkü Tetra'nın ayağıyla buraya çıkamayacağını biliyordum. Elaine'in bana öğrettiği gibi köşeleri katlamayı bitirdiğimde madalyonumu şiltenin altına, tahtaların arasına yerleştirdim ve sonra Tetra'nın yatağına bakmak için aşağı atladım.

Korkunçtu.

"Sıkıca tuttur," diye fısıldadım, çarşafı ve yatak örtüsünü aşağı çekip nasıl yapılacağını gösterdim. Başını salladı ve bir sonrakini yaptı.

"Daha sıkı, elinle buruştur," dedim ona.

Bastonu olmadan mücadele etti ve birkaç kez düştü.

"Sana Filo tarafından verilen kauçuktan yapılmış bir baston verecekler," diye fısıldadım. "Sana bunu söylemeyi unuttum."

Bunun üzerine rahatlamış görünüyordu.

"Muayene!" diye bağırdı bir eğitmen ve ben ayağa kalktım, son kısmı kırıttım ve sonra hazırolda durdum, sırtım dimdik, ellerim arkamda kenetli ve çenem yukarıda.

Tetra benim pozisyonumu taklit etti ve ben de onun için daha az endişelendim. Zeki ve çabuk öğrenen bir kızdı; her şeyi öğrenirdi. Koridorda bot sesleri duydum ve ardından bir yataktan yırtılan çarşaf ların sesini duydum.

"Burası İmparatorluk Filosu! Annenizin bodrum katı değil!" diye bağırdı bir eğitmen koridorda.

"Evet, efendim!" bağırdı bir kadın.

Yan odada da aynı şey oldu.

Ve sonra sıra bize geldi. Eğitmen Ashendell odamızın kapısında durdu ve bana baktı.

"Eğer imparatorun öz kızı yatak yapmayı bilmiyorsa, hepiniz bir mil koşmalısınız," dedi kapı aralığından ve koridorda toplu bir inilti duyuldu.

Bakışları eleştirel bir gözle üst yatağımın üzerinde gezinirken kalbim göğsümün içinde canlandı. Hatta daha yakından bakmak için ekli merdivenin ilk basamağına çıktı. Aşağı atladığında bakışlarımı üzerinde tuttu.

"Tebrikler Bayan Everhart, yeni resmi öğrenci yatak yapma eğitmeni sizsiniz."

"Evet, hanımefendi!" Dedim.

Bu bir iltifattı. Yatağını yırtan herkesi eğitmem gerekecekti ve öğrenemezlerse cezalandırmak bana düşecekti. Elaine

bana böyle şeyler olduğunu söyledi. Bu benim liderlik becerilerimin bir testiydi.

Eğitmenler dağıldı ve neredeyse tüm yatak odalarını parçaladı. "Acınası!" yaşlı eğitmen babam dışarıda konuşmuştu bağırdı. "Onları yeniden yapmak için yirmi dakikanız var ya da hepiniz bir mil koşmak zorundasınız. Bayan Everhart'tan ders isteyebilirsiniz."

Harika.

Odam bir anda endişeli bakışlı öğrencilerle doldu. Eski erkek arkadaşım Jace de onların arasındaydı. Tetra kenara çekildi ve ben de eğitim için onun alt ranzasını parçalara ayırdım. Kalabalığın içinde Kohen'i fark ettiğimde gerginliğim bir kademe daha arttı ve ardından üç eğitmenin beni izlediğini gördüğümde daha da yükseldi.

Battaniye ve çarşafı ayırdım ve çarşafı düz bir şekilde sallayarak yatağın üzerine serdim.

"İşin püf noktası, her adımda ellerinizle sürekli buruşturmaktır." Kenarları kıvrıdım, yatağı yukarı kaldırdım ve ilerledikçe kırıştırdım. "Elini bir ütü gibi düşün ve sıkıca kırıştır. Eğer yeterince sıkı olduğunu düşünüyorsan, değildir" dedim.

Uzun kahverengi saçlı bir kız "Anladım," dedi ve odadan çıkmak için döndü. Onu akademiden tanıyordum; aynı okula gitmiştik. On birinci sınıfta Alek'le çıkmıştı ve çok kibirliydi. Adı Summer'dı ve her şeyi bilirdi. Onu güzel bir erkek aslan yaratığıyla gelirken görmüştüm. Aynı sosyal çevrelerde bulunmazdık, bu yüzden normalde onu görmezden gelmek için elimden geleni yapardım.

"Daha bitirmedim!" Arkasından bağırdım ve Kohen olduğu yerden çıkıp onun yolunu kesti.

Neden böyle şeyler yapmaya devam etti?

Kız daralmış bakışlarla bana döndü. "Bir aptal bile yatak yapabilir. Yeterince şey öğrendim. Üzerinde çalışmak için daha fazla zamanım olmasını tercih ederim."

Eğitmenlerin kaşlarını kaldırdıklarını gördüm ama sanki bu yüzleşmeyle nasıl başa çıkacağımı görmek için beni izliyormuş gibi hiçbir şey söylemediler.

Başımı salladım. "O zaman herkes geçip sen kaldığında, muhtemelen bir mil koşmak zorunda kalmamızın nedeninin gururun ve sabırsızlığın olduğunu bileceksin."

Gözlerini devirdi, döndü ve Kohen'e çarparak yoldan çekti.

O giderken içimi neredeyse tamamen tüketen bir öfke kapladı. Peşinden koşmak ve eğitimi bitirmek için onu buraya sürüklemek istedim ama öğrendim ki

Babamdan öğrendiğim kadarıyla bazı insanlar sadece hatalarından ders alırlarmış. Bahse girerim o da onlardan biriydi.

Öğrenci arkadaşlarımla yüzleştirdim: "Köşeler kırk beş derecelik bir açıyla katlanmalıdır." Gösterdim. "Ve her şeyi sıkıca katlayıp sıkıştırırsanız bile, denetimde başarısız olacağınız yer çarşafı battaniyenin *üzerine* katlamamak ve *sonra* ikisini birlikte aşağı katlamaktır." Ne demek istediğimi gösterdim, gergin tutmak için dizimi battaniye ve çarşafın üzerine sabitledim. Ayağa kalktığımda yatakta bir diz izi vardı, ben de uzanıp onu kırıştırdım. Tetra'ya "Battaniyeyi iki parmağınla yukarı çekmeye çalış," diye sordum.

Öne doğru bir adım attı ve battaniyeyi iki parmağıyla sıkıştırıp yukarı kaldırdı. Battaniye parmaklarından kurtuldu, çok sıkı olduğu için yukarı çekilemiyordu.

Herkese gülümseyerek "İyi şanslar," dedim.

Ben onların gelecekteki imparatoriçesiydim ve bu odadaki meslektaşlarımdan bir gün beni koruma ihtimali vardı. Emredilen değil, kazanılan bir sadakat istiyordum.

Herkes odadan fırladı ve yataklarını düzeltmek için koşarak koridorlara dağıldı.

Eğitmen Ashendell içeri girdi ve Tetra'yı işaret etti. "Sana tıbbi bölümde ihtiyaç var."

Gözleri büyüdü ve bir an için korkmuş gibi göründü.

"Bastonun için," diye fısıldadım ve rahatladı.

Eğitmen Ashendell konuşmamdan hoşlanmamış gibi bana ters ters baktı. Ben de arkadaşımı korkutmasından hoşlanmadım.

Elbette, on beş dakika sonra, tam da yeni yapılan yatakları incelerken, Tetra elinde yeni bir siyah kauçuk bastonla içeri girdi. Kristal olanına kıyasla çirkindi ama işlevseldi ve ona bir tane verdikleri için minnettardım.

Eğitmenlerden biri "Pas" dedi ve koridorda ilerledi. Geç, geç, geç, geç.

Her geçen yatak teftişinde göğsümün kabardığını hissettim. Bu, iyi bir lider olduğum ya da en azından nasıl iyi bir yatak yapımcısı olunacağı konusunda iyi bir eğitim verdiğim anlamına geliyordu.

"BAŞARISIZ!" Bir çığlık duydum. "Koridora çıkın ve öğrencilerinize bir mil koşu cezası verin."

Başımı salladım. Summer'ın koridorun önüne çıkıp başını eğerek odamın önünden geçtiğini görmeden önce kim olacağını biliyordum.

Umarım bundan ders çıkarmıştır. Hepimiz koridora çıktık ve Tetra'nın bakışlarındaki paniği gördüm.

Koşamazdı, uzun süre koşamazdı. Daha çok çılgınca bir zıplamaydı ve sadece vahşi bir köpek ya da başka bir şey tarafından kovalandığında koşabiliyordu.

Tetra alçak bir sesle Eğitimci Ashendell'e, "Koşamam," dedi.

"BU DA NE, ÖĞRENCİ? SİZİ DUYAMIYORUM" diye bağırdı.

Amaç.

"KOŞAMIYORUM!" Tetra öfkeyle bağırdı.

Yardıma koşmak ve onu savunmak istedim ama bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum.

Eğitmen Ashendell Tetra'ya ters ters baktı. "Koşmayı bile beceremezken bu büyük ülkeyi korumayı nasıl bekleyebilirsin?"

Tetra da onun bakışlarına karşılık verdi. "Ah, bilmiyorum. Belki de benim belalı kurt yaratığımla?"

Orada bulunan öğrencilerin dudaklarından bir düzineden fazla kıs kıs gülme patladı ve Tetra'nın kafasının arkasına bir şaplak atmak istedim.

Yorumu komik miydi? *Kesinlikle evet.* Ama aynı zamanda aptalca mıydı?

Yine evet.

Eğitmen Ashendell'in yüzünde bir gölge belirdi. "Harbiyeli arkadaşınızın tavrı yüzünden, o bir battaniyenin üzerinde oturup prensesler gibi tırnaklarını boyarken hepiniz iki mil koşmak zorundasınız."

Tetra'nın boğazında biriken öfkeyi görebiliyordum, bu yüzden öne çıktım.

"Evet, hanımefendi, !" Önümdeki iki kişiyi dürttüm ve yürümeye başladık.

İlk günlere göre bu daha da kötü geçebilirdi.

Ertesi sabah kahvaltıda herkes iki millik koşuyu tamamlamıştı. Tetra hariç herkes.

"Berbat biri. Ondan *nefret* ediyorum," diye homurdandı Tetra, patatesleri öfkeyle ağzına tıktırırken.

Jace yanımdaki koltuğa oturduğunda hâlâ yarı uykulu bir halde .

"Selam," dedi utangaç bir sesle.

"Hayır." Tetra çatalını ona doğrulttu. "Olmaz." Ona

bakarken sırtışımı gizlemek zorunda kaldım.

Jace gücenmiş görünüyordu. "Tetra, Aisling ve ben konuştuk. Artık iyiyiz. Arkadaşlar. Değil mi Ash?"

Benim için hâlâ evcil hayvan ismini kullanmasından nefret ediyordum.

Club Sleuth'ta bana ailesinin boşanmasından bahsettiğini hatırladım ve ona acıdım.

Tamamen ona dönerek, bir zamanlar içinde saatlerce kaybolduğum bakışlarıyla karşılaştım. "Aramızda sorun yok ama yan yana oturup hiçbir şey olmamış gibi davranmadan önce zamana ihtiyacım var."

Çünkü beni hâlâ aldatıyordu. Bunu kısa sürede unutamazdım. Yüzü düştü ve başını sallayarak kalkıp başka bir masaya geçti. "Merak etme. Hâlâ bir intikam planım var," dedi Tetra.

Yeni bir tepsi benimkinin yanına konunca başımı kaldırıp Alek'i gördüm ve içtenlikle gülümsedim. Onu Roc, Anika, Dev ve Meera takip ediyordu. Wilds ittifakı tek bir masadaydı.

"İki millik koşudan sonra kendini nasıl hissediyorsun Tetra? Bacaklarım ağrıyor," diye alaycı bir şekilde sordu Anika, ama dudaklarında bir gülümseme vardı.

Tetra hiç koşmamıştı. Elinde Ashendell Hoca'nın ojelerinden bir şişeyle bir battaniyenin ortasına oturmuş, emredildiği gibi tırnaklarını boyuyordu.

"Benimki de." Tetra Anika'nın alaycılığına uydu.

Bu grupla kendimi rahat hissediyordum. Belki de Vahşi Doğa'da geçirdiğimiz süre boyunca birbirimize bağlandığımız içindi. Meera sessiz, içe dönük ve zeki biriydi. Anika açıkça liderlerden biriydi ve omzunda bir çip vardı. Nikhil kadınların erkeğiydi, şu anda bile Tetra'yla flört ediyor ve yeni bastonuna dokunmak istiyordu. Dev daha çok Kohen gibiydi, sessiz ve her zaman hesaplı. Az konuşan bir adamdı.

Kohen'den bahsetmişken... Avasan çete lideri gelmişti. Roc ve Alek yanımda oturmasaydı, insanların onunla aynı safta olduğumu düşünmesinden korktuğum için masaları değiştirmek zorunda kalabilirdim. Bu tür sözlerin babama ulaşmasına izin veremezdim.

"Aisling." Kohen adımı o kadar nazikçe söyledi ki içimde bir sıcaklık oluştu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Elinde tepsisi vardı ve masanın sonunda, benden en uzaktaki boş koltuğa bakıyordu.

"Sizinle oturmamın bir sakıncası var mı?"

Neden soruyordu ki? Ve bu kadar kibarca? Kafasına darbe mi aldı?

"Tabii, dostum." Rahat olmaya çalıştım. "Neden umurumda olsun ki?"

Dev'in yanına ve Meera'nın karşısına oturdu ve bana baktı. "İtibarın konusunda dikkatli olman gerektiğini biliyorum. Sana sorun çıkarmak istemem."

Bu düşünceli ifade karşısında içim sıkıştı ve nedense misafirperverliği karşısında gerçekten sinirlenmeye başladım. Planı bu muydu? Beni içeri çekmek, çiğnemek, sonra da tükürmek mi?

Kohen'e sırtımı dönerek Alek'e döndüm. Şu anda bununla uğraşamazdım. Oyun oynuyordu. Bunu biliyordum. Babam onunkini öldürmüştü. Nazik jestlerinin gerçek olmasına imkân yoktu.

"Yakında kanat eğitimine alınacağımızı düşünüyor musun?" Alek'e sordum. "Eminim Eğitimci Ashendell bizim eğitimimiz olacaktır." O da onun gibi şahine bağlıydı. Bir hava canavarıyla bağ kuran herkes özel bir "kanat eğitimi" alırdı. Tıpkı bir su hayvanıyla bağ kuranların su eğitimi alması gibi.

Başını salladı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye onayladı ve ağzına bir parça domuz pastırması attı. Sonraki on dakika boyunca, odanın ışıkları sönüp bizi karanlığa gömene kadar rahatça sohbet ettik.

Herkes "Bu bir tatbikat, hazır olun" dedim. Elaine beni bu konuda uyarmıştı.

Rastgele saldırı talimleri. İkinci günde yapılacak en kötü şey.

Gaz maskesi takmış bir düzine eğitimci içeri girerken yemekhanenin kapısı tekmelenerek açıldı ve alçak acil durum ışıkları yandı. Birinin elinde megafon vardı. "Bu, savaşa hazır olup olmadığınızı ölçmek için yapılan bir tatbikattır! Test edilmeye hazır olun!" Ashendell'di. Sesini tanıdım.

Tişörtümü çıkardım, sadece spor sütyenimle oturdum ve tişörtü burnuma ve ağzıma sardım.

Masamdaki herkes, Kohen hariç herkes bana iki başım çıkmış gibi baktı. Bana öyle gözlerle bakıyordu ki, sanki yanıyorlardı ve ruhumu alev alev yakıyorlardı.

"Maske takmalarının bir sebebi var, sizi aptallar!" Masamdaki herkese söyledim.

Tetra ve diğer herkes beni takip ederek gömleklerini çıkarıp ağızlarına sardılar. Sonra plastik bıçağımı kaptım ve masanın altına süründüm. Herkes beni takip etti.

İşte o zaman sis bombaları patladı.

Ashendell megafonla, "Az önce size ateş açıldı," diye bağırdı. "Kahvaltının ortasında, siz hâlâ zar zor uyanıkken. Silahlarınız cephaneliğe geri döndü, yaratıklarınız dışarıda ve düşman saldırmak üzere. Ne yapacaksınız?"

Öğrenci arkadaşlarımız öğürürken ve boğulurken, gözleri yanarken ve gözyaşları akarken öksürük sesleri tüm alana yayıldı. Yine de biz elli kişiydik, onlarsa on iki.

Aklıma bir fikir geldi.

Masanın üzerine sıçrayarak eğitimcileri işaret ettim. "Silahsız bile olsak, sayımız onlardan daha fazla!" diye bağırdım. "Üç deyince saldırıyoruz!" Diğer öğrenci arkadaşlarımız da sıraya girmeye başlayınca tüm masam hazır ola geçti.

"Bir." Öğrenci arkadaşlarım öksürüyor ve kusuyor da ayağa kalktılar ve plastik bir kap, yemek tepsisi, ellerine ne geçerse aldılar. Eğitimciler saldırıyı bekleyerek dağıldılar.

"İki!" Biz de yirmi beşer kişilik iki sıra oluşturarak dağıldık.

"Thr-"

"Tebrikler. Geçtiniz." Eğitimci Ashendell megafonu dudaklarına götürdü. Işıklar yandı, eğitimcilerin arkasındaki kapılar açıldı ve duman kesildi.

Gözlerim yandı. Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyordu ama Ashendell Hoca maskesini çıkardığında bana sırıtıyordu.

"Günün dersi," diye megafona bağırdı. "Üzerinizde her zaman bir silah bulundurun."

Sonra hiçbir şey olmamış gibi gittiler.

"Vay anasını," dedi Tetra, sıcak pembe spor sütyeninin içinde, gömleği hâlâ ağzını kapatmış ve lastik bastonunu bir sopa gibi kaldırmış bir halde dururken.

"Temiz havaya ihtiyacım var," diye seslendim. Gözlerim yanıyordu. Eğitimcilerin az önce arka kapıya doğru koştum. Burada hiç pencere yoktu. Ne aptalca bir tasarım. Bir lahitin içinde olmak gibiydi.

Yemekhaneden çıkıp koridora adım attım ama köşeden gelen sesleri duyunca durdum.

Bir erkek eğitimci, "Hiç bu kadar erken çözülen bir tatbikatımız olmamıştı," diyordu. "Bu bir rekor." Sesini tanıyamadım.

"Evet, o geleceğin imparatoriçesi. Ne bekliyordunuz ki?" Taktıkları maskeden tanıyamadığım bir başka erkek sesi. Ama kulak misafiri olup başımı belaya sokmak istemediğim için geri çekildim ve sonra duyduğum şeyle durdum.

Daha yaşlı bir erkek, "Burada onunla ilgilenirsek değil," dedi. Bu tanıdık gelebilirdi ama lanet olası gaz maskesi duymayı zorlaştırıyordu.

Onunla ilgilenmek mi?

Bu tehdit karşısında göğsüm kabardı ve tam oraya yürüyüp maskesini çıkarıp kendini göstermesini isteyecektim ki bir el ağzıma dolandı ve beni geriye doğru sürükledi. Tam dövülecektim ki onun Kohen olduğunu anladım. Parmakları sürekli olarak sevmeye başladığım güzel kokulu baharatlar kokuyordu.

Lanet olsun.

Beni bir oyuğa sürükledi ve sonra ağzımı bıraktı. Gömleğim hâlâ boynumda düğümlemiş halde döndüm ve ona ters ters baktım. "Kendi işine bakmalısın," diye homurdandım.

Kaşlarını çattı. "Kendini öldürtecekmiş gibi görünüyordun. Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

Bana yardım eder misin?

"Onları ihbar edeceğim." Oyuktan çıkmak için hamle yaptım ve Kohen beni geri çekti.

Bu piç boğazına yumruk yemek için yalvarıyordu.

"Beni dinle," diye yumuşak bir sesle konuştu Kohen, vücudu benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve içimde lezzetli bir sıcaklık dalgasının dolaşmasına neden olarak beni hazırlıksız yakaladı. "Eğer bu adamları ispiyonlarsan, bu onları durdurur ama onları kimin tuttuğunu durdurmaz."

Sözleri nefesimi kesti. Biri onları kiralamış mı?

"Başka birinin işin içinde olduğunu nereden biliyorsun? Sadece onlar da olabilir," dedim ona, bu değerli saniyelerin bana pahalıya mal olduğunu bilerek. Yakında bu failleri teşhis etme yeteneğimi kaybedecektim.

Bana aptalmışım gibi baktı. "İyi maaş alan üç talim eğitmeninin kendi istekleriyle imparatorun kızını öldürmeye çalışarak kariyerlerini riske atacaklarını mı düşünüyorsun? Neden? Ülkeye karşı bir intikam duygusu yüzünden mi? Hayır. Çok daha yüksek mevkideki biri tarafından size karşı gelmeleri için muhtemelen maaşlarının dört katı para alıyorlar."

Sözleri kalbime korku saldı çünkü doğru olmaları gerektiğini biliyordum. Mantıklı geliyordu.

"Her şey yolunda mı? Liana'nın sesi aklımdan geçti.

"İyiym," diye yalan söyledim. Şu anda ölümcül bir tehlikede değildim ama o benim iyi olmadığımı hissetmiş olmalıydı.

"Kim gibi?" Kohen'e nefes verdim. "Ve neden umursuyorsun ki?"

Yüzü . "Liana'yı tuzağa ve senin onunla bağ kurmanı engellemeye çalışan kişi olduğunu varsayıyorum. Ve keşke umurumda olmasaydı. Ne istersen yap," diye tersledi ve yemekhaneye geri dönerek uzaklaştı.

Orada bir an durup az önce olanları düşündüm ve Kohen'in tavsiyesinin iyi olduğuna karar verdim ama yine de bu adamların tutuklanmasını istiyordum. Oyuktan çıktım ve teğmenlerin az önce konuştukları koridora doğru yürüdüm... ama gitmişlerdi.

Onunla ilgilenirsek olmaz mı? Beni öldürmekten bahsedip bahsetmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve şimdi kim olduğu hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Okulun ikinci günü gerçekten de ilk günü gölgede bıraktı.

CHAPTER FIFTEEN

Lazar zor uyudum. Her saat başı uyanıyor, kapıya bakıyor ve biri gelip uykumda boğazımı kesecek mi diye merak ediyordum. Elaine'in bana verdiği ve Filo'nun da onayladığı küçük bir hançeri yastığımın altında parmaklarımla sıkıca tutarak uyudum. Hâlâ duyduklarımı düşünüyordum ve Tetra'ya beni öldürmeye yönelik olası komplodan henüz bahsetmemiştim. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı. Geçmeye zorlanacağımız güç gösterisi gibi. Her öğrenci İmparatorluk Filosu amirallerinin önünde durmak ve gelecekteki iş atamaları için dosyalarına kaydedilmek üzere bir güç gösterisi yapmak zorunda kalacaktı. Bu aynı zamanda hangi üsse yerleştirileceğinizi de belirleyecekti ve ben Sky Reach'i hedefliyordum. Saldırıları açısından en kötü şöhretli yerdin ama en çok şeyi de orada öğreniyordunuz. Babamın filosundaki en güçlü askerler Sky Reach'te görev yapıyordu ve ben de onlardan biri ol.

Hava henüz aydınlanmamıştı ama uyuyamıyordum, bu yüzden odamızdan gizlice çıktım ve duş alıp güne hazırlanmak için koridordan geçerek kızlar tuvaletine gittim. Hançerimle duş aldım. Som altından yapılmış tek parça hançerin tüm ağız boyunca Elaine'in geldiği Cedar Creek kırsalını anımsatan bir oyma vardı. Benim için çok özeldi ve çok keskindi, bu yüzden onu her zaman yanımda taşıyordum.

Botlarımı bağladıktan ve pamuklu gömleğimi Filo tarafından verilen kemerimin içine soktukten sonra, saçlarımı topuz yaptım, kırmızı ve siyahın kontrast oluşturan yanları beni hâlâ şaşırtıyordu. Bazen yaratık ve insan arasındaki bağ doğum lekesi ya da yara izi gibi fiziksel bir iz bırakırdı ama saçın renk değiştirdiğini hiç görmemişim. Liana'yı aramak için dışarı çıktım ve onu bir antrenman sahasının arkasındaki ormanda buldum. İçimden bir ses beni oraya bakmaya yönlendirdi. Sanırım

Bu bizim bağıımızdı. Bazı askerler koşuya çıkmıştı ama onun dışında kampüs oldukça tenhaydı.

"Selam," diye selamladım onu, devrilmiş kütüklerin üzerinden atlayarak yanına gittim ve boynunu okşadım. Parmaklarımı neredeyse bir tırmalama direği gibi kullanarak dokunuşuma eğildi.

"Onyx nerede?" diye sordum. O ve ejderha birbirlerinden ayrılamazlardı.

Mor gözleriyle bana baktı ve içimde bir gerginlik hissettim. Sanki bana hoşlanmayacağım bir şey söylemeye hazırlanıyordu.

"Onu bir günlüğüne gönderdim," dedi.

Göndermek mi? Kohen biliyor muydu?

"Neden? Bugün gerçekten çok önemli. Amirallere gücümüzü göstermeliyiz ki Filo içinde önemli görevler verilsin ve iyi üslere yerleştirilelim," dedim.

Başını salladı. *'Bugünün ne olduğunu biliyorum. Dün teğmenlerin bu konuda konuştuklarına kulak misafiri oldum.'*

İçimi çektim. "Madem önemli olduğunu biliyorsun, neden Onyx'i gönderdin?

Kohen aptal gibi görünecek."

Umursadığımdan değil. Tamam, biraz umurumdaydı.

Başını karnıma soktu, *'Onyx'in Kohen'e verdiği gücü biliyorlarsa, muhtemelen onu durduğu yerde öldüreceklerdir.'*

Tüylerim tüm sırtım boyunca diken diken oldu. *"Ne gücü? Zihninin içine sordum."*

Sessizdi.

Kaşlarım kalktı. *'Ateş ve şifa mı? Yoksa başka bir şey mi? Ona hangi gücü verdi?'*

'Bu benim paylaşabileceğim bir bilgi değil, Aisling. Özür dilerim. Sesi gerçekten üzgün geliyordu ve yakın bir arkadaşının sırrını sakladığı için ona saygı duydum, ama lanet olsun bilmek istiyordum. Belli ki Kohen yanıkları iyileştirme ve ahırda bana gösterdiği alevleri eline çağırma dışında başka bir güç daha göstermişti.'

Başımı salladım.

'Ben de gidiyorum,' dedi ve içim daraldı. 'Ama sadece senin yararına olduğu için. Ölümünden kaçabildiğini ve bağıımız sayesinde ortaya çıkabilecek diğer güçleri öğrenirlerse, bu olumsuz bir dikkat çekebilir. İnsanların bilmeye hazır olmadığı bazı şeyler vardır ve bir Talanagi'nin güçlerinin tam kapsamı da bunlardan biridir.'

Bu hiç hoşuma gitmedi. Orada sergileyecek hiçbir gücüm yokken tam bir pislik gibi görünecektim ama uyarısı beni korkuttu. Özellikle de Kohen büyük bir karanlık güç ortaya çıkarmış gibi görüldüğü için.

Boynundaki tüyleri okşadım. *"Yani gidiyor musun?"*

Başını salladı, *"Bu gece Sahiri gittikten sonra döneceğim."*

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *"Sahiri'yi biliyor musun?"*

Sahiri, Amirall'in yaratıklarından biriydi; başka bir yaratığı ya da insanı gücünü göstermeye zorlama gücüne sahip dev bir gümüş sırtlı gorildi.

Liana başını aşağı yukarı eğdi. *'Sahiri Vahşi Doğa'da iyi tanınırdı, nadir bir yeteneğe sahip müthiş bir yaratıktı. Gücünü senin ya da Kohen'in üzerinde kullanmasına izin verme.'*

Kaşlarımı çattım. *'Sen ve Onyx'in aileden olduğunuzu biliyorum ama Kohen ailemin ezeli düşmanı. Onun için iyilik yapamam.'*

İç çekti. *"Anlaşıldı. Sahiri'nin gücünü açığa çıkarmasına izin verme. Kohen kendi başına sanırım. Kanatlı omuzlarını kayıtsızca silkti ama kendimi kötü hissettim. Üç yüz kiloluk bir goril yanıma gelip gücünü üzerimde kullanmaya kalkarsa ne yapmam gerekiyordu? Onu bayıltmak mı?"*

Bu düşünce karşısında kahkahayı patlattım ve Liana ilgiyle başını yana eğdi.

Bu, konuşmayı dün üç askerin *beni dışarı çıkarırlarsa* gelecekteki imparatoriçeleri olamayacağımı söylediklerinde olanlara kaydırmak için iyi bir zamandı.

Liana'ya olanları anlattım ve ona hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde derisinden ince bir duman teli çıktı. Gözleri turuncu renkte parladı; alevler içinde kalmaya hazır görünüyordu.

'Aisling, eğer bu bir daha olursa, onlara doğru koş ve boğazlarını kes. Beni anlıyor musun?'

Vay be. Bu çok sertti. *"Acemi birliğinde üstü kapalı bir sözlü tehditte bulundu diye bir üstünüzü öldüremezsiniz."*

Ofladı, duman burun deliklerini terk etti. *"O zaman onları dışarı gönderin, ben onlarla ilgilenebilirim."*

Tamam... mantıklı davranmayacaktı. Çoğu yaratık çok korumacıydı ve Liana da farklı değildi.

"Sanırım. Yarın görüşürüz o zaman?" Ona sordum.

Başını salladı ve sonra bir roket gibi havalanarak orman zemininden ağaçların arasına doğru fırladı.

bir dal kırıldı. Hançerimi belimden çıkardım ve fırlatmaya hazır bir şekilde döndüm. Kohen'i tanıyana kadar bıçak neredeyse parmak uçlarımdan ayrılıyordu.

"Neredeyse gözünü alıyordum! Bana sinsice ," diye tersledim.

Ellerini kaldırdı ve Liana'nın az önce uçup gittiği yere doğru baktı. "Ben sadece Onyx'i arıyorum. Herkes yaratıklarını ortaya çıkarmak için sıraya giriyor."

Saçmalık.

"O gelmiyor. Liana da gelmiyor. Amirallerin -ya da diğer insanların- güçlerinin boyutunu bilmesini istemiyorlar. Ya da bizimkileri." Ona açıkça söyledim.

Rahatlamış görünüyordu, aslında nefes verdi ve yığıldı.

Bakışlarım daraldı. "Neden, hangi gücü saklıyorsun?"

O zaman bana baktı ve bakışlarında bir kırılganlık vardı. Bana anlatmak ister gibiydi, bağının getirdiği hediyeye her neyse ona güvenmek istiyordu. Bunun yerine "Korkunç bir yük," dedi ve sonra bana sırtını dönerek uzaklaştı.

Korkunç bir yük mü?

Beş adım arkasından yürüdüm, aklım bu durumla nasıl başa çıkacağım konusunda dönüyordu. İmparatorun kızıydım, evet, ama böyle resmi bir törende rütbe alamazdım, alabilir miydim? Amirallere güçlerimizin gizli olduğunu mu söyleyecektim?

Hayatta olmaz, askeri mahkemede yargılanırsınız.

Liana bunu yaparak beni nasıl bir çıkmaza soktuğunu bilmiyordu.

On iki amir salonun arka tarafında oturuyordu. Sekiz erkek ve dört kadın. Hepsi de babamla ara sıra görüştüğüm ama birkaç kelimedenden fazlasını konuşmadığım kişilerdi. Sadece yarısını ismen tanıyordum. Tüm teğmenler yanlarında yaratıklarıyla arenanın duvarları boyunca dizilmişlerdi ve biz öğrenciler de yaratıklarımızla ortada duruyorduk.

Arena devasa boyutlardaydı, normal bir insan boyutunun dört katıydı, böylece yaratıklarımızı rahatça sığdırabilirdi.

Talim Öğretmeni Ashendell bana doğru yürüdü ve her adımda birazdan yapacağımız konuşmadan korktum.

"Yaratığın nerede, Harbiyeli?" diye bağırdı.

"Gitti, hanımefendi!" Ben de bağırdım.

Salonda mırıltılar yükseldi ve başka bir eğitimci Kohen'e aynı şeyi sordu Yaratıksız gelen sadece ikimiz vardık. Benden birkaç adım uzaktaydı.

"Gitti efendim!"

"Burada olmaları gerektiği konusunda onları bilgilendirdiniz mi?" Eğitimci Ashendell sordu.

"Evet, hanımefendi." Kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"O zaman git *getir* onu!" Ashendell yakamın kenarından tuttu ve sesini alçalttı. "Beni amirallerin önünde utandırmayacaksın," diye hırladı.

Ona yalvaran bir bakış attım ve sesimi de alçalttım. "Bir Talanagi'yi hiçbir şey yapmaya zorlayamazsın. O gitti. Onu burada olmaya zorlayamam."

Gözleri büyüdü. "Yaratığınızı kontrol edemiyorsanız, bağlı değilsiniz demektir."

Bu doğrudu. Liana'nın vasiyetini devralabilirdim - teoride, o bir Talanagi'ydi, bu yüzden bundan yüzde yüz emin değildim, ama bunu asla yapmazdım. Çoğu insan yapmazdı.

"Yapmayacağım," dedim ona.

Amirallerden biri platformdaki sandalyesinden kalktığı sırada gömleğimi bıraktı.

Amiral Blade.

Sahiri'ye bağlı.

Boku yemiştim.

Amiral aramızdaki uzun boşluğa doğru yürüdü, gümüş sırtlı goril yaratığı da onu yakından takip ediyordu. Goril devasaydı ve sırtında parlayan yeşil kor izleri vardı.

Öldür beni şimdi.

Teğmen Ashendell hazırolda durmuş, benden uzağa bakıyordu ve ben de paniklemiş bir ifadeyle Kohen'e doğru baktım. Bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyordu.

Harika.

"Rahat. Sorun nedir, Teğmen?" diye sordu amiral.

Teğmen Ashendell biraz rahatladı. "İki öğrenci yaratık gelmedi, efendim."

Tam Sahiri dört ayak üzerine düşüp bana doğru yürürken ve botumu koklarken cevap verdi. Bir baş dönmesi dalgası çöktü. Kendimi çok açıkta, çok

Kırılğan. Büyüsü dehşet vericiydi.

"Peki neden, Aisling Everhart?" Bir sonraki sorusunu bana yöneltti ve yanaklarımdan renklerin süzüldüğünü hissettim.

"Ona burada olması gerektiğini söyledim efendim. Gelmemeyi tercih etti," dedim ona, dosdoğru önüme bakarak. Mecbur kalmasaydım asla gözlerinin içine bakmazdım. Bu adam babamın aylık savaş konseyi toplantılarına katılıyordu ve beni çok korkutuyordu.

"Yaratığın bunu önerdi ama sen de onunla aynı fikirde olmalıydın. Aksi takdirde, onu burada olmaya zorlamış olurdunuz."

Bu şekilde sorgulanmaktan fiziksel olarak midemin bulandığını hissettim. Belki kusarsam beni revire gönderirlerdi. Hiçbir şey söylemedim, bu konuyu kapatmasını ve buradaki diğer herkesi test etmesini umuyordum.

"Ne saklıyorsun?" diye sordu.

Beni utandırma. Babamın sözleri içimi kızarttı ve şimdi ne yaparsam yapayım ona geri döneceğini biliyordum.

Hiçbir insan Talanagi'nin neler yapabileceğini bilmemeli. Liana'nın sözleri benim de üzerimden geçti.

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

Amiral Blade yaratığına, "Sahiri, gücünü açığa çıkar," diye emretti.

İçimde panik yükseldi. Alevler içinde kalıp yine bir ceset torbasında mı uyanacaktım? Ya da daha kötüsü, hiç uyanamayacak mıydım? Yoksa henüz ortaya çıkarılmamış başka bir gücüm mü vardı? Kohen'in sakladığı gibi bir şey.

Etrafımdan keskin nefes alışlar gelirken "Hayır," dedim. "Affedersiniz, Harbiyeli?" Amiral yüzüme doğru kalktı ve bu sefer ben ona baktı ve anında pişman oldu. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı, siyah bir saç tıraşı vardı ve kesinlikle vahşi bir bakışa sahipti. Onda doğuştan şeytani bir şeyler vardı ve bu beni ürperti.

"Hayır," diye tekrarladım. "Güçlerimin zorla sergilenmesine izin vermiyorum, efendim!" Yüzüne doğru çığlık attım. O anda yıldırım hızıyla uzanıp alt çenemi *sertçe* kavradı, beni şaşırttı ve işte o zaman kaos patlak verdi. Güçlü kavrayışının neden olduğu acıyla tısladım ve ardından Tetra öne çıktı, bastonunu amirale vuracaktı gibi havaya kaldırdı. Amiral ona baktı ve bir kahkaha patlattı. Tam o sırada bronz tenli ve siyah saçlı bir karaltı belirdi. Kohen bir anda ortaya çıktı ve amirali şakağının yan tarafından vurarak bayılttı.

Vay anasını.

Tam da neler olup bittiğini anlamak için bir anım olduğunu düşünürken... Sahiri saldırdı. Arka ayakları üzerinde durdu ve Kohen'in üzerine atılarak onu etli ellerinin bir çekişiyle yere düşürdü. Kohen kendini korumak için kollarını kaldırdığında, Sahiri onu yumrukluyor, yumrukları yüzüne ve kollarına çarpıyordu.

Sanki zaman durmuş gibiydi. Düşünmeden tepki verirken nefesim düzensiz dalgalar halinde çıkıyordu. Botumdan hançerimi kaptığım gibi kendimi Sahiri'nin sırtına attım ve bıçağı boğazına dayadım.

Dondu kaldı.

"Onu bırakmazsan kanını hemen burada akıtacağım," dedim.

Bütün oda kargaşa içindeydi.

Teğmen Ashendell amirali uyandırmaya çalışıyordu. Duvarları çevreleyen askerler yaklaşmış ama emir bekliyorlardı. Kürsüde oturan diğer amiraller şimdi öfkeli adımlarla bize doğru koşuyorlardı.

Her şey boka sarmıştı.

"Bunun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Zihinsel iletişimimle Liana'ya ulaştım ve onu yakınımda hissettim.

'İkinizin de neler bilselerdi o kadar da kötü olmazdı.

Bazı insanlar hayatta tutulamayacak kadar güçlüdür.

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Kohen ne saklıyordu? Benim hakkımda ne biliyordu?

"Ne ?" diye sordum Liana'ya.

'Sen geleceğin imparatoriçesisin. Hallet şunu.'

Gerçi burada imparatoriçe değildim. Ben de herkes gibi bir öğrenciydim.

Bir amiral arkamdan "Geri çekil, Harbiyeli!" diye bağırdı ve bıçağımın hâlâ Sahiri'nin boğazında olduğunu fark ederek sırtından kaydım.

Kohen kanlar içindeydi, burnu dudağına ve göğsüne patlamıştı ama canlı ve bilinci yerinde görünüyordu; dev bir gorilin az önce o güzel yüzüne vurduğu düşünüldüğünde bu mucizevi bir durumdu.

Sahiri dönerek tehditkâr bakışlarla bana baktı ve tek düşünebildiğim babamın bunu duyduğunda beni öldüreceğiydi.

Amirallerden biri, bir dişi, çenesi dik ve gözleri alev alev yanarak bana doğru yürüdü. Sarımsı kurt yarattığı yavaş bir daire çizerek etrafımızda dolaştı ve ben de ona en kötüsünü yapmaya hazırlandım.

Bu Amiral Caruso'ydu. Yeteneği yalan söyleyip söylemediğinizi anlayabilmekti.

Bazıları kokladığını, bazıları ise yalanı duyduğunu söyledi, ama her iki durumda da beni herkesin önünde sorguya çekecekse çok kötü durumdaydım.

"İkisini de hücreye atın!" diye bağırdı ve ben rahatlayarak sarktım.

Bildiğim bir sonraki şey, Kohen ve benim koltuk altlarımızdan tutulup odadan dışarı sürüklendiğimizdi. Gördüğüm son şey Tetra'nın yüzündeki dehşet dolu ifadeydi.

CHAPTER SIXTEEN

T Kohen'le beni farklı hücrelere koydular ama hemen yan yanaydık. Parmaklıkların arasından onu görebiliyordum, burnuna bir bez bastırılmış, bankta yatıyordu.

Asker az önce ayrılmıştı ve ikisi şu anda boş olan dört hücrenin bulunduğu loş odada hepimiz yalnızdık.

"İyi misin?" Sonunda sordum.

Yavaşça doğruldu, bez parçasını çekince şiş gözleri ve mor yanakları ortaya çıktı ama kanama durmuştu.

"Yaşayacağım," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Amirale neden öyle saldırdın?" Gözleri neredeyse parlıyordu. "Seni incitti."

O anda tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı ve kalbimin atışını durduramadım.

"Yani? Bu seni ," diye tersledim.

Sertçe yutkunmasını, adem elmasının sallanmasını izledim. Kohen sonunda, "Rica ederim," dedi ve ben iç çektim.

Anlaşıldı.

"Teşekkürler. Şimdi, bir daha böyle aptalca bir şey yapma. Ben bu işi hallettim."

Sayılır.

Kohen güldü. "Gerçekten mi? Seni diz çökmeye zorlamasına ve herkesin önünde güçlerini açığa çıkarmasına iki saniye kalmıştı ki bu muhtemelen ikimizin de ölmesine neden olurdu çünkü sırada ben olurdum."

Kaşlarımı çattım. Bu garip bir şekilde spesifikti. "Demek bu yüzden onu indirdin."

Kohen'in gözleri boşlukta parlayarak beni aradı ve benimkilere geldiklerinde onları fiziksel bir okşama gibi hissettim. "Seni *incitti*. Bu yüzden onu bayılttım. Ve bunu yine yaparım."

"Neden?" Bastırdım. "Birinin bana zarar vermesini neden umursuyorsun?"

Kohen'in çenesi sıkıştı ve ayağa kalkarak hücreyi adımlamaya başladı. "Bundan nefret ediyorum," dedi ve benim şaşkınlıkla kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Neyden nefret ediyorsun?"

"Hiçbir şey," diye tersledi ve ben de onu yalnız bırakmaya karar verdim. Muhtemelen başından yaralanmıştı ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Bir süre sessiz kaldık, sonra arka duvardaki kapı açıldı. Kohen bankına dönüp otururken Amiral Caruso, hemen yanında boz kurdu olduğu halde bize doğru ilerledi. Caruso'nun kahverengi teni, kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Yüzü mükemmel bir şekilde oyulmuştu; dolgun dudaklar, keskin bir burun, yüksek kaş kavisi. Başka bir hayatta, savaşız bir hayatta model olabilirdi. Kırklı yaşlarının başındaydı; elleri, unvanını hak ettiğini gösteren küçük savaş izleriyle doluydu. Babam onu en yakın danışmanlarından biri olarak sayardı.

Bana doğru yürüdü ve boş bir bakışla beni kısırdı. "Elaine sana göz kulak olmamı söyledi ve sen burada bir Badshah'ı kurtarmak için bir amiralin yaratığına saldırıyorsun." Kohen'e doğru tiksintili bir bakış fırlattı.

Elaine'den bahsedince rahat bir nefes aldım. Eğer Elaine'le arkadaşsa, o bir müttefikti.

"Bunu yapmayı planlamamıştım hanımefendi." Ayağa kalktım ve ona yaklaştım, böylece yalan söylemediğimi anlamak için doğruyu söyleme gücünü kullanabilecekti. "Bu sabah herkes gibi güç açığa çıkarma sürecinden geçme niyetiyle uyandım."

Tek kaşını kaldırdı ve cevabımdan memnun olmuş gibi başını salladı. "O zaman neden onu savunuyorsun?" Başını Kohen'e doğru salladı.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Düşünmeden tepki vermişim ama bunu söyleyemezdim. Yalan da söyleyemezdim.

"Benim yaratığım onun için bir anne figürü. Bir şekilde birbirlerine bağlılar ve... Ben sadece yaratığımın isteyeceğini bildiğim şeyi yaparak tepki verdim."

Gerçek.

Kohen' bakmadım ama gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyordum.

Caruso bana bir adım daha yaklaştı. "Peki yaratığın neden güçlerini saklamak istedi?"

Saçmalık.

Akıllı ol, Aisling.

"Bilmek istediğim şey," diye araya girdi Kohen, bir cevap düşünmem için bana biraz zaman tanıyarak, "bir amiralin neden neredeyse geleceğin imparatoriçesinin çenesini kırıdığını."

Caruso başını Kohen'e doğru çevirdi. "Sadece kendinle konuşulduğunda konuşacaksın, Harbiyeli. Anladın mı?"

Kohen sertçe yutkundu. "Evet, hanımefendi," diye .

Patlaması bana düşüncelerimi toparlamam için gereken zamanı kazandırmıştı.

Caruso bana baktı. "Tüm amirallik kabinesi ikinizi de oraya geri götürmemi ve güçlerinizi açığa çıkarmamı söylüyor. Bunu yapmamam için bana *tek bir* neden söyleyin."

"Zamanı gelince ortaya çıkacaklar," dedim ona. Çünkü eğer ortaya çıkmazlarsa, iyi görevler alamayacaktık. "Ama şu anda ikimizin de güçlerinin gizli kalması bir ulusal güvenlik meselesi."

Kaşlarını çatı, endişe yüz hatlarını çiziyordu. "Ulusal güvenlik mi?"

Gerçeği hissetmiş olmalı. Ben varis, bir sonraki imparatoriçe, babamın halefiydim ve eğer ölürsem bu bir ulusal güvenlik meselesi olurdu, çünkü veraset çizgisini canlı tutmak son derece önemliydi. Ve dün sabah yemekhanenin dışında duyduğum gibi, şu anda hayatıma yönelik bir komplo vardı. Liana şu anda güçlerimi açığa çıkarmamın beni öldürteceğini söyledi ve ben de ona inandım.

"Şimdilik söyleyebileceğim tek şey bu, hanımefendi. Beni ya da Kohen'i güçlerimizi açıklamaya zorlamak hayatımı tehlikeye atmak olur."

Kaşları daha da çatıldı. "Neden o?" Başını benimkinin yanındaki hücreye doğru salladı.

Neden o? Onu gördüğüm günden beri kendime bunu soruyordum.

"Bilmiyorum."

Gerçek.

Kaderim bir şekilde Kohen'inkiyle iç içe geçmişti. Bu ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir şeydi ve içimi eşit miktarda heyecan ve korkuyla dolduruyordu.

"SİZ TEK BİR BİRİMSİNİZ! Biriniz başarısız olduğunda, hepiniz başarısız olursunuz!" Eğitimci Ashendell, on yedinci tur için yanından geçerken yüzüme doğru bağırdı.

Uyku uzuvlarımı çekiştirirken yağmur üzerime yağıyordu. Saat sabahın üçüydü ve Kohen'le benim taşkınlığımızın cezası için daha yeni uyandırılmıştık. Önümüzdeki çimenlikte, birkaç projektör ve bir şemsiyenin altında oturan Amiral Blade vardı. Tüm birliğimiz onun etrafında yağmur altında koşarken sırtıyordu. Sahiri onun yanında duruyordu, sırılsıklamdı ve bakışlarıyla bir avcı gibi beni izliyordu.

Tetra bunca zamandır mekik çekiyordu. Ona doğru bir bakış fırlattığımda aşırı efordan dolayı az önce kustuğunu gördüm.

Sabah olduğunda herkes bizden nefret edecekti ama güçlerimizi göstermek zorunda kalmadan kurtulmuştuk. Kohen benden çok önde koşuyordu. Birbirimizden uzak durmaya çalışıyorduk. İhtiyacım olan son şey babama bizim bir eşya, ittifak ya da başka bir şey olduğumuzun söylenmesiydi.

Güç açıklamasını tamamen kaçırmıştık ama Tetra bana kendisinin ve yarattığının insanları ve nihayetinde pratik yaparak binaları zarardan koruma gücüne sahip olduğunu keşfettiklerini söyledi. Bu onu Filo için faydalı kılacak inanılmaz bir güçtü. Jace görünüşe göre birilerinin kafasını karıştırabilecek ya da onları yoldan çıkarabilecek yanılsamalar yansıtma gücüne sahip olduğunu ortaya çıkarmıştı. Babası çok heyecanlanacaktı. Savaş zamanında kullanmak için inanılmaz bir güçtü.

Kaslarım yanıyordu, ciğerlerim yanıyormuş gibi hissediyordum ve dizlerime kadar çamur içindeydim ama koşmaya devam ettim. Yanımda biri düştü ve yavaşladım, eğitmen ona bağırmadan önce onu kaldırmak için uzandım. O Anika'ydı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, perişan görünüyordu.

Tetra bana Anika'nın rüzgarı manipüle etme gücüne sahip olduğunu söyledi. Pratik yaparsak, savaş alanında inanılmaz bir yetenek olur.

"Bilmiyorum ama bana söylendi!" Moral vermeye çalışarak bağırdım.

"Bilmiyorum ama bana söylendi!" diye yankılandı etrafımdaki öğrencilerin yarısı. "Hava çok soğuk ve kendimi yaşlı hissediyorum!" diye bağırdım ve ödüllendirildim.

öğrenci arkadaşlarımdan kıkırdamalar.

"Hava çok soğuk ve kendimi yaşlı hissediyorum!" dediler.

"Bilmiyorum ama bana söylendi!" Tetra sahanın ortasında sınav çekerken bağırdı.

Biz de onu destekledik.

"Bir amirali yumruklamak oldukça cesurca," dedi ve ağzımdan kaçan sırtışa engel olamadım. Bakışlarım şimdi Tetra'ya ters ters bakan amirale kaydı.

"Bilmiyorum ama duydum!" Kohen söyledi ve biz de onu yankıladık. Ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Amirali yumrukladığım için pişmanım. Onu terslemeliydim!"

Benimki de dahil olmak üzere alanda daha fazla kahkaha yankılandı ve amiralin Kohen'e ters ters baktığını fark ettim, ama dudaklarının köşesi gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi kıpırdadı.

Sahiri buna karşılık göğsünü dövdü ve hepimiz susup bir saat daha koştuk, ta ki çoğumuz kusana ya da defalarca düşüp kalkamayana kadar. Ben de dahil.

Bana bir çatal sapla. İşim bitmişti.

Ertesi gün, üç saatlik uykuyla herkes yemekhaneye acıdan kıvranarak girdi - Kohen ve ben hariç herkes. Görünüşe göre Imbrian ve ben aynı hızlı iyileşme yeteneğini paylaşıyorduk. O kadar koştuktan sonra kaslarımın beni öldürmesi ama hiçbir şey hissetmiyordum. Kohen'in daha önce morarmış ve şişmiş olan yüzü her zamanki gibi normal görünüyordu.

"Aisling!" Self-servis bardan tabağıma yemek koyarken Alek bana doğru yaklaştı. Gece yarısı yaptığım antrenman yüzünden açlıktan ölüyordum.

"Hey, 'aber?" Ona baktım.

Alek'in gücünün metali kontrol etme yeteneği olduğu ortaya çıkmıştı. Düşman kılıç ve diğer metalik silahları kullandığında savaşta büyük yardımı dokunacaktı. Yine de pratik yapması gerekiyordu.

"Bu gece Club Sleuth'taki karaoke şeyine gidiyor musun?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Neye?"

"Evet, orada olacağız," diye yanımda dikizledi Tetra ve her gün oturmayı alışkanlık haline getirdiğimiz masaya doğru yürürken Alek yakışıklı bir sırıtışa büründü. Küçük Wilds ittifak ekibimiz, artı Kohen.

Alek sol tarafıma otururken, Tetra bastonunu yere bıraktı ve bankın altına tekmeledi, önce kötü bacağını katladı ve sonra sağ tarafıma oturdu.

Tetra, "Güçlerimizin açığa çıkmasını kutlamak için Sleuth'ta bir karaoke gecesi planladığımızda sen hapisteydin," dedi.

Başımı salladım ve ağzıma bir patates kızartması attım.

Alek uzandı ve patateslerimden birini aldı. "Güçlerini açığa çıkaran bizler için." Bana göz kırptı ve ben de sırıttım.

"Bu konuda şaka yapmak için çok erken," dedim ona.

Birden bir el omzumun üzerinden uzandı ve bir kızartma daha kapdı. Eli takip ettiğimde Jace'in bana rahatça gülümsediğini gördüm. "Hey, Aisling." Ama Jace'in bakışları Alek'e kayınca ters ters baktı.

Jace'in görmediği şey arkasında beliren Kohen'di. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ki Kohen'in eli yılan gibi uzandı ve Jace'in bileğine dolanarak yavruyu kavrayışından kurtardı.

Jace onu yere bıraktı ve elini çekerek kurtardı, etrafında döndü ve Kohen'in yüzüne doğru yaklaştı.

"Ne oluyor, Badshah?"

Masamızdaki Imbrialılar teker teker ayağa kalktı. Anika, Dev, Nikhil, hatta küçük mütevazi Meera bile. Jace'e hamle yapmadılar ama mesajları açıktı. Kohen'in arkasındaydılar.

Kohen, "Benim geldiğim yerde, bir kadından yiyecek alırsan, bu senin korkak olduğun anlamına gelir," diye tükürdü.

Jace göz kamaştırıcı bir hızla hareket etti ve Kohen'in çenesini hedefleyen bir sağ aparkat savurdu. Ama Kohen buna hazırdu. Hamleyi engelledi ve Jace'in bacaklarını altından tekmeleyerek onu hızla yere indirdi.

Çocukların kavgasını izlerken içimde öfke kaynıyordu. Kohen ne halt ettiğini sanıyordu? Dün gece Amiral'le birlikteydi, şimdi de bu mu? Bir patates kızartması yüzünden mi?

Masadan kalktım, patates kızartması tepsimi aldım ve yerdeki çocuklara fırlatarak yemeğimin dökülmesine izin verdim. Kızartmalar yüzlerine sıçrayınca kavgayı bıraktılar ve bana baktılar.

"Büyü artık!" Tersledim ve aç ve kızgın bir şekilde oradan uzaklaştım.

Hışımınla dışarı çıktım ve ormana, Liana'nın beklediğini bildiğim yere doğru yöneldim. Onu hissedebiliyordum, kalbimde nazik bir dürtme gibi, beni daha yakına çağırıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu.

'Erkekler berbattır,' dedim ona ve sık ağaçların arasından geçtim.

Onu ve Onyx'i birkaç başka yaratıkla birlikte bir tarlada buldum. Teğmen Ashendell'in şahinini ve Alek'inkini tanımam biraz zaman aldı. Hepsisi sanki bir tür kuş sohbeti yapıyorlarmış gibi daire şeklinde duruyordu.

"Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" diye sordum.

Liana bana doğru yaklaştı ve eğilerek, *'Bugün havada kanat eğitimi yapıyoruz. Ders başlamadan önce bir uçuş yapalım.'*

Buna ihtiyacım vardı. Buradan çıkmam ve Kohen'in sahipleniciliğinden uzaklaşmam gerekiyordu. Mutlu bir şekilde sırtına süründüm, iki kulpu olan küçük bir koşum takımı taktığını görünce şaşırdım.

'Bu sabah bizi giydirdiler,' dedi ve yere bir tekme attı. Karnım zil çalarken ve rüzgâr saçlarımı savururken heyecanla çığlık attım. *"Onlara izin mi verdin?"*

Etkilendim. Öyle bir tipe benzemiyordu.

her türlü kısıtlamaya izin vermek için.

'Evet, böylece bunu yapabiliriz. Sıkı tutun,' dedi ve ben de tutamakları kavrayıp kalçalarımı sıktım, kaçamak keskin bir sola dönüş yapacağını düşündüm. Onun yerine tam bir takla attı. Kalbim çılginca atarken boğazımdan bir dehşet çığlığı koptu. Kendini düzeltti ve neredeyse gülümsediğine yemin edebilirdim.

"Ne oluyor be? Düşebilirdim!"

"Artık aptal erkekleri , değil mi?"

Bu beni gülümsetti. Ben gülmüyordum.

"Touché."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Liana sordu.

Hayatım boyunca özlediğim bir anne enerjisine sahipti. Ona her konuda gelebileceğimi, beni yargılamayacağını ve hatta sağlam tavsiyeler verebileceğini hissettim.

'Kohen...' Kelimeler için mücadele ettim. *"Biz arkadaş değiliz, tamam mı? O ailemin ezeli düşmanı ama yine de bana karşı nazik ve sahiplenici davranıyor. Sanki beni koruyormuş gibi. Ne düşündüğümü başka birine söylemek iyi hissettirdi. "Belki de Onyx ve sen yakın olduğunuz içindir ve bu yüzden beni koruma ihtiyacı hissediyordur?"*

"Nedeni bu değil," diye cevap verdi ve kaşlarımı çatıttım.

"O zaman neden? Neden bu kadar... neden beni rahat bırakmıyor?" diye sordum. *"Bir çeşit oyun mu oynuyor? Babasının ölümünün intikamını almak için beni kendine çekmeye mi çalışıyor?"*

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun sürdü ki bana cevap vermeyeceğini düşündüm. *'Açık konuşayım, Aisling. Benim sadakatim sadece ve sadece seninle. Senin güvenliğini, Onyx ve dolayısıyla Kohen de dahil olmak üzere, önemseydiğim diğer herkesten üstün tutacağım. Ama bu senin güvenliğinle ilgili olmadığı için sana cevap . Kohen hazır olduğunda size söyleyebilir.*

Kendimi tokat yemiş gibi hissettim. Cevabı biliyordu ama bana söylemedi. *"Bu onun gücüyle mi ilgili? Ben sorguladım."*

'Evet,' diye yanıtladı.

Ne oluyor be? Hızlı iyileşme ve görünüşte ölümden kaçmanın ötesinde bir gücüm olduğunu varsayarsak, henüz gücümü bile keşfetmemiştim ve Kohen'inki görünüşe göre onu o kadar çok karıştırıyordu ki amiralleri ve Jace'i yumrukluyordu?

"*Tamam.* Uçuşumuzun geri kalanı boyunca sessiz kaldım, düşüncelerimde kayboldum. İndiğimizde Kohen, Alek ve Ashendell tarlada bekliyorlardı. Dev omzunda dev akbaba yarattığıyla ağaçların arasında yürüyordu. Tetra bana gücünün o kadar yoğun olduğunu ortaya çıktığını ve amirallerin onunla ne yapacaklarını bilemediklerini söyledi. Sahiri bir gün tek bir dokunuşla öldürebileceğini açıkladı.

"Başlıyor musun, öğrenci?" Eğitimci Ashendell bana sordu.

Bakışlarım Kohen'e kaydı, ama o dümdüz önüne bakıyor, görmezden geliyordu.

Be

n. Harika.

"Sadece hafif bir uçuş alıştırması, hanımefendi," dedim ona, attan inerken.

Başını salladı ve sonra Kohen'i işaret etti. "İkinizin de uçabildiği gerçeği Filo için inanılmaz bir değerdir."

Onyx siyah pullu başını Ashendell'in şahinine doğru çevirdi ve onu kokladı. İkisi de donakaldı.

Kohen sırttı. Oniks'in kafasının içinde komik bir şey söylediğini tahmin ediyordum. "Ne yapıyor bu?" Ashendell Kohen'e şahinini uçururken sordu omzuna kadar indi. Tam bir baş belasıydı ama kesinlikle korkmuş görünüyordu ve tüm bu süre boyunca yaratıklarımıza bakmaktan kaçınmıştı.

Kohen sırtını dikleştirdi ve dik durdu. "Bir şey yok hanımefendi. Özür dilerim hanımefendi."

Ashendell bunu görmezden geldi ama Liana uzun kuyruk tüylerinden birini kullanarak Onyx'in kafasının yan tarafına bir şaplak attı. Kaç yaşında olduğunu merak ettim çünkü ukala bir genç gibi davranıyordu. Kohen ve Onyx bu yönden birbirleri için mükemmeldi.

"Bugün yaratıklarımızla güçlerimizi kullanma pratiği yapacağız. Bu bizi hafta sonunda yapacağımız sahte saldırıya hazırlayacak" dedi.

Güçlerim. Henüz ne olduklarını bilmiyordum. Muhtemelen ölümsüz olmak dışında, ki bunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor, ve iyileşmek.

Ashendell Alek'e baktı. "Bu ikisinin ne yapabileceğini henüz bilmediğimiz için..." Kohen ve bana ters ters baktı. "Alek'le başlayacağız."

Arkasından birkaç fırlatma bıçağı çıkardı ve ona uzattı.

"Güzel." Bir tane aldı.

Ashendell ısıklık çaldı ve şahini uçmaya başladı. Gözlerini kapadı, konsantre oldu ve onun gördüğünü görme gücüne sahip olduğunu fark ettim, biraz sıradan olsa da çok havalı bir güç. Adam on mil uzağa uçabilirdi ve kadın onun gözlerinden görebilirdi.

Gözlerini kapalı tutarak Alek'e, "Şahinini gönder," dedi.

Adının İniki olduğunu öğrendiğim Alek'in şahini omuzlarından fırladı ve gökyüzüne doğru havalandı.

Alek gözlerini kapadı ve Teğmen Ashendell'in yaptığını taklit etti.

Nefesim kesildi. "İki gücün mü var?"

Alek sırtarak kendini her zamankinden daha da yakışıklı gösterdi. "Seviyorum."

Nedense Kohen'in beni izlediğini hissettim. Ona doğru baktığımda ters ters baktığını gördüm. Gözlerimi devirdim ve tekrar Alek'e odaklandım. Şahin görüşüyle görüyordu ki bunun uçmaktan sonra gelen harika bir deneyim olduğunu hayal ettim.

Ashendell, "Şimdi bıçağı fırlat, ama metal hareket gücünü kullanarak İniki'nin görüşünü kullanarak kılıcı ormanda yönlendir," diye emretti.

Yüzünü buruşturdu. "Kulağa zor geliyor. Odanın bir çeyreğini bile zar zor hareket ettirebiliyorum."

Ashendell başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Çok pratik yapman gerekecek ama sonunda bir düşmanı bir mil öteden öldürebilirsin; uykusunda boğazını kesebilirsin."

Belalı. Ama haklıydı. Böyle düşündüğünüzde gücü inanılmazdı. Alek şahin görüşünü kullanarak ince bıçağı ormanın içinde hareket ettirmeye çalışırken yirmi dakika boyunca orada durduk ama bıçak ondan yaklaşık on metre uzağa düştü.

"Tamam, iyi denemeydi. Biraz ara ver," dedi ona, gözlerini açtı ve yaratığını geri çağırdı.

Sonra bana baktı. "Bize gücünün ne olduğunu söyleyecek misin? Aksi takdirde seni nasıl eğiteceğimi bilmiyorum."

'Ona gücünün ne olduğunu henüz bilmediğini söyleme. Bu seni zayıf gösterir,' dedi Liana ve sonra yanımda durup ona binebilmem için eğildi.

"Sana gösterebileceğim küçük bir şey var," dedim Liana'nın tavsiyesine uyarak.

Ashendell'in önünde zayıf görünmek tehlikeli miydi? Öyle görünmesini sağlamıştı. Aleve karşı dayanıklı ve muhtemelen ölümsüz olmak yeterli bir güç değil miydi?

'Senin daha fazla yeteneğin var. Sadece henüz ortaya çıkmadılar,' dedi Liana bana. Çok emin görünüyordu... belki de bunu hissediyordu. Ben kesinlikle hissetmedim.

Liana'nın sırtına tırmandım. Yeni kılıfının saplarını tutup kalçalarımınla sırtını sıktığımda havaya sıçradı. Çok yükseğe çıktı.

"," diye talimat verdi.

O anda dalışa geçti ve midem bulandı. Yarı yolda bir fıçı dönüşü yaptı ve neredeyse yanımızdaki ağaçların tepesini tıraş eden yirmi metrelik bir ateş akışı bıraktı.

"Gösteriş!" Alek yerden alay etti ve ben de sırttım.

Benden bir güç gösterisi değildi, ama Liana ile neler yapabileceğimi gösterdi.

İndiğimde Ashendell panosuna bir şeyler işaretledi ve başını salladı.

"Tamam. Şimdilik bu kadar yeter. Kohen, sende."

Pek etkilenmiş görünmüyordu. Belki de bir şey göstermemi bekliyordu.

Kohen dik durarak Onyx'in üzerine atladı ve ayaklarının Onyx'in Liana'nınkiyle neredeyse aynı olan koşum takımına dikilmiş el kayışlarına kaydığını fark ettim. Onyx çok fazla kafein içmiş bir ergen gibi etrafta uçtu ve Kohen tüm bu süre boyunca ayakta kaldı. Küçük gösterilerini Onyx'in bir ateş çemberi soluyup Kohen'i içinden geçirmesiyle sonlandırdılar.

"Gösteriş budalası," diye mırıldandım Alek'e, o da kıkırdadı.

Ama Ashendell ekrana gülümsüyordu ve panoyu göz önünden çekmeden önce Kohen'in kağıdının üstüne *savaşa hazır* olduğunu yazdığını gördüm.

Savaşa hazır. Eğitiminin ilk birkaç gününde mi? Bunu benimkinde işaretledi mi?

Bu ayın sonuna kadar hepimiz savaşa hazır olmalıydık ama onun bu kadar çabuk onay aldığını görmek göğsümde kıskançlığın alevlenmesine neden oldu.

Odamıza geri döndüğümde Tetra'yı ayağı yukarıda ve üstünde bir buz torbasıyla yatakta yatarken buldum. Yaratığı yatağın üzerinde, yanında yatıyordu.

Başı kucağında.

"İyi misin?" Hemen içeri girdim ve önünde diz çöktüm. Başını salladı ama iyi olmadığı belliydi.

"Ne oldu?" diye sordum. Normalde pembe ve çarpık olan ayağının siyah ve mavi olduğunu görmek için buz torbasını kaldırarak sordum.

"Jace, antrenman yapıyorduk ve-"

Öfkeyle ayağa kalktım, o piçin kafasını koparmaya hazırdım.

Kolumdan çekerek beni yanındaki yatağa yatırdı. "Ve yanlışlıkla üzerine atladı. Çok özür diledi ve hatta beni buraya kadar taşıdı."

Hırladım. "Bu seni birkaç gün iş göremez hale getirecek."

Güldü. "Sen ciddi misin? Zaten ezilmiş olan ayağımı incitti. İyi Zaten alışık olmadığım bir şey değil. Acı ve işe yaramazlık."

Sözleri göğsüme bir bomba gibi çarptı ve kalbim çatladı. Acı ve işe yaramazlık, en iyi arkadaşımın alışık olduğu şeyler miydi?

"İşe yaramaz değilsin," dedim ama bana sırtını döndü ve gözlerini sildiğini gördüm.

"Tetra, bana bak. İşe yaramaz *değilsin!*" Onu yüzüme bakmaya zorladım ve gözlerindeki akmayan yaşları gördüğümde kalbim kırıldı. Ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu. "Sana ne oldu böyle? Jace bir şey mi söyledi? Söylediyse onu hemen yumruklarım," diye söz verdim.

Başını iki yana salladı. "Eğitmenlerden birinin gücümün gerçekten değerli olduğunu ama bacağımın savaşta ölmeme neden olacağını söylediğini duydum. Beni sıraya koyacaklar, Aisling. Mezun olduktan sonra burada, eğitim merkezinde talim eğitmeni olacağım. Bunu yapabileceğimi, bu savaşta bir fark yaratabileceğimi düşünecek kadar aptalmışım."

Bana arkasını döndü ve bu sefer ben de ona izin verdim. Hiç savaş deneyimi olmadan eğitmen olmak hoş karşılanmazdı. Bu, İmparatorluk Filosu'nun gerçek bir savaşın üstesinden gelemeyeceğinizi düşündüğünü gösteren bilinen bir rütbe indirmeydi. Onunla tartışmak ve onlara daha iyisini yapabileceğini göstermesini söylemek istedim ama aynı zamanda bencilce mezun olduktan sonra burada kalmasını istedim. Eğitmen olmasını, şehirde hayatını yaşamasını ve her gün annesini görmesini istiyordum. Güvende olmasını istedim.

Tetra'yı bir savaş bölgesinde hayal etmek veya düşman topraklarında ilerlerken çadırlarda uyumak beni geceleri uyutmazdı.

Onun yerine "Her şey yoluna girecek," dedim. Çünkü öyle olacaktı. Tetra güvendeyse, o zaman her şey yoluna girecekti.

BİRKAÇ SAAT SONRA, buraya geldiğimizden beri üs dışındaki ilk gecemiz için hazırlandık. Tetra ayağının bastonla iyi olacağına ve daha sonra buz koyacağına bana güvence verdi. Sivil kıyafet giymemize izin verilmiyordu, böylece bu gece karşılaştığımız herkes bizim eğitimdeki öğrenciler olduğumuzu anlayacaktı. Ancak Tetra ve ben kıyafet kuralını aşmanın bir yolunu bulmuştuk. İkimiz de Filo tarafından verilen siyah tişörtümüzü göbeklerimizin hemen üzerinde düğümledik ve ben de siyah pantolonumu baldırlarımın ortasına kadar kelepçeledim, imparatorluk botlarımla ve izin verilen hafif makyajla eşleştirdim. Filoya girdiğimden beri ilk kez saçlarımı omuzlarımda serbest bırakmışım.

"Bu çok havalı." Tetra saçımın iki yanını okşarken gülümsedi. Ben de sııttım. "Üçüzler buna bayıldı."

Tetra güldü. "Eminim şimdiye kadar hepsi saçlarını seninkiyle aynı renge boyamıştır."

Onları iyi tanıyordu. Onların vahşi, küçük, hormonlu kışlarını çok özledim. Elaine'i de.

"Elaine buna asla izin vermez," dedim ona. Tetra topallarken yüzünü buruşturarak, "Doğru," diye onayladı.

Sesimi alçalttım. "Peki ya sana aldığım ağrı kesiciler?"

Geçen yıl babamdan biraz torpil istemiştım ama Tetra'ya ayağındaki rahatsızlığın iyice arttığı günler için ağrı kesici haplar almıştım. Savaş erzak sıkıntısına yol açmıştı ve ağrı kesici ilaçlar ilk tükenenler arasındaydı.

Aylarca iyi olurdu ve sonra bam, bükülmüş ayağı dokunulamayacak kadar sıcak ve şişmiş olarak uyanırdı. Bu şekilde doğmuştu, doktorların çok nadir olduğunu söylediği bir deformasyondı ve bu konuda ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ama haplar insanı sersemleten ve her şeyi unutturan iyi şeylerdi.

Başını iki yana salladı. "Henüz o kadar kötü değil. Onları bir işaret fişegi için saklıyorum." Başımı salladım. "Yine de onları getirdin mi?"

Çenesini aşağı yukarı salladı. "Sağlık Bakanlığı bunları almam için izin verdi, ancak bir tane alırsam talim eğitmenime söylemem gerekiyor."

Başa çıkılamaz hale gelmeden önce bunu yapmasını umuyordum. En iyi arkadaşım ağrılarını saklaması ve gerçekten kötüleşene kadar şikayet etmemesiyle tanınırdı.

Odamızdan çıktık ve Jace'e çarpmamak için sıçrayarak durdum.

Yumruğu kapımızı kırmaya hazırды.

"Ah, özür dilerim." Gitmemize izin vermek için kendini geriye itti, bakışları vücudumda geziniyordu. Jace'in daha önce beni süzmesi beni memnun ederdi, şimdi ise sadece sinirlendiriyor ve üzüyordu. Böyle güzel bir şeyi mahvetmişti.

"Ayağın için çok üzgünüm Tetra. Ailemin şoförüne bizi birlikte kulübe götürmesini teklif etmek istedim" dedi.

Bar normalde yürüme mesafesindeydi ama Tetra'nın ayağı sakat olduğu için kiralık bir araba daha iyi olurdu.

Tetra basitçe, "Teşekkür ," dedi.

"" Kohen'in sesi arkamdan geldi ve ben döndüm.

Arkamda duruyordu, tamamen siyah filo kıyafetleri içinde çok seksi görünüyordu ve Jace'e dik dik bakıyordu. Saçları geriye doğru taranmıştı ve kemerine sıkıştırılmış bir bıçak gördüm.

Neden sahip olmamam gereken şeyleri istiyordum?

Jace bakışlarını Kohen'e dikmiş, kıpırdamadan duruyordu ve ben buna daha fazla dayanamadım.

"Kendi arabamızı alabiliriz," dedim Jace'e ve Tetra arkamda topallayarak yürümeye başladım. Yavaşladım, ona yetişmesine izin verdim ve sonra kapıyı açarak ikimizi de dışarı çıkardım.

Bu erkek sidik yarışından bıkmıştım.

CHAPTER

SEVEKTEEK

W Bara vardığımızda Tetra sahneye atladı ve gece geç saatlerde başkalarının ne düşündüğünü umursamamakla ilgili en sevdiğim şarkılardan birini söylemeye başladı. Hatta en iyi kısımlarda beni tersledi ve ben de sııttım. O benim ya bineceğim ya da öleceğimdi. Ayağı ezik olsa bile,

hiçbir şey onu şarkı söylemekten ve eğlenmekten alıkoyamazdı.

Şarkı bittikten sonra DJ biraz hızlandı ve daha çok yüksek tempolu dans müzikleri çalmaya başladı.

"Benimle dans eder misin?" Alek'in sesi ensemde yankılandı ve döndüğümde onu öne doğru eğilmiş, yanağımdan birkaç santim uzakta buldum.

Oh. Sertçe yutkundum.

Şişkin pazularını gösteren kıvrık kollu siyah tayyörünün içinde yakışıklı görünüyordu.

Bu dostça bir dans mıydı? Yoksa daha fazlası mı?

Bunun olacağını tahmin etmemiştim, bu yüzden sadece elini kabul ettim ve beni diğerlerinin ritme göre hareket ettiği dans pistine götürmesine izin verdim.

En iyi arkadaşşıma baktım ve kaşlarını sallayarak sııtmama neden .

Kollarımı Alek'in boynunun arkasına bağladım ve ben ona doğru hareket ederken o da ellerini kalçalarşıma koydu.

"Çılgın bir hafta," dedim kulağına.

Başını salladı. "Ama hayatta

kalıyoruz." Yaşıyorduk.

"Güçlerin çok havalı. İki tane olduğuna inanamıyorum," dedim.

Geri çekildi ve bana seksi bir gülümseme attı. "Bunu bir Talanagi'ye bağlanan kız söylüyor!"

Başımı arkaya eğip güldüm ve o da beni kendine çekti. "Yıldızlar, gülüşünüze bayılıyorum." Sesi artık boğuktu ve yutkundum.

Sert.

Alek mi? Yani... ateşliydi ve onu on iki yaşından beri tanıyordum, ama onu hiç-

"Araya girebilir miyim?" Kohen aniden yanımda belirerek homurdandı.

Parmaklarım Alek'in ensesine saplandı ve çenesindeki kasların kasıldığını görebiliyordum.

"Aisling adına konuşamam ama hayır. Senin devreye girmeni istemiyorum," dedi Alek ona saygıyla ama kesin bir dille.

Benim adıma konuşmaması çok hoşuma gitmişti ama Kohen'e bir bakışım bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Kızgın ve patlamaya hazır görünüyordu. Bu onun gücüyle ilgili olmalıydı, ama hangi gücün bu agresif erkek davranışına neden olabileceğini bir türlü anlayamıyordum.

Dürüst olmak gerekirse bu da biraz ateşliydi. Alfa erkeğinin benim için kavga etmesini sevdiğim için kendimden nefret ediyordum ama kahretsin, Kohen Alek'in parmaklarını belimden teker teker koparmaya hazır görünüyordu... ve bu hoşuma gidiyordu.

Ama Imbrian prensiyle dans edemezdin. Ciddi miydi?

"Kohen, seninle dans edemem." Bakışlarımı duvarları kaplayan askerlere çevirdim ve yüz hatlarında bir anlığına beliren acının yerini taş gibi soğuk bir duvara bırakmasını izledim.

"Anlaşıldı," dedi ve hışımla çıkıp gitti.

Alek, "Dostum, sana fena takmış," dedi ve ben başımı salladım.

"Hayır, bu başka bir şey. Yaratıklarımız bir şekilde birbirine bağlı. O zamandan beri böyle davranıyor." Kohen benden hoşlanmıyordu. *Değil mi?*

Alek bana bir bakış attı. "Buna inanamıyorsun, değil mi? Bir amirali yere sermesi, sonra tek bir patates kızartması çaldığı için Jace'i indirmesi. Şimdi de dansımızı bozmaya çalışıyor. Seni sahipleniyor."

Kıkırdadım. "Bana sahip mi çıkıyorsun?"

Alek'in yüzü ciddileşti. "Aisling, şaka yapmıyorum. O seni istiyor. Asıl soru, sen ne istiyorsun?" Bana hazır olmadığım bir kırılganlıkla baktı ve ben de Alek'e daha yakından baktım. Yakışıklıydı, bunu inkâr etmek mümkün değildi ve görünüş olarak Kohen'in tam tersiydi: sarı saçlar ve mavi gözler, açık ten. Ama onda bir kıvılcım yoktu. Jace ile yaşadığım tutku ateşini yakacak bir kor yoktu. Ve eğer ben

Dürüst olmak gerekirse, Kohen de. Ama kıvılcım potansiyeli var mıydı? Farklı koşullar altında? Kafam karışmıştı.

Harika bir adamdı, babamın seveceği biriydi. Ülkenin onaylayacağı biri. Ama kıvılcım... orada değildi.

Ellerimi boynunun arkasından çektim. "Ne istediğimi bilmiyorum. Özür dilerim Alek," dedim ve banyoya doğru kaçtım.

Gecenin bu şekilde geçmesini ve Alek'in benimle bu şekilde yüzleşmesini beklemiyordum. Banyonun önünden geçerken, sol taraftaki, daha önce Kohen'le karşılaştığım depodan gelen gürültüleri duydum. Sanki biri duvarda delik açıyormuş gibiydi.

Kapıyı çekip açtım ve Kohen'i tam da bunu yaparken buldum. Parmak eklemleri kanayana kadar.

"Kohen, kes şunu!" Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve onu omuzlarından tutup geri çektim.

Bana doğru döndü, gözleri öfke ve acının karışımıyla doluydu. Yumuşak ışıktaki bana bakarken elleri titriyordu.

"Bunu yapamam, Aisling. Yeterince güçlü değilim," diye itiraf etti. Duygusal gösterisi beni korkuttu. "Neyi yapamazsın? Sorun ne?"

Uzandı ve yüzümü kavradı, gözlerimin içine baktı ve ciğerlerimdeki nefesi aldı. Tek bir dokunuşuyla tüm bedenim uğuldamaya başladı. Bir kıvılcımdan fazlası vardı, koca bir orman yangını vardı.

"Sen benimsin, Aisling. Ve benim olacağını *bildiğim* halde diğer erkeklerin kendilerini sana atmalarını izleyemem."

Sözleri kalbimi göğsümden söküp attı ve başım döndü.

Be

n. Onun olacağını *biliyor muydu*? Bu da ne demek oluyor?

O zaman anladım. Onun gücü. Bu duyulmamış bir şeydi. İzin verilmiyor.

Öyle bir güç ki

Tarihte bunu taşıyan birkaç kişinin kendini öldürmesi ya da delirmesiyle başa çıkmak zor. Tabii önce babam onları öldürmediyse.

"Geleceği görebiliyorsun," diye nefes aldım.

Anladığım için rahatlamış bir şekilde inledi ve sonra yüzümü serbest bıraktı. "Evet ve bu bir lanet çünkü etrafımdaki hiç kimse ne olacağını ya da ne yapacağımızı anlamıyor."

Başını salladı ve yumruğuyla başının yan tarafına vurdu. "Uyuyamıyorum. Sadece durmasını istiyorum. Her şey bittiğinde kendimi geleceğe ışınlamak istiyorum."

Vay anasını. Kohen geleceği görebiliyor muydu? Liana'nın bunu Sahiri'den saklamasına şaşmamalı. O anda paramparça olurdu. Taşınması yasak bir güçtü. Büyük büyükbabam tarafından yasaklanmıştı.

"Kohen..." Sesim titriyordu. "Babam bunu yapabildiğini öğrenirse seni öldürür," dedim.

Bana baktı ve zorlukla yutkundu. "Biliyorum."

Biliyor muydu yoksa biliyor muydu?

Şu anda bununla başa çıkamazdım. Bu çok fazlaydı. Buraya Tetra'yla biraz stres atmak için gelmişim ve şimdi rahat ruh halime geri dönemeyecek kadar çok şey biliyordum.

Uzandı ve ensesini kavradı. "Lütfen Alek'le flört etme yoksa onu öldürmek zorunda kalacağım."

Bu saçma yorum karşısında kahkahayı bastım ve sonra ciddi olduğunu görünce durdum.

Öne doğru bir adım attı, bakışlarını benimkilerle birleştirdi ve sonra kulağıma eğildi, vücudunun sıcaklığını da beraberinde getirdi ve bacaklarımın arasına yerleşen damarlarıma bir cehennem gönderdi. "Aisling, yıldızlarla dolu bir yatağın altında seninle sevişirken kendimi gördüm ve daha fazlası için yalvararak adımı haykırdığını duydum. Alek ya da Jace ile yaşayacağın her şey geçici olacaktır. Sen benimsin, ben de senin."

Geriye doğru tökezledim, duygularım boğazımı tıkadı.

Sözleri çılgıncaydı. Çok fazlaydı. Imbria Prensi'yle sevişemezdim. Babam beni öldürürdü. Bu en büyük ihanet olurdu.

"Seni korkuttum." Geriye doğru üç dev adım attı ve sonra bana sırtını döndü, topuklarının üzerine çömeldi ve başını ellerinin arasına aldı.

"Kohen, bu sadece... çok fazla." "Sadece git," diye emretti.

"Kohen..." Söyleyecek nazik bir şey aradım ama bana onun olduğumu ve henüz benimle aşk yaşamadığı bir gelecekte kalbime zaten sahip olduğunu söylemesi beni *kesinlikle* korkutuyordu.

"Sadece git," dedi tekrar ve ben de gittim. Tökezleyerek koridora çıktım ve doğruca banyoya gittim, orada aynada on dakika boyunca şok içinde kendime baktım.

Liana'ya, *'Kohen geleceği görebiliyor,'* dedim. *"Evet.* Cevabı hüznü doluydu. Bu her şeyi değiştirdi.

Sonraki hafta boyunca tek düşündüğüm *yıldızlarla dolu bir yatağın altında sevişmek ve onun adını haykırmaktı*. Bunu kafama yerleştirmişti ve şimdi bununla deliriyordum. Benden kaçıyordu. Öğle yemeğini masamızda iki dakikadan kısa bir sürede yedi ve sonra koşmak için dışarı çıktı. Artık sürekli koşuyordu, sanki sorunlarından kaçmaya çalışıyordu. Kanat arkadaşlarımla her gün grup olarak eğitim yapardık. Uçuş talimleri ve savaş talimleri yapıyorduk ve benim tek düşündüğüm Kohen ve benim seks yapmamızdı.

Bu beni deli ediyordu. Keşke bana hiç söylemeseydi. Onunla seks yapmamın tek yolu evlenmemizdi. Babamın tahtının sorumlu bir varisiydim, modası eski bir yasa olsa da en yüksek standartlara tabi tutuluyordum. Ama sırf Kohen kulağıma bir şeyler fısıldadı diye yatıp kalkacak ve tüm beklentilerimi mahvedecek değildim. Doktorların müstakbel kocama iffetsiz olduğumu söyleyen bir rapor vermeleri halinde hayatımın geri kalanında evde kalmış bir kız olarak kedi koleksiyonu yapacaktım. Ama Kohen Badshah ile evlenebileceğim bir dünya yoktu, bu da beni onun ya gelecekle ilgili öngörülerini konusunda yanıldığına ya da benimle uğraşmak için kasten yalan söylediğine inandırdı. Zihnim darmadağın olmuştu ve bunu anlatabileceğim kimse yoktu, çünkü Kohen'in yalan söylememesi ya da bunu uydurmaması ihtimaline karşı... sırrını açıklamak onu öldürtebilirdi.

O kadar az uykuyla ki, gece 2'de yataktan kaldırıldığımızda hareketlerim ağırlaşmıştı. Bir hafta daha geçmişti ve eğitmenler gece tatbikatlarıyla bize işkence ediyorlardı.

"Bu bir tatbikattır!" Eğitmen Ashendell koridorda yürürken megafonuyla anons yaptı. "Kırmızı yelekler giymiş olan Luskinler tarafından saldırıya uğradığınızı varsayın. Yaratığınızı bulun ve eğitim merkezini savunarak mümkün olduğunca çok sayıda kırmızı yelekliyi alıkoyun."

Tetra iç çamaşırlarıyla topallayarak şifonyerin yanına gitti, ben onu havada yakalayıp pantolonunu giymesine yardım edene kadar yarı yarıya düştü.

"Botları bağlamak için zamanımız yok, bayanlar ve baylar!" Ashendell havladı ve ikimiz de koşarken giyinmeye devam ederek koridorda tökezlerken Tetra'yı serbest bıraktım.

Bakışlarım Kohen'e kaydı, gömleksizdi ve düşük askılı pantolonu ve iki elinde uzun kılıcıyla koridorda ilerlerken bir tane bile giyme zahmetine girmemişti.

Yıldızlar bana yardım ediyor.

Sen benimsin, Aisling. Sözlere kafamın içinde yankılandı ve onları beynimden atmak zorunda kaldım. Böyle şeyler düşünmenin zamanı değildi. Dışarı adımımızı atar atmaz, sahte silahların saldırısına uğradık. Kör lastik uçlu oklar, boya dolu su balonları ve odun fırlatan "bıçaklar" yağdı. Arılar gibi dağıldık, her yöne kaçıştık ve ben kendimi binaya doğru sıkıştırdım ve o taraftaki ormana doğru ilerledim.

"Öğrenci Everhart!" diye fısıldadı yakındaki bir çalıdan bir erkek. "Benimlesin." Dışarı çıktı ve bana el salladı. Eğitimcilerimden biriydi ve kırmızı yelek giymiyordu, bu yüzden başımı eğerek onu takip ettim.

"Plan nedir?" Gürültü ve kaostan uzaklaşmak için çömelerek yürürken ona fısıldadım-çığlık attım.

Gözlerini bana dikti. "Bir tür hapishane yapacağız ve kızıl mahkûmları orada güvenli bir şekilde tutacağız."

Tamam, savaşta ideal pozisyonum bu değildi çünkü kulağa daha çok bebek bakıcılığı gibi geliyordu ama öğretmenlerin benim için buldukları şey buyusa şikayet etmeyecektim.

Onu okulun arka bahçesinde terk edilmiş bir binaya kadar takip ettim. Pencereleri patlatılmıştı ve çatısı yoktu. Burada bomba falan denemişler gibi görünüyordu. Temelde dört tuğla duvardan başka bir şey yoktu ama herkesin ellerini birbirine bağlarsak iyi bir hapishane olabilirdi.

İçeri girerken eğitimci bana "Pekâlâ, içeri gel ve önce alanı kontrol et," dedi. Eşikten adımımı atar atmaz sırtımda bir hava püskürmesi hissettim ve tam zamanında eğilerek kafama gelen darbeden kurtuldum. Tek dizimin üzerine çökerek yuvarlandım ve işte o anda iki adam da üzerime geldi.

Yaratıkları da onlara katıldı.

İki adam kollarımdan tutup beni yukarı çekerken küçük bir tilki yaratık bana doğru yaklaştı, sırtındaki elektrik mavisi kor çizgileri odada bir rüzgâr eserken parlıyordu. Onun gücü.

"Çabuk, yarattığı ortaya çıkmadan onu öldürün!" diye bağırdı eğitimcilerden biri.

Yorgun muydum yoksa başka bir şey miydi bilmiyorum ama tüm bu süre boyunca bunun tatbikatın bir parçası olduğunu düşündüm. Beni öldürmekle ilgili bağırana kadar bunun bir tuzak olduğunu anlamamıştım. Beni arkadaşlarımdan uzaklaştırmışlardı.

Şimdi ölecektim. Bunların "beni öldüreceklerini" söyleyen gaz maskeli adamlar olduğunu fark ettiğimde mideme buz gibi bir korku yerleşti.

Sonra bir tuğla yığınının arkasından bir kurt yaratığı çıktı ve midem bulandı. Eğer doğru hatırlıyorsam gücü zehirli dişlerdi. Bu iki eğitmen bizim asıl eğitmenlerimiz değildi. Zaman zaman yardıma geliyorlardı ama sanırım normalde subay tarafındaydılar. İsimlerini bile hatırlamıyordum. Ama sadece iki kişi olduklarının ve üçünün de o gün beni öldürmekten bahsettiklerinin farkındaydım.

Tilki yaratık aniden üzerime atladı ama ben bir tekme savurdum ve karnına isabet ettirerek onu odanın bir ucundan diğerine uçurdum. Duvarlardan birine çarptı, bayıldı ve bir gümbürtüyle yere düştü.

Dörde bir çok iyi bir oran değildi, ama bu şekilde dışarı çıkmamın imkanı yoktu.

"Yardıma ihtiyacım var. Saldırı altındayım," dedim Liana'ya, beynim nihayet akıllıca kararlar verebilecek kadar uyanmıştı.

'Geliyorum,' dedi tam kurt yaratık boğazıma saldırırken.

Başımı sağa doğru salladım, o taraftaki eğitmenle kafataslarımızı kırdık ve kolumu bıraktı, bu da kurdun saldırısını engellememi sağladı. Kurt beni ısıramadan kafasının yan tarafına bir yumruk attım ve yere düştü ama hemen ayağa kalktı. Tam kaçmaya çalışıyordum ki diğer eğitmen ellerini boğazıma doladı.

Hançerim botumdaydı, eğer ayakta duruyorsanız ve şu anda boğuluyorsanız olabileceği en aptalca yerdi. Bir yandan onunla savaşmaya çalışırken bir yandan da gözümü kurttan ayıramıyordum. Ben de Elaine'in panik modu dediği şeyi yaptım. Çılgına döndüm ve rakibimi hazırlıksız yakalama umuduyla her yöne savruldu, dizler ve dirsekler attım. İşe yaradı, ta yaramayana kadar.

Onun elinden kurtulmayı başardım ama sonra ortağı kafatasıma vurdu ve yere düştüm, kulaklarım çınlıyordu ve görüşümün kenarlarında karanlık dans ediyordu.

Bu piçler beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı. Duman odayı doldurdu ve ben olduğumu fark edene kadar nereden geldiğinden emin değildim. Sanki suya batırılmış sıcak bir kömürmüşüm gibi derimden gri bukleler fışkırıyordu. Izgaradaki lanet bir biftek gibi tütüyordum.

"Çabuk! Güçleri ortaya çıkıyor," dedi bir adam ve sonra kurdu bana doğru tekrar hamle yaptı.

Kaosun ortasında bir şey oldu. Beklenmedik bir güç gibi içime dolan bir enerji dalgası tüm varlığımı doyurdu.

Düşüncelerimi ilerleyen kurda odakladım ve kolumu dışarı attım. "Dur!"

Kelimeyi sanki fiziksel bir güçmüş gibi savurdum ve ince, gümüş bir Ağzımdan parlayan ip uçtu ve kurdun kafasına dolandı. Kurt önümde yere düştü, başı öne eğikti ve boğazında bir inilti vardı.

Ne oluyor be?

"Hayır," diye nefes aldı yanımdaki adam ve o anda tepemde bir gölge fark ettim.

Yukarı baktım, tam zamanında Liana'nın gökyüzünden inip eğitmenlerden birini ağzına aldığını ve atıştırmalık gibi orta kısmını ısırdığını gördüm.

Adam çığlık attı ve kadın onu ağzında taşıyarak havaya fırladı.

Diğer eğitmen şok içinde orada durmuş, korku içinde beni izliyordu.

"Zihinleri kontrol edebiliyorsun," diye kekeleydi. "Bu yasak, senin için bile."

Ne yaptın? Hayır. Ben kimseyi kontrol etmedim. Ettim mi? Ama sahneyi kafamda tekrar canlandırdım ve içimi korku kapladı. *Belki de yaptım.* Kurda durmasını söyledim ve o da durdu. Gümüş kordon bu muydu? Kontrolümün bir tezahürü müydü?

Eğitmen yavaşça bana yaklaştı. "Kurdumun bu işi burada bitirmesine izin versen iyi olur, çünkü yaşamana asla izin vermeyecekler. Kimse kendisine özgür irade bile veremeyen bir lideri takip etmez." Tükürdü ve elindeki hançerle bana doğru hamle yaptı.

Yukarıdan bir karanlık gölge daha düştü ve ben onun Liana olduğunu, ikinci adamın işini bitirmek için geri döndüğünü düşündüm. Ama aniden Kohen vahşi bir ifadeyle eğitmenin arkasına indi. Eski prens eğitmeni kafasından yakaladı ve boynunu temiz bir şekilde kırarak vücudunun önümde yere düşmesine neden oldu.

Kurt hâlâ transa geçmiş gibi diz çöküyordu ve ben onun üzerinde hâlâ gücümün olduğunu fark ettim, neredeyse hissedebildiğim bir battaniye gibi kalındı. Bir şekilde kafasına bağladığım gümüş kordon hâlâ oradaydı, avucumun ortasına bağlıydı. Onu geri çektim ve kordon koptu. Kurt başını geriye eğdi ve bağlı olduğu hayvanın yanına düşüp ölmeden önce uludu.

Vahşi Doğa'nın dışında öldüğümüzde, yaratıklarımız ölür.

Babamın yönettiği İmparatorluk Filosu'ndan iki eğitmenin az önce beni öldürmeye çalıştığını düşünürken derin nefesler aldım.

Kohen beni, kafesteki bir kuşun çılgınca uçarak bir çıkış yolu aramasını izler gibi izliyordu. Ben de tam olarak öyle yapıyordum ama hareket edemiyordum. Şoktaydım. Eğitimcinin söyledikleri... kurda yaptığım şey...

Benim gücüm.

Kohen duymuş olmalı. Adam yere düşmeden hemen önce söylemişti.

Kohen önümde diz çöktü ve ben hiperventilasyon geçirdiğimi fark ettim.

"Bunu istemiyorum," dedim ona. İnsanları kontrol etmek istemiyordum. Bu karanlık bir güçtü, yasaktı. Kohen ve benim aynı olduğumuzu düşünmeden edemiyordum. İkimiz de istemediğimiz korkunç bir güç taşıyorduk.

Kohen elime uzandı ve avucunun içine aldı, başparmağıyla kalbimi sızlatacak kadar şefkatli bir şekilde avucumu okşadı.

"İmparatoriçe *olacaksın*, Aisling. Ve eğer yaşamak istiyorsan, bu tek şeyi yapabileceğini bir daha asla kimseye söylemeyeceksin. Bunu mezara götüreceğim, söz veriyorum." Demek duymuştu, ya da belki de bunca zamandır biliyordu.

İmparatoriçe olduğumdan bahsederkenki kendinden emin tavrı, sadece kibarlık mı yaptığını -eğitmen kimsenin beni takip etmeyeceğini söylemişti-yoksa bir şeyler mi *bildiğini* merak etmeme neden oldu.

Her iki şekilde de bilmek istemiyordum. Kendimi deli gibi hissediyordum. Kurt bana saldırmak üzereydi ve ben onu saldırının ortasında trans halinde dondurmuştum. Bu normal değildi. Bu...

Liana kana bulanmış bir gaga ve biri Ashendell olmak üzere iki eğitimcinle döndü.

Ashendell manzarayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kohen elimi bıraktı ve öfkeyle baş eğitimcinin yanına gitti. "Müstakbel imparatoriçenizi böyle mi koruyorsunuz? Kendi eğitimcilerinizden ikisinin onu öldürmeye çalışmasını sağlayarak mı?"

Ashendell'in ağzı açık kaldı, bakışları önce ölü adamın bedenine, sonra da beni boğduğu yerde izler olduğunu tahmin ettiğim boynuma kaydı.

"İmparatoru arayın ve kızına bir saldırı olduğunu söyleyin. Eminim bu eğitim tesisinin nasıl işletildiğini bilmek isteyecektir," diye homurdandı Kohen.

Babam mı? *Hayatta olmaz*. Ölüm döşeginde olabilirdim ve eğer onu kızdıracağımı düşünseydim aramasını istemezdim.

Ayağa kalktım ve ellerimi uzattım. "Buna gerek yok." Sesim hırıltılı ve acılıydı.

Liana bana, *'Bırak Kohen önderlik etsin,'* dedi ve ben de ona ters ters baktım.

"Eğer imparator kızının neredeyse öldürüldüğünü ve sizin hiçbir şey yapmadığınızı öğrenirse..." Kohen başını salladı. "Senin işin bitti."

Ashendell zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Elbette. Benimle gelin Bayan Everhart. Gözümün önünden ayrılmanıza izin vermeyeceğim."

Bir düdük çalınıp tatbikat iptal edilirken Ashendell'in beni çekip götürmesine izin verdim. Kohen'e tekrar baktığımda, Onyx'e binmiş ve gecenin karanlığında uçarak kampüsten uzaklaşıyordu.

Az önce ne oldu öyle? Ve neden Kohen bir şeyler ayarlamış gibi hissediyordu?

CHAPTER RIGHTEEK

I Tıbbi bölümün içinde oturuyor ve dev cam pencereden babamın her bir amiralin kışını tek tek yırtmasını izliyordum. Babam ve Zuri yürürken, uzak duvara yaslanmış dik duruyorlardı.

Okulu kapatın, fonları çekin ve hepsini kovun.

"O sizin gelecekteki *imparatoriçeniz*! Eğer onu koruyamıyorsanız, sınırlarımızı da koruyamazsınız," diye bağırdı taş suratlı kadın ve erkekler. Hiçbir şey yapmadılar. Sadece orada durdular ve sadece bir soru yöneltildiğinde konuştular.

Liana yanımdan ayrılmamakta ısrar etti, bu yüzden onu içeri sokmak için koridorun sonundaki çift kapıyı açmak zorunda kaldık ve sonra bulunduğum odaya girmek için kanatlarını içeri sokarak eğilmek zorunda kaldı. Yatağımın yanında tetikte durmuş, başını yana eğmiş babamı izliyordu.

Çok kızgındı.

Olanları birine anlatmam gerekiyordu ama Kohen'in kimseye anlatmamam konusunda söylediklerini ciddiye aldım. Yine de bunun Liana için de geçerli olduğunu düşünmüyordum. Aramızdaki bağ sayesinde zaten bildiğinden emindim ama yine de emin olmak istedim.

"*Ne biliyor musun?*" diye sordum.

Bana baktı. '*Evet. Benim geldiğim yerde biz buna kölelik diyoruz. Bu bir çeşit zihin kontrolü.*'

Kulağa korkutucu geliyordu. "*Nedir bu? Sınırları var mı? Aynı anda on kişiyi kontrol edebilir miyim? Çok fazla kullanırsam bana zarar verebilir mi? Aklımda binlerce soru vardı.*

"*Bilmiyorum. Bu yeteneğe sahip olan sadece bir kişi tanıyorum, o da büyükannem. Bir insan tarafından zayıflatılmamış, büyük güce sahip bir ateş kuşu.*

vücut.'

Kötü niyetli olmadığını, sadece gerçekleri söylediğini biliyordum. Vahşi Doğa'nın yaratıkları sihirle doluydu, insan bedenlerimizin ancak bu kadarını tutabildiği sihirle.

Bende olduğunu biliyor muydun? Ona sordum. Kendinden çok emin görünüyordu.

"Bağlandığımızdan beri bir başkasını kontrol etme gücüne sahip olduğundan şüpheleniyordum.

Şok içinde ona baktım. *"Sen mi yaptın? Nasıl?"*

Bana baktı, *'Ateş canavarıyla savaştığında. Sen ona sadece ölmesi için bağdıktan sonra tamamen yenilmişti ve o da öldü. O zaman içindeki gücü hissettiğimi sanmıştım.*

Başımı yana eğdim ve beni tüketmeye çalışan korkunç ateş canavarını hatırladım. O zaman zihin kontrolünü kullanmış mıydım?

"Benimle ve ateş canavarıyla birlikte orada mıydın? diye sordum. Bir ara altımda uçtuğunu ve sonra gittiğini zar zor hatırlıyordum.

Bir saniye sessiz kaldı. *"Ben ateş canavarıyım, Aisling. O benim bir parçam, kontrol edemediğim bir parçam. Bağlanmak için bastırmak zorunda olduğun baskın parçam.*

Orada tam bir dakika boyunca şok içinde oturdum, az önce söylediklerini özümsem.

"Seni asla incitmek istemezdim," dedi boynuma sokularak. *'Eğer seçebilseydim, savaşmadan yaşamana izin verirdim. Ama benim sihrim bundan daha büyük.*

Bu ağırdı. Stazdayken beni tüketmeye ve öldürmeye çalışan ateş canavarı o muydu? Şimdi beni koruyan aynı Liana. Ve yine de anladım. Zayıf bir bağın yeniden doğmasına izin veremezdi.

"Sorun değil. Bana söylediğin için teşekkür ederim." Boynundaki tüyleri okşadım ve o da bana baktı. *'Bu, tekrar ölürsem tekrar o boşluğa gireceğim ve yeniden doğmadan önce savaşmak zorunda kalacağım anlamına mı geliyor?*

'Keşke bilseydim. Ama eğer teselli olacaksa, her öldüğümde ateş canavarıyla da savaşmak zorundayım.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. O mu yaptı?

"Eğitmenin yarattığını büyülemeyen önce ortaya çıkan diğer gücü fark ettin mi?" diye sordu, konuyu değiştirdi, bunun için minnettardım.

Kaşlarımı çattım. *"Hayır.*

"Vücudundan çıkan duman. Sadece ateşten zarar görmemekle kalmıyor, aynı zamanda istediğin zaman ateş üretebiliyor ve yönlendirebiliyorsun. Benim gibi.

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. *"Bu İmparatorluk Filosu ile paylaşabileceğim bir şey, değil mi? Bu savaşta sahip olunabilecek inanılmaz bir güç olurdu.*

Gözlerinde neredeyse bir gülümseme görebiliyordum. *Öyle. Hızla iyileşme yeteneğinle birlikte. Ama gerisi... kendimize saklayalım.*

Ölümünden tekrar geri dönebileceğim gerçeği ve zihinleri kontrol edebildiğim çok gizli gerçeği gibi. *Evet, bunlardan kimseye bahsetmeyelim.*

"Aisling," diye tersledi babam ve başımı kapıya doğru salladım. Adımı zaten bir kez söylemiş olmalıydı ve kendini tekrar etmekten hoşlanmazdı.

"Evet, baba?" Daha dik oturdum.

Odanın içine adım attı, Zuri arkasından geliyordu; ikisinin de bakışları Liana'ya yöneldi. Orada iyi bir şey olduğundan emin olmadığım bir endişe parıltısı vardı.

"Bu meseleyi ama başka bir şey olursa hemen beni çağırmanı istiyorum," dedi. Arkasında dönen bir ateş çarkı açılmaya başladı. Onun portallar yarattığını yüzlerce kez görmüştüm ve arkasında başka bir yerin görüldüğünü gördüğümde beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi - evimizdeki ofisi, zamanının çoğunu geçirdiği yer.

Ancak görmeye hazır olmadığım şey, Kohen'in babamın masasını kapatıp dışarı çıkmadan önce bana bakmasıydı.

Nefesim kesildi ve babam kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" Bir adım daha yaklaştı, endişesi yüz hatlarına kazınmıştı.

Yan tarafımı tuttum, orada bir ağrı varmış gibi davrandım. "Bir şeyim yok. Ben iyiyim."

Babam başını salladı ve arkasını dönerek Zuri'yi ofisine kadar takip etti ve kapı kapandı. Kohen bu yüzden mi babamı okula çağırmayı bu kadar büyüttü? O yokken ofisine gizlice girebilmek için mi? Bunu biliyordum. Beni kullandığını biliyordum!

Piç kurusu.

Liana'ya öfkeyle baktım. *"Babamın ofisine gireceğini biliyor muydun?"*

Buna şaşırmış ve incinmiş görünüyordu. *"Tabii ki hayır.*

Kolumdaki serumu çıkarıp yataktan kalktım, üzerime bir şeyler giymeye ve pencerenin önünde hâlâ konuşmakta olan amirallere görünmemeye çalıştım.

Babam tam bir kontrol için ısrar etmişti ve ben de kontrolden geçmiştim. Buradan defolup gitme ve Kohen'i bulma zamanı gelmişti. Neden sessiz kalmış ve onu korumuştum?

Çünkü babam onu görseydi, sorgusuz sualsiz oracıkta öldürürdü.

Bunu kendi yöntemimle halledecektim.

Giyindikten sonra tıbbi önlüğü yatağın üzerine fırlattım ve kapıyı ardına kadar açtım. O kadar sert fırlattım ki arka duvara çarptı. Her bir amiral dönüp bana baktı, hepsinin yüzünde taş gibi bir ifade vardı.

Onları selamladım ve Liana kapı çerçevesinden geçmeye çalışırken koridorda yanlarından geçtim. Amirallere ters ters bakmak için durdu ve hepsi birkaç adım geri çekilerek ona yol verdiler. Dışarıda, onun sırtına atladım. "Beni Kohen'e götür. Onyx'i bulabileceğini biliyorum."

Tartışmadı, sadece tekmeledi ve gökyüzüne çıktı. Gökyüzünde, evimin yakınındaki parkın üzerinde uçan siyah ejderhayı gördüğümüzde çılgına dönmüştüm. Bu ne cüret! Kız kardeşlerim evdeyken. Onlara zarar verebilir miydi?

Liana'ya '*Onyx'e inmesini söyle,*' dedim.

Ejderhayla zihinsel bir bağlantısı olduğunu biliyordum ve ricamı ilettikten birkaç saniye sonra hem Oniks hem de Kohen başlarını kaldırıp tepelerinde belirdeşimizi gördüler.

Onyx hemen parkın karanlık ve ıssız bir bölümüne indi. Onyx yere iner inmez Liana'nın beni yere indirmesini beklemedim. Çizmelerimden hançerimi çıkardım ve onun üzerinden atladım. Kohen'in sırtına çarptım, dizimi sırtına saplamadan ve bıçağı boğazına dayamadan önce onu yüzüstü yayılmaya zorladım.

"Babamın çalışma odasında ne halt ediyordun? Kız kardeşlerim evdeyken. Eğer onlara zarar verersen-"

"Kız kardeşlerine asla zarar vermem!" dedi, şaşkınlıkla başını çevirip bana bakarak.

Yaşadığı şok, pişmanlığın içime akmasına neden oldu.

Sen benimsin, Aisling. Yıldızlarla dolu bir yatağın altında seninle seviştim.

Önceki sözleri şu anda bulunduğumuz yerden o kadar uzaktı ki, başımı sallamaktan kendimi alamadım. O bir yalancıydı. Benimle oynuyordu!

"Cevap ver yoksa burada kanını akıtırım," diye hırladım.

Onyx bunun olmasına izin vermeyecekmiş gibi arkamdan kıkırdadı ama Liana onun önüne geçerek görüşünü engelledi ve açıkça ona geri çekilmesini söyledi.

Güzel. Onlara karşı biz olursak ne yapacağını merak ediyordum. Artık biliyordum. Yaratığım söz verdiği gibi sadece bana sadıktı. "Sol cep," dedi Kohen üzüntüyle.

Kaşlarımı çatarak dizlerimden birini sırtından çektim ve sol cebine uzandım, eğer bu bir numaraysa onu kesmeye tamamen hazırdım. Parmaklarım soğuk, düz, metal bir diske dolandığında onu çıkardım.

Eşyayı yüzüme yaklaştırarak kaşlarımı çattım.

"Cep saati mi?" Kohen'in üzerinden kalktım ve ayakta durmasına izin verdim.

Saat ağırды, som altındı ve ön yüzünde kazınmış güzel bir kaplan vardı. Ön yüzünü açmak için düğmeye bastım ve içine baktım.

Kapağın altına kazınmış olan yazı boğazımı düğümledi.

Sevgili oğlum Kohen'e. Eşit ölçüde adalet ve şefkatle hükmet.

"Ben doğduğumda babam benim için yaptırmıştı. Baban onu öldürdüğü gece ondan çalmış. Ben de onu geri alıyordum. O benim."

Kalbim bir taş gibi mideme battı. Saati ona uzatmak için elimi uzattım, o da uzatmış olduğum avucumdan nazikçe aldı. Acemi birliğimin ilk gününde madalyonumu saklamama yardım eden adam karşımdaydı ve tek yaptığı babamdan benzer bir nesneyi geri almaktı.

Kendimi bir pislik gibi hissettim.

"Bana sorabilirdin. Senin için alırdım," dedim ona, ama babamın ofisine gizlice girme düşüncesi beni korkutuyordu.

Kaşlarını çattı. "Yapar mıydın? Artık hiçbir şey bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Sonra yanımdan geçti, Onyx'e bindi ve uçup gitti.

'Kız kardeşlerinizin uyuduğu evinize zorla girmemeliydi.

Onunla yüzleşmekte haklıydın,' dedi Liana bana.

Başımı salladım. *"Biliyorum.*

Ama o zaman neden kendimi böyle bok gibi hissediyordum?

ERTESİ SABAH KAHVALTIDA, ben yemek yerken on adım arkamda duran ve beni koruyor gibi görünen iki talim eğitmeni vardı. Kohen köşedeki bir masaya oturmuş, Anika ve ekibinin geri kalanı da onunla birlikte hareket ediyordu. Arada bir ayrılık olduğu acı verici bir şekilde ortadaydı ve kendimi berbat etmişim gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

"Lanet olası evime zorla girdi!" Tetra'ya fısıldayarak çığlık attım. "Ve ben de ona bunu söylediğim için aptal mı oluyorum?"

Herkes hayatıma yapılan saldırıyı ve iki talim eğitmeninin bu yüzden öldüğünü duymuştu, bu yüzden tüm aday arkadaşlarım yanımdan geçerken bana bakıyordu.

"Demek istediğim, onu bu konuda uyardın mı yoksa boğazına bıçak dayayıp neredeyse onu öldürecek miydin?" Tetra ciddi bir şekilde sordu.

Lanet olsun. zaman bir engerek yılanının diline sahipti.

"Üçüzler evdeydi. Olabilirdi-"

Tetra gözlerini devirdi. "Seni birçok kez öldürmeye çalışabilirdi ama . Aslında, senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Jace tabağınızdan bir kızartma aldı diye çılgına döndü. Bu normal değil."

Karaoke gecesinde benim onun olduğum hakkında söylediklerini ona söylemeyi o kadar çok istiyordum ki susmak için dudaklarımı fiziksel olarak sıkarak zorunda kaldım. Bunu yapmak onun yeteneğini ortaya çıkaracaktı ve ona kızgın olmama rağmen, o kadar da kızgın değildim. Tetra'ya güveniyordum ama bunu bilmek bile onu tehlikeye atabilirdi.

"Yani annenin evine zorla girse senin için sorun olmayacağını mı söylüyorsun?" Ona sordum.

Bana bir bakış attı, hoşuma gitmeyen bir şey söylemek üzere olduğunu anlamaya başladığım bir bakış.

Alek ve Roc yemek tezgâhından çıkış yapıyorlardı; her an burada olabiliyorlardı. Şimdilik yalnızdık.

Tetra bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bir kez olsun durup kendine babanın neden ölmüş bir adamdan duygusal bir cep saati çalıp bunca yıl ofisinde sakladığını sordun mu?"

Nefesim kesildi. Böyle söylediğinde, babam intikam almaya kararlı bir deli gibi görünüyordu.

Bakışlarına karşılık verdim. "Ravi Badshah çok sayıda kişiyi öldüren bir teröristti-"

"Biliyorum." Beni durdurmak için ellerini uzattı ve sonra bakışlarını Anika'nın Kohen'in yanında oturup mutlu bir şekilde sohbet ettiği yere çevirdi. "Tabii... hikâyenin tamamına sahip değilsek."

Kaşlarımı çattım ve o da zorlukla yutkundu.

"Sadece söylüyorum... Ya her şeyi bilmiyorsak?"

Demek Anika da onunla konuşuyordu. Tartışmak için ağzımı Alek yanıma düştü, endişesi yüzüne yansımıştı. "Saldırıyı duydum. Sen iyi misin?" Bakışları sanki bir yara var mı diye vücudumda çılgınca gezinirken başımı salladım ve ona sıkıca gülümsedim.

"Görünüşe göre babamın kendi arka bahçesinde bile düşmanları var. Neyse ki faillerin icabına bakıldı ve artık her şey yolunda." Babamın özel sekreteri Lucinda Lark'ın bu sabah bana yazdığı ve soran herkese söylemem gerektiğini bildirdiği cevap buydu.

Alek kaşlarını çattı. "Ama eğitmenler-"

"Artık her şey yolunda," diyerek onu temin ettim, elimi onun elinin üzerine koydum ve ona *boş* ver der gibi bir bakış attım.

Roc tabağına bakarak, "Kahretsin, patates kızartması almadığım için pişmanım," dedi. "Seninkilerden birini alırdım Aisling, ama Kohen'in bunun için kulağımı çekmesinden korkuyorum."

Masadaki herkes kahkahalara boğuldu, ben hariç herkes.

Kohen'le aynı anda odanın diğer ucuna baktım ve bakışlarımız birbirini yakaladı. Buradan bile o delici mavi gözlerin benimkilerle kilitlendiğini görebiliyordum. Sanki koruyucu katmanlarımı teker teker soyuyor ve doğrudan ruhuma bakmaya çalışıyordu.

Aklımda bir sürü soru vardı. Neden gözlerinde kalp kırıklığı görüyordum? Kim kırmıştı? Ben mi?

Sonunda gözlerini kaçırdı ve birdenbire yapayalnız kalmışım gibi hissettim. Kafası karışık ve yalnız.

CHAPTER

NIKETEEK

"A isling ve Kohen'in nihayet bize gösterecek güçleri var!" Teğmen Ashendell ekibimize söyledi. Ona gittim ve saldırıya uğradığım gece ateş çağırma yeteneği kazandığımı söyledim. Gerçi gerçekten duman, Liana gerektiğinde ateş çağırabileceğime dair beni temin etmişti.

Herkes alkışladı ve ben zor yutkundum. Umarım Kohen'in gösterecek başka bir şeyi vardır, çünkü geleceği görebildiğini öğrenen herkes onun ölüm fermanını imzalar.

"Kohen, lütfen ilk gitme şerefine nail olur musun? Sanırım yeterince bekledik." Ashendell sıkılmış görünüyordu ve eski Imbria prensinin alanı geçip ortada durmasını izlerken neşelendim.

Çok sakın görünüyordu. Sanki alıştırma yapıyordu ya da korkmuyordu. Buna imrenmiştim. İlk kez bir ateş topuna dönüşmekten çok korkuyordum, hem de yaşıtılarımın önünde.

Onyx ve Liana diğer yaratıklarla birlikte kenarda durup izlediler.

"Teğmen Ashendell, lütfen dikkatinizi çalıya verir misiniz?" Kohen, kırk metre ötedeki ağaç hattının kenarında duran bir çalıyı işaret etti.

Teğmenin kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı ama dediğini yaptı. Hepimiz yaptık. Yüzümü bitkiye döndüm, bakışlarım önce Kohen'e, sonra çalıya ve tekrar Kohen'e kaydı. Kohen derin bir konsantrasyon içinde görünüyordu, kollarını iki yana açmış çalıya bakıyordu ve sonra...

Çalı alevler içinde kalırken hepimiz toplu bir nefes aldık.

Vay canına, alevleri çimlerin üzerine püskürtmeden bu kadar uzaktan bir şeye yönlendirebilmek. Oldukça inanılmazdı.

Ben de dahil olmak üzere öğrenci arkadaşlarım alkışa boğuldu ve Kohen hafifçe gururla sırıttı.

"Vay canına, tamam, bu çok etkileyici Bay Badshah." Ashendell panosunu yanına aldı ve bir şeyler işaretledi.

Sonra bana döndü. "Bayan Everhart?"

Liana'ya *'Kusacağım,'* dedim.

Liana, *"O zaman kus ve bu işi bitir, çünkü senden harika şeyler bekliyorlar ve şu anda onlara vermen gereken şey de bu,"* dedi.

Oh harika. Bu baskıya hiç yardımcı olmadı.

Bir adım öne çıktım, etrafımdaki öğrenci arkadaşlarımla birlikte tatbikat alanının ortasında dururken alnımdan ter damlıyordu. Subay eğitimi için burada bulunan birkaç üst düzey asker yaptıkları işi bırakıp beni izlemek için yanıma geldi.

Ben Aisling Everhart'tım, geleceğin imparatoriçesi. Eğer şimdi baskıyla başa çıkamazsam, bu ülkeyi yönetemezdim.

"Ateşin gelmesini nasıl sağlayabilirim?" Liana'ya sordum.

Liana, *"Herkes geri çekilmelerini söyle,"* diye tavsiyede bulundu.

Yaratığıma tek kaşımı kaldırdım. "Bir adım geri çekilin!" Herkese söyledim.

Meraklı bakışlar atıldılar ama kocaman bir adım geri çekildiler.

"Daha fazla," dedi Liana.

Oh yıldızlar, bu utanç vericiydi.

"Daha uzağa," dedim çevredeki kalabalığa ve onlar da üç adım geri çekildiler.

Derin bir nefes aldım.

"Şimdi , kendini top gibi yap."

Eğer bu işe yaramazsa tam bir aptal gibi görünecektim.

Dediğini yaptım ve başımı dizlerimin üzerine eğerek kendimi bir top haline getirdim.

'Şimdi zihninin içine gir. Ateş canavarını hatırlıyor musun? Onunla savaşmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun? O her şeyi tüketen ısıyı, onu kestiğinizde ve vazgeçmediğinizde nasıl büyüdüğünü...'

'Evet,' dedim, çünkü hatırlıyordum. Bu deneyimi yakında unutmayacaktım. Liana bana ateş canavarının onun bir parçası olduğunu söylediği için daha da fazla.

'Ona uzan ve dışarı çıkmasına izin ver,' diye koçluk yaptı.

Yaratışımla kafamda bir konuşma yaparken ve herkes bana bakarken antrenman sahasında bir topun içine kıvrılmış bir aptal gibi görüldüğüm gerçeğinin son derece farkındaydım. Ama buna odaklanmadım. Bunun yerine özümdeki ısıya, vahşi, korkunç, görkemli ve kontrol edilmesi imkânsız olan ateş canavarına odaklandım. O oradaydı, içimdeydi, neredeyse ikinci bir yaratık gibiydi, Liana'nın alter egosu, bu biraz daha korkunçtu. Uzanıp o güce dokundum ve sonra bunca zamandır içinde dinlendiği görünmez kafesi açtım.

Bir saniye önce yerde oturmuş bu güce konsantre olmuşum ve bir saniye sonra bir ısı parlaması ve düzinelerce çığlık duydum. Derimden bir patlama oldu ve tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda benden aday arkadaşlarıma doğru bir ateş duvarının yükseldiğini gördüm. Aralarında Eğitimci Ashendell'in de bulunduğu insanlar atarak geriye doğru kaçtılar ve ardından ateş, basıncı azaldıkça dağıldı.

Terlememe ve normalden biraz daha sıcak hissetmeme rağmen tenime, saçlarıma ve giysilerime dokunulmamıştı. Sert bir yutkunmayla ayağa kalktım ve ortasında durduğum yanmış otlardan oluşan dev çemberi inceledim.

Ashendell tam otuz saniye boyunca bana baktı, sonra panosuna bir şeyler işaretledi ve gülümsedi. "Gelecekteki imparatoriçemiz bir insan bombası."

Sınıfta alkış tufanı koptu ve ben de terli avuçlarımı pantolonuma sürterek gülümsedim. Sonunda onlara karanlık gizli gücümü -küçük kara kutuma çoktan koyduğum ve bir daha asla düşünmeyeceğim gücümü- ifşa etmeden heyecanlanacakları bir şey vermiştim. Umarım Amiral Blade'e bu konuda bir haber ulaşmıştır, çünkü Sahiri böyle bir gücü zorlamış olsaydı, bu onu ve yanımda duran herkesi canlı canlı yakardı. Bu, o günkü davranışımı açıklayacak ve amiraller bana tekrar güvenecekti. En önemlisi de babam memnun olurdu.

KOHEN'in ve benim güç gösterimizden sonra, öğrenci arkadaşlarımızla kılıç talimi yaptık. Tam bitirmek üzereydik ki, alıştırma kılıcımı eğitime geri vermek için Kohen'in arkasında sıraya girdim. Kohen Anika'ya döndü ve onun alıştırma kılıcını istedi ve elleri birbirine değdiğinde nefesini tuttu.

Başını yana eğdi. "İyi misin?"

Bir an transa geçmiş gibi ona baktı, sonra birden kendine gelir gibi oldu. Eli titriyordu, ama örtmek için cebine soktu. Az önce geleceği mi görmüştü? Şu anda bile gözlerinde hâlâ uzaklara ait bir bakış vardı.

"Ben iyiyim. Biraz yürüyeceğim, kafamı dağıtacağım," dedi Kohen, antrenman bıçaklarını eğitmenin ayaklarının dibine koyduktan sonra Anika'ya ve sonra hışımla ormana doğru uzaklaştı. İçimde yavaş yavaş yükselen suçluluk duygusu artık tahammül edemeyeceğim bir seviyeye ulaşmıştı. Kohen evime girmemeliydi ama bunu tek başına yaşamasına izin veremezdim.

Ondan nefret etmedim. ama edemedim.

Kılıcımı çevirip peşinden gittim, sık ağaçların arasına daldığımda Kohen'in... koştuğunu gördüm. Ağaçların arasından son sürat geçerken, devrilmiş kütüklerin ve kuru çalılarının üzerinden atlarken bacakları hızla pompalanıyordu. Düşünmedim, sadece harekete geçtim. Onun peşinden koştum, sık ormanda hızla bacaklarımı sertçe pompaladım.

"Kohen!" Çığlık attım ve o da yavaşladı.

Nefes almak için mücadele ederken sırtı kasıldı ve ona ulaştığımda dört ayak üzerinde yere düştü, elleri iki yana açılmıştı, nefesi hızlı soluklarla çıkıyordu.

Panik atak geçiriyordu.

Victory bir keresinde yayla ilk geyiğini vurduğunda bir tane almıştı. Buna benziyordu.

"Hey, derin nefes al." Zafer için yaptığım gibi sırtına küçük daireler çizdim ve o da sakinleşti.

Buraya geldiğimden beri ilk kez başını kaldırıp bana baktı ve gözlerindeki ıstırabı görünce şok oldum.

"Çok fazla ölüm var," diye inledi.

Kollarımda titreme başladı ve biraz geriye doğru sendeleyerek kıcımın üzerine düştüm.

"Ne gördün? Ne gördün?"

Uzandı ve parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra Imbria diline geçti; hem çok güzel hem de hiçbir şey anlamadığım için dehşet verici olan bir dizi tutarsız gevezelik.

"Kohen, ne gördün?"

Sustu ve sanki ellerinde bir şey varmış gibi ellerine baktı. Pantolonuna sürdükten sonra başını salladı. "Bu şekilde yaşayabileceğimi sanmıyorum" dedi ve kalbim ikiye bölündü. O kadar savunmasız bir şeydi ki

ve bunu kısa bir süre önce boğazınıza bıçak dayamış birine söylemek muhtemelen durumu çok daha kötü hale getiriyordu.

"Evet yapabilirsin," dedim ona.

Başını iki yana salladı. "Bir saldırı görüyorum. Burada. Tam da bu kampüste. Arkadaşlarımı ölümle burun buruna görüyorum... mi bilmiyorum. Ve en de benden nefret eden birine aşık oluyorum." Bakışlarımı tuttu, saygılı bir şekilde dudaklarıma baktı ve ağzım şokla açıldı.

Benden bahsediyordu. Benim hakkımda konuşuyordu.

Bunu sindirmek *çok zor* oldu ama garip bir şekilde L kelimesi beni bahsettiği saldırıdan daha az korkuttu.

"Saldırı mı? Buraya mı? Babama söylememiz gerek." *Bana aşık olma* kısmını görmezden gelerek ayağa kalktım.

Bana ters ters baktı. "Peki beni öldürtmeden bunu ona nasıl söyleyeceğiz? Yıldızlarım, Aisling, sen benim en iyi arkadaşımsın ve bunu henüz bilmiyorsun bile. Bunu yapamam."

En iyi arkadaşlar. Sevgililer. Kalbim onunla bunu arzuluyordu ve bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bana bunları söylemesinden nefret ediyordum. Onu kendi başıma mı arzuladığımı yoksa sadece o kafama bu düşünceleri soktuğu için mi arzuladığımı merak ediyordum. Her iki durumda da fark etmezdi. O bir Badshah'tı.

Ayağa kalktı ve beni şok içinde orada bırakarak uzaklaşmaya başladı.

"Hey!" bağırdım, peşinden hışımla gittim. "Bu hiç adil değil!" Ona ulaştım.

ve omzunu çekerek bana doğru dönmesini sağladım.

En iyi arkadaş. Aşk. *Bu delilik!*

"İmgelemlerinin ya da her neyse gerçek olduğunu nereden biliyorsun?" Sormaktan nefret ediyordum ama sordum.

İncinmiş görünmüyordu, sadece iç çekti. "Tatbikat eğitmenleri tarafından saldırıya uğradığın gece, bunu bir imgelemde gördüm. Oraya bu kadar çabuk gitmemin nedeni buydu. Sonra babanın amiralleri azarlamak için geldiğini ve babamın cep saatinin içinde olduğu ofis çekmecesinin görüntüsünü gördüm."

Ağzım tekrar açık kaldı. Beni nasıl bu kadar çabuk bulduğunu merak etmiştim. Liana'nın Onyx'e, onun da ona söylediğini düşünmüştüm ama o kadar zaman yoktu. Onun yardımı olmadan ölmüş olurdum. Bu yüzden babamı oraya götürmek için savaştı, böylece ofisine gizlice girebilecek ve cep saatini tıpkı imgeleminde gördüğü gibi geri alabilecekti. Onun imgelemlerinin ve geleceği görmesinin gerçek olduğuna hâlâ ikna olmamıştım. O bir Badshah'tı -kurnaz ve acımasız- tüm bunlar özenle hazırlanmış bir oyun olabilirdi.

"Ayrıca yatmadan önce saçını örmezsen, karmakarışık bir şekilde uyandığını da biliyorum." Uzandı ve omzumun üzerinden sarkan saç tellerini parmakladı. Sonra parmaklarını boynumdan aşağı doğru geçirirken nefesim kesildi. Kırmızı sıcak ihtiyaç vücudumda zonkluyordu ama onunla savaştım. Bu çok . Söylediği şey çılgıncaydı. Ama aynı zamanda hepsinin doğru olmasını da istiyordum. Ona doğru eğildim, dudaklarımı ıslatmak için yaladım, kendi arzumla savaştım. "Bu tişörtün altında takımyıldızına benzeyen bir grup çilin olduğunu biliyorum." Elini geri çekti ve bakışlarını hüznü doldurdu. "Ve şu anda seni ne kadar öpmek istesem de, ilk öpücüğümüzün burada olmayacağını biliyorum çünkü sen çıldırıyorsun ve-"

Koştum. Başka bir kelime duyamadım. Kalbim bir kafesin içinde serbest bırakılmak için yalvarıyormuş gibi çarparken oradan fırladım.

"Liana, buradan çıkmam gerek," diye seslendim ona ve sonra göğsümde onun nerede olduğunu gösteren dürtüyü takip ettim. Kohen ödümü koparmıştı. Söylediği tüm o şeyler doğrudu. Saç örgüm... çillerim... Midem bulandı. Bunaltıcıydı. Onu öpme ya da bunlardan herhangi birini yapma düşüncesi beni hasta ettiği için değil, bunları yapmak babama, aileme ihanet edeceğim anlamına geldiği için. Kohen Badshah ülkeme büyük acılar yaşatan adamın oğluydu. Eğer bunları onun vizyonunda yaparsam, bu bedensel arzulara teslim olursam, o zaman bildiğim ve sevdiğim her şeye ihanet etmiş olurum.

Liana göründü, başını eğdi ve ben de sırtına atladım. Tek kelime etmeden gökyüzüne fırladı ve daha önce hiç uçmadığımız kadar yükseğe, bulutlara doğru havalandı.

O kadar yükseğe çıktım ki kulaklarım patladı ve gökyüzünde yapayalnız kaldığımda, sadece ben, Liana ve bulutlar, ruhumun derinliklerinden gelen iç burkan bir çığlıkla kendimi bıraktım.

Bu imkansızdı. Kohen tüm dünyada sahip olamayacağım tek erkekti. Babam beni öldürürdü.

Peki neden onu bu kadar çok istiyordum? Ve neden söylediği her şeyin doğru olduğuna inandım?

CHAPTER TWEKTY

Tünler hızla geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan acemi birliğinin son düzlüğündeydik. Acemi birliğine katılmamıza izin verilmeden önce her an bizi bekleyen son bir test olduğunu biliyorduk.

mezun oldum. O gece sabahın erken saatlerinde siren sesleriyle uyandık.

Uykumu bölen gürültüyle kalbim göğsümde sıkışarak beni irkilerek uyandırdı.

Saldırı. Kohen'in bahsettiği ölüm. Bütün hafta aklımı kurcalamıştı ve şimdi gerçekleşiyordu.

"Siper alın!" Tetra'ya bağırdım ama sonra megafondan Eğitimci Ashendell'in sesini duydum.

"Bu bir tatbikat!" dedi ve Tetra sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. İçime bir rahatlama çöktü. *Kohen'in bahsettiği saldırı bu değildi.* "Bu simülasyonda bir sevkiyatı koruyacaksınız. Göreviniz onu A noktasından B noktasına güvenli bir şekilde götürmektir. Yol boyunca bazı sorunlar çıkabilir, bu yüzden acil durum planları yapın. Bu yirmi dört saatlik bir simülasyon, ve bir saat içinde yola çıkıyoruz. Hazırlanın!"

Yirmi dört saatlik simülasyon!

Hemen giyinmeye başladım.

Tetra'ya "Yanına biraz MRE al," dedim. Bir simülasyon sırasında Filo'nun bizi besleyeceğine güvenemezdik. Elaine bana simülasyonlar olacağını söylemişti. Bazıları birkaç saat sürüyordu ve sizi kampüsün dışına, ormana bile götürebiliyordu. Ama bir sevkiyatı yirmi dört saat boyunca korumak yeni bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse, heyecan vericiydi. Tüm hayatım boyunca bunun için çalışmışım, aksiyonun içine atılmak için. Umarım beni liderlik pozisyonuna getirirlerdi ama eğer liderim kimse ona itaat ederdim.

On dakika sonra, Tetra yanımda topallayarak yemekhaneye girdim. Hızla ilerlerken yüzünü buruşturdu ve ben de ona baktım.

"İyi misin?"

Bana endişeli bir bakış attı. "Flare."

Hayır. Hayır. Hayır. Panik içimde yükseldi.

"İlaçlarını aldın mı?" Sırtında dakikalar içinde bir araya getirdiğimiz çantaya bakarak sordum.

Bir kez başını salladı, dudaklarını büzdü. "İyi olacağım."

Oraya bu şekilde gitmesi beni endişelendiriyordu ama bunu dile getiremiyordum. Tatbikat eğitmenleri üç yemek masasını bir araya getirmiş ve üzerine bir sürü harita yaymışlardı. Diğerlerine katılmak zorundaydık. Tetra hayatı boyunca bununla uğraşmıştı. İyi değilse konuşacağına güvenmek zorundaydım.

"Takım liderlerimizi açıklayacağım!" Eğitmen Ashendell söyledi ve Tetra ile ben yaklaştık. "Bu liderler sırayla aranızdan birini kendi takımları için seçecekler. Eğer en son siz seçilirseniz, bana yüz sınav borçlusunuz çünkü siz bir PATETİKSİNİZ!" diye bağırdı ve ben gülmek istedim. Elaine bana eğitim kampının tamamen psikolojik savaşa ilgili olduğunu ve bu eğitmenlerin çoğunun dışarıdan hiç de böyle olmadığını söyledi. Sadece sizi yıkmaya çalışmak için söyleyecekleri kötü ve aşağılayıcı şeyler düşünüyorlardı. İşe yaramıyordu. Tüm öğrenci grubum şu ana kadar oldukça sertti. Kimse pes etmemiş ya da atılmamıştı.

"Bu simülasyonun liderleri..."

Endişeli olduğumu belli etmeden vücudumdaki gergin enerjiyi dışarı atmak için ayak parmaklarımı botlarımın içinde oynattım.

"Jace!" diye seslendi ve herkes alkışladı. Tetra'dan küçük bir "Booo" geldi ve gülümsememi kontrol etmek zorunda kaldım.

Jace sırtarak ve gururla ön tarafa doğru yürüdü. Eğitim ve tatbikatlarla o kadar meşguldük ki onu ve ihanetini düşünecek pek zamanım olmamıştı. Ama şimdi ona baktığımda, dürüstçe söyleyebilirim ki benim için hiçbir cazibe kalmamıştı. Benim için duygusal ve fiziksel olarak ölmüştü.

"Kohen Badshah!" Ashendell anons etti ve yüzü duygusuz Jace'in yanında durmak için odanın karşısına geçerken daha az alkış oldu. Birbirlerine bu kadar yakın oldukları için çocukların kasları seğirdi.

"Alek!" Ashendell dedi ve midem biraz bulandı. Alek için mutluydum ama... Ashendell beni mi seçecekti? Bunun nedeni imparatorun kızı olmam mıydı? Belki de lider olursam zarar göreceğimi düşünmüşlerdi. Ama geleceğin imparatoriçesi olarak liderlik becerilerimin sınanması gerekmez miydi?

"Summer," diye seslendi ve ben artık gergin değildim, kızgındım. *Onun* liderlik becerilerine sahip olduğunu ve benim olmadığımı mı düşünüyorlardı? Bu tam bir saçmalıktı.

"Ve son olarak..." Ashendell'in bakışları benimkilere kaydı ve beklentiyle neredeyse kusacaktım. Benimle dalga mı geçiyordu? *Adımı söyle artık, kadın!* Çılgılık atmak istedim.

"Roc!" diye seslendi ve midemde hayal kırıklığının çiçek açtığını hissettim.

Ben seçilmedim. Bu, şimdiye kadarki hizmetimin doğrudan bir yansıması mıydı? Ağlamak istedim ama ben bir Everhart'tım, onun yerine Eğitimci Ashendell'e ters ters baktım.

Bakışlarımı karşıladı ve kararının arkasında duruyormuş gibi çenesini yukarı kaldırdı. Dişlerimi öyle sıktım ki neredeyse ikiye ayrılacaklardı.

"Her lider, hiç kimse kalmayana kadar kendi takımı için bir kişi seçecektir. Tüm ekipler tek bir birim olarak birlikte çalışacak, ancak her ekibe ayrı bir görev verilecek. Navigasyon, güvenlik, keşif, tıbbi ve saldırı durumunda bir savaş birimi."

Savaş biriminde olmak istediğimi hemen anlamıştım ama bu seçimin bana bağlı olmadığını da biliyordum. İmparatorluk Filosunun bir parçası olmak böyle bir şeydi. Sizi itaatkâr olmaya ve şikâyet etmeden emir almaya zorluyordu ve ben de bir istisna değildim.

"Jace, sen başlayabilirsin. İlk takım arkadaşını seç," dedi Ashendell ve geri çekildi.

Jace'in bakışları benimkilere kaydı ve başımı hafifçe salladım. Ondan emir almamın hiçbir yolu yoktu. Sanki aşırı dramatik davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi. Ciddi miydi? Sanki bana bir gelecek vaat ettikten sonra onun bir serseriyle yatmasını öylece unutacak mıydım?

"Tucker," dedi ve en iyi arkadaşı sırtarak yürüyüp arkasında durdu.

"Aisling," dedi Kohen hiç duraksamadan ve beni hazırlıksız yakaladı. Jace Kohen'e ters ters baktı ve ben sertçe yutkunarak yaklaştım. Bu iş karmaşık mıydı? Evet, karmaşıktı.

Herkesin önünde bunu büyütecek miydim? Hayır. Fazla düşünmek istemedim.

Daha fazla isim çağrıldıkça, bakışlarım Tetra'ya kaydı. Kohen'e bir sonraki turda onu seçmesi için bir şekilde iletişim kurup kuramayacağımı merak ettim.

Sıra ikinci seçimine geldiğinde Kohen "Tetra," dedi ve kalbim neredeyse duracaktı.

Bunu benim için yapmıştı, buna hiç şüphe yoktu. Kohen hafifçe döndü ve bakışlarını tekrar bana çevirdi, ona teşekkür etmek istedim ama herkes bu kadar yakinken ve beni dinlerken bunu yapmaktan vazgeçtim.

Tetra yavaşça yanımıza geldi, bastonuna yaslanırken yüzünü buruşturuyor ve sakat ayağını her zamankinden daha fazla sürüklüyordu.

"İyi misin?" Nefes aldım.

Hiçbir şey söylemeden başını salladı ve arkamda durdu. Tetra tanıdığım en dayanıklı kızdı. Her gün acı çekerek yaşar ve asla şikayet etmezdi. O an keşke bana iyileştirici güçler verilseydi de onun ayağındaki acıyı sonsuza dek dindirebilseydim diye düşündüm.

Kohen'in üçüncü seçimi olduğunda, Dev, Nikhil ya da başka bir güçlü erkeği seçeceğinden emindim ama o küçük Meera'yı seçti. Bir sonraki seçimini, Anika'yı yapana kadar ne yaptığını, kim olduğunu . Kohen özünde bir koruyucuydu. Hayatında değer verdiği ve güvende tutmak istediği tüm kadınları seçmişti. Zayıf olduğumuzu düşündüğünden değil, muhtemelen bize göz kulak olamamaya dayanamadığından.

Ve ilk beni seçti.

Göğsümde bir dizi duygunun çiçek açmasına neden oldu. Sıcaklık, hayranlık, arzu-şaşkılık.

Seçtiği son iki kişi Nikhil ve Dev'di. Ve Roc kalan kişiyi, bir rakuna bağlı olan ve gerçekten de yüz sınav çekmesi gereken Sven adında cılız bir adamı seçti.

Eğitmen Ashendell daha sonra her bir takım liderinin yanına gitti ve onlara katlanmış bir not verdi. "Bu sizin takım göreviniz. Bu bir sır değil. Bunu diğerleriyle paylaşabilirsiniz ama ticaret yapmak yok. Şimdi strateji geliştirmek için yirmi dakikanız var. Dağılabilirsiniz."

Kohen kartımızı çevirdi ve ben de okudum: *Savaş Birimi*.

"Evet!" Yumruğumu sıktım ve Kohen bana sırttı. Görünüşe göre sonunda tüm tuhaflıklarımızı geride bırakmıştık ve ikimiz de mezun olabilmek için bu son sınavı geçmeye kararlıydık.

"Hadi gidip haritalara bakalım," dedi Kohen. "Bir saldırıya karşı savunmasız olabilecek zayıf noktalar var mı bakalım."

Ekibimizle birlikte haritalarla dolu masaya doğru ilerledi. Ben de onu takip edecektim ki Ashendell elini nazikçe kolumun altından geçirdi ve beni kenara çekti.

"Seni neden ekip lideri olarak seçmediğimi merak ediyor musun?" dedi. Yüzü sakın ve içe dönüktü.

Sertçe yutkundum. "Babam ya da amiraller senden yapmamanı istedikleri için mi?" Tahmin ettim.

Başını iki yana salladı. "Aksine, bana bu son görevde liderlik becerilerinizi test etmemi tavsiye ettiler."

Yüzümden geçen acıya engel olamadım ve Ashendell de bunu gördü çünkü ifadesi yumuşadı. "*Ama* eğitmenin olarak bundan bir ders çıkarmanı istiyorum," dedi. "Babanın halefi olarak gelecekte liderlik pozisyonunda olacağın kesin ve ülkemiz için harika şeyler yapacağından hiç şüphem yok. Ancak bu, aynı fikirde olmasanız bile emir almanın nasıl bir şey olduğunu görmeniz için tek şansınız, böylece emir verme sırası size geldiğinde bunun ne kadar büyük bir istek olacağını bilirsiniz."

Bilge sözleri beni şok ederek susturdu. Elaine bu dersi onaylardı. Onun söyleyebileceği bir şeye benziyordu.

"Evet, hanımefendi," dedim ve sırtımı sıvazlayıp uzaklaştı.

Ama Kohen Badshah'dan emir almak? Babam bunu öğrenmese iyi olur.

Haritaları ve seyahat planını gözden geçirdik. Görevimiz, trenin en arka vagonunda saklanacak gizli bir şey olan özel bir sevkiyatla, altı yüz mil kuzeyde, Duvar'daki Luksa sınırına yakın Thunder Cliff üssüne gitmekti. Kohen ikimizin de yaratıklarımızla trenin üzerinden uçmamızı önermişti ve ben de kabul etmiştim. Golden Hills yakınlarındaki dağlarda zayıf pusu noktaları gibi görünen iki geçit bulduk, bu yüzden savaş birimimizi bu iki bölgede güçlendirecek ve saldırıya tamamen hazır olacaktık.

Beş grupla birlikte tren istasyonuna doğru yürürken Kohen diğerlerinin önden gitmesine izin verdi ve beni geri çekti. Tetra her adımda yüzünü buruşturuyordu ve ben onun için endişeleniyordum. Yan yana yürürken yarattığı Ariyel bile üzüntüyle ona bakıyordu.

Onyx ve Liana trene varana kadar üzerimizden uçtular. Kohen'e baktım, bana ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Tetra gelecekte savaşa kurdunun üzerinde gidiyor. Bu onun kötü ayağının yükünü hafifletiyor," diye fısıldadı bana.

Gözlerimi kocaman açarak yürümeyi bıraktım. Onu doğru mu duymuştum?

"Özür dilerim. Ne için?" Dedim.

Sabırsız görünüyordu. "Tetra'yı imgelemelerimde kurduna binerken gördüm. Acaba bunu önermeli misin? Bunu benden duymak kulağa tuhaf gelecek."

Kulağa zaten tuhaf geliyordu ve bana henüz kanıtlanmamış olan yeteneğini biliyordum. Yalan söylüyor olabilir. Her şey yalan olabilirdi. Ama kalbimin derinliklerinde muhtemelen öyle olmadığını biliyordum... ve bu beni korkutuyordu.

Kaşlarımı çattım. "Onun kurdu çok küçük." Ama bunu söylerken bile bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Tetra'nın kendisi de ancak bir buçuk metre boyundaydı ve minyon bir yapısı vardı. Yüz beş kilodan daha ağır olamazdı. Onun kurdu normal bir kurt değildi. Büyülü bir yaratıktı. Belki de süper gücü vardı... Kohen bana bir çocukmuşum gibi baktı. "Aisling, onu gördüm. Küçük ya da değil, kurdu güçlü ve ağırlığını taşıyabilir."

Beni öpmek istediğini ama ilk öpücüğümüzü nerede yapacağımızı bilmediğini söylediği zamanı düşünerek önce mavi gözlerine sonra dudaklarına baktım. Şimdi bunun nerede olduğunu merak ediyordum. Bir gün o dudakları öpeceğimi bilmek beni çıldırtıyordu. Beynim bunun asla olamayacağını söylüyordu ama bedenim bunun için yanıp tutuşuyordu.

Boğazımı temizledim.

"Bu simülasyonun nasıl gittiğini biliyor musun? Geçip mezun olacak mıyız?" Ona sordum. Bazı tahminlerinin gerçekleşmesine ihtiyacım vardı ki onlara güvenmeyi öğrenebileyim. Öyle bile olsa, kafamı karıştırmak için yalan söylüyor olabilirdi. Ama bunu yapar mıydı? Babamın anlattığı gibi kindar birine benzemiyordu. Aileme sadık olmaya çalışıyordum ama aynı zamanda kalbimin sesini de dinliyordum. Kalbim bana Kohen Badşah'ın iyi bir adam olduğunu söylüyordu ve bedenim de bana bu iyi adamın imgeleminde gerçekleştiğini söylediği her şeyi yapmasını istediğini söylüyordu.

Omuz silkti. "Hepimizi mezun olurken gördüğüm için geçtiğimizi varsayıyorum."

Hmm, bu kullanışlı bir bilgiydi ama geleceği gerçekten gördüğünün bir göstergesi olarak kullanabileceğim kadar detaylı değildi. "Peki eğitim kampüsünde bahsettiğiniz saldırı?"

Sertçe yutkundtu. "Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum. Yarın da olabilir, bir yıl sonra da. Ama sen bileğini incitene kadar olmayacak." Bakışları koluma kaydı ve kaşlarımı çattım.

"Saldırı gerçekleştiğinde sağ kolunuz alçıda olacak" dedi.

Tamam, bu detaylıydı. Tekrar korkmaya başlamıştım.

"Badshah! Everhart!" Ashendell bağırdı. "Sonra konuşursunuz, gereken bir paket var!" Hazır ola geçtik, birbirimizden uzaklaştık.

diğer. Topallayan ve her adımda yüzünü buruşturan Tetra'ya doğru yürüdüm. Kohen sanki bir şey söylememi istemiş gibi gözlerini açtı.

"Hey, T," diye fısıldadım ona. "Ariyel'e binmeyi hiç düşündün mü?"

Tetra bana deliymişim gibi baktı. "O bir at değil. Ona asla böyle saygısızlık etmem."

Ama bunu söylediğim anda Ariyel ona baktı ve burnuyla sakat bacağını dürttü.

Tetra ona kaşlarını çatı. "Hayır, yürüyebilirim," diye .

Bakışlarım Kohen'e kaydı ve omuz silktim. Kankam bazen dik başlı olabiliyordu ve onun saygınlığını koruması benim için önemliydi. Seçimine katılmadım. Acı çeken bacağımın üzerindeki yükü mümkün olan her şekilde hafifletmenin harika bir fikir olduğunu düşünürdüm ama onu rahat hissetmediği bir şeyi yapmaya zorlayacak değildim.

"Haklısın," diye kabul ettim. "Bastonun muhtemelen yalnız kalacaktı."

Bu şaka karşısında sırtı ve uzanıp koluma hafifçe vurdu. "Kristal bastonum çok fena, geri almak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Çok fena. Sana üstü açılan ve içinde gizli bir bıçağı ortaya çıkaran bir tane almak istiyorum" diye paylaştım.

Güldü. "Bu harika olurdu."

Kohen'e baktım. Tetra'nın fikrinin üzerine olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Gelecekle gerçekten oynaması gerekip gerekmediğini merak ettim. Zamanı gelmeden bir şey önermek gibi. Bunun ne tür sonuçları olacağını kim bilebilirdi ki? Öte yandan, okula saldırı gibi bir şey hakkında daha fazla bilgi edinmek ve onu durdurabilmemiz için her ayrıntıyı öğrenmek isterdim.

Herkesin beklediği trene ulaştık. On vagondan daha uzundu.

Liana ve Onyx yere indiler, sırtlarına tırmanabilmemiz için eğildiler. Bacağımı üzengiye geçirdim ve Kohen'e baktım. O da aynısını yaptı ve sonra tüm takım arkadaşlarımızın arkadaki üç arabaya binmesini bekledik. Yan kapı açıldığında yükü gördüm. İki kişinin taşıyabileceği büyüklükte bir kaya parçası büyüklüğünde çelik bir kutuydu. Öğrenciler etrafına dizildiler, yaratıkları da onlarla birlikte tırmandı. Tren vagonlarının üst yarısında hava akışı için bir sürü delik vardı ve tepede açık kapaklar var gibi görünüyordu, çünkü Jace'in güvenlik ekibi, savaş ekibimizin geri kalanıyla birlikte çatıya tırmanmaya başladı. Tetra ve Meera hariç.

Birinin onunla konuşup içeride kalmasını söylediğini umuyordum. Muhtemelen Anika'ydı; en iyi arkadaşıma karşı zaafı var gibi görünüyordu.

"Kargo nedir?" Kohen Ashendell'e kayıtsızca sordu ve çelik sandık içinde.

"Yetki seviyenizin bilmenize izin vermediğini varsayın," diye karşılık verdi.

Kohen dudaklarını büzdü ama başını salladı.

Navigasyondan sorumlu olan Summer'ın ekibi haritalarını çıkardı. Summer, "Yaklaşık on bir saat boyunca seyahat edeceğiz, bu yüzden rahat olun," dedi.

En arkadaki vagonun derinliklerine baktım ve Tetra'nın ince yatak örtüsünü çıkardığını ve kucağında Ariyel ile yere otururken ayağını üzerine koyduğunu fark ettim. Bu iyiye işaret değildi. Gerçekten canı yanıyor olmalıydı.

Özellikle yaratıklarıyla birlikte oldukça kalabalıktilar, ancak güvenlik ve savaş ekibinin çoğunun kılıçları hazır bir şekilde arabaların tepesine tünemiş olması yeterli yer sağlıyordu.

Kendimi biraz tedirgin hissediyordum, çünkü en iyi arkadaşım için endişeleniyordum. Bu bir simülasyondur. Bir noktada savaşa hazır olup olmadığımızı test etmek için "saldırıya" uğrayacağımızı biliyorduk, sadece ne zaman olacağını bilmiyorduk.

Eğitmenlerimiz hepimize iyi şanslar diledi, sonra trenin kapıları kapandı ve önce yavaş sonra daha hızlı bir şekilde havalandı. Yaratıklarımız gökyüzüne yükselirken Kohen ve ben birbirimize tutunuyorduk, soğuk rüzgâr tenimi ısıtıyor ve parmaklarımın acımasına neden oluyordu.

Birkaç saat boyunca hiçbir olay olmadan uçtukten sonra manzarayı taradım ve izlerin batıya, Golden Hills dağlarına doğru nasıl kıvrıldığını fark ettim. Olası saldırı noktalarımızdan biri hemen önümüzdeydi.

"Önden uçup şüpheli bir şey fark edip etmediğime bakmalıyım," diye bağırdım Kohen'e rüzgârın üzerinden.

Başını iki yana salladı. " ayrılmayız."

Gözlerimi devirdim. "Peki, istersen sen de gelebilirsin."

Bana bir bakış attı. "Trende, öğrenci arkadaşlarımızla birlikte kalacağımızı kastetmiştim."

"Ama-"

"Hayır, Aisling," dedi, sanki son sözüymüş gibi.

Parmaklarımı Liana'nın tüylerine geçirerek homurdandım.

"*Piç kurusu*," dedim ona.

Neredeyse sırtıttığını hissedebiliyordum.

"Eğitmen Ashendell'in dediği gibi, emir almanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeniz gerekiyor."

"Hey, bunu nereden biliyorsun? Ona sordum. Orada değildi."

"Çok sesli düşünüyorsun."

Buna kıkırdadım ve iyi bir asker gibi Kohen ve trenle birlikte kaldım. Eğer bu simülasyonda başarısız olursak, bunun sorumlusu o ve diğer liderler olacaktı. Benim ellerim temizdi.

Dağa yaklaştığımızda Kohen uçarak trenin üstüne indi ve ben de onu takip ettim. Liana bizi ikinci vagonun üstüne indirirken dev pençeleri metali tırmalıyordu. "Dağ geçidi ileride," dedi Kohen, bunca zamandır çatıda tünemiş olan diğer öğrencilere. "Başınızın boynunuza bağlı kalmasını istiyorsanız herkes içeri girsin. Olası bir saldırıya karşı tetikte olun."

Bir düzine kadar öğrenci, yanlarında yaratıklarıyla birlikte çatı kapaklarından aşağı kayarak aşağıdaki son üç kargo vagonuna girdiler.

Alek'in şahini ve Dev'in akbabası gibi uçan yaratıkları olanlar, onları bizimle birlikte uçmaları ve geri rapor vermeleri için gökyüzüne gönderdiler.

Kohen bana baktı: "Tünelin içindeki treni takip ediyorum!" diye bağırdı rüzgâra karşı. "Sen dağın üzerinden uç ve eğer bir şey olursa Liana aracılığıyla Onyx'e haber gönder."

Kaşlarımı çattım. Tünele *doğru* uçmak tehlikeliydi. Onyx büyüktü, özellikle de kanatları tamamen açılmışken ve hızla giden bir trenin arkasından gitmek zorunda kalacaktı. Ama Kohen benim "liderimdi", bu yüzden sadece başımı salladım ve Liana kendimizi dağın üzerinde konumlandırmak için daha yükseğe uçtu.

Aptalca emirler. Onları kabul etmek ve şikayet etmemek zorundaydım.

Alek'in şahini Liana ve benim yanımda uçarken, Dev'in akbabası Kohen'in yanında kaldı. Yaratığım, Alek'in şahini Iniki'ye birkaç dostça bakış fırlattı. Liana'nın çok hassas bir insan radarına sahip olduğunu öğrenmiştim. Sizden ya hoşlanıyor ya da hoşlanmıyordu ve hangi kampa ait olduğunuzu yaklaşık dört saniye içinde anlıyordu. Alek ve Iniki'den hoşlanıyordu, yani bu iyiydi.

Uzun trenin ilk vagonu kara tünele girdi ve ben bir an nefesimi tuttum. Dağın tepesini kaplayan sık ormanı taradım, düşman aradım. Bir çelik parıltısı ya da sarı saç, bir hareket hışırtısı bekledim. Tatbikat eğitimcilerimizin bize saldırmak için saklandıklarını söyleyecek bir şey görmeyi bekledim... ama hiçbir şey yoktu. Son tren vagonu karanlık tünele girdi ve ben üstünden geçerken Kohen de arkasından uçtu.

Şimdi tam zamanı. Bir grup "isyancı" diğer taraftan çıkan trenin üstüne atlarken varlıklarını göstermek için Liana ve bana boya saçması atacaklardı...

Ama hiçbir şey olmadı. Tren tünelden kolayca geçti ve Kohen diğer taraftan çıkıp bana bir başparmak işareti yaptı, ben de ona karşılık verdim.

Bu, saldırı olacağını varsaydığımız ilk zayıf noktanın temiz olduğu anlamına geliyordu, ama hâlâ ikincisi vardı. Yaklaşık iki saat daha uçuş süresi olan başka bir dağ tüneliydi.

Gün ilerledikçe uçmaktan yorulmaya başladım. Kaymamak ya da düşmemek için kaslarımı sürekli esnek tutmak zorundaydım ve bu çok yorucuydu.

'Beni trenin tepesine indirin. Tetra ve diğerlerini kontrol edeceğim,' diye sordum Liana'ya.

Hemen inişe geçti. Hareket halindeki trenin üzerine indi, pençeleri metale takırdıyordu. Ellerinde kılıçları, yayları ve oklarıyla vagonun tepesinde hazır bekleyen birkaç öğrenci arkadaşına başımla işaret ettim. Alek oradaydı, omzunda Iniki vardı.

Hareket halindeki trenden düşmemek için çömeldiğimde, "Yukarıda durum nasıl?" diye sordu.

Liana tekmeledi ve yerine geri döndü. "Sıkıcı," dedim ona dürüstçe ve o da sırıttı.

Sleuth'ta bana duygularını açıkladıktan sonra Alek'le aramız biraz garipleşmişti ama o zamandan beri kolay bir dostluk kurmuştuk. Sanırım şu anda verebileceğim tek şeyin bu olduğunu fark etti.

Açık olan tavan paneline doğru yürüdüm ve en arkadaki tren vagonuna atladım.

Gördüğüm şey gözlerimin biraz açılmasına neden oldu. Öğrenciler poker oynuyor, atıştırmalıklar yiyor ve tembelce sohbet ediyorlardı. Silahlarının kılıflarını çıkarmışlar, ceketlerini çıkarmışlar ve saçlarını serbest bırakmışlardı.

Bakışlarımı Tetra'nın birkaç pirinç çuvalının üzerine yayılmış, uyukladığını görmek için kaydırdım.

"Hey!" diye yüksek sesle bağırdım ve orada bulunan herkes daha dik bir pozisyona geçerek bana bakmaya başladı. "Her an saldırıya uğrayabiliriz. Bu simülasyonu geçmeden mezun olamayız." Etrafımdaki tüm yiyecek paketlerine ve boş su mataralarına baktım.

Summer bana "Sen bir lider değilsin, seni dinlemek zorunda değiliz," dedi.

"Haklısınız. Bugün lideriniz değilim ama bir gün lideriniz olacağım. Hayatının geri kalanı için, bu yüzden daha iyi-"

"Tamam!" Alek yanıma atladı ve cümlemi yarıda kesti. "Temizlenelim ve canlı görünelim. Aisling haklı, saldırı her an olabilir ve eğer başarısız olursak hazır olmadığın için sen suçlusun."

Hatta birkaç öğrenci ona gözlerini devirmeye cüret etti. Tetra küçük uykusundan uyandığında suçlu görünüyordu. Ona kızmamıştım ama ayağını hâlâ kaldırıyor gibi görünmesi beni endişelendiriyordu. Bu, söylediğinden daha çok acıdığı anlamına geliyordu.

"Bizi hangi nedenle beş takıma ayırdılar? Navigasyon için mi? Tren bizi gitmemiz gereken yere götürüyor. Bu simülasyon tam bir şaka," dedi Summer. İtiraf etmeliyim ki, bir ekibi harita öğrenmeye zorlamak ve onları tüm yol boyunca trene bindirmeye niyetliken navigasyonla görevlendirmek aptalca görünüyordu. Ama bu, tembellik ettikleri ve hepimizin geleceğini bildiği saldırıya hazır olmadıkları gerçeğini değiştirmiyordu.

"KALK DEDİM!" Alek o kadar yüksek sesle ve güçlü bir şekilde havladı ki arabanın yarısıyla birlikte ben de sıçradım.

İtiraf etmeliyim ki, o anki atılganlığı çok çekiciydi. "Pekâlâ, onu duydunuz. Burada işleri yoluna koyalım," dedi Jace. İkinci vagonun kapısından içeri girerek kabul etti. Kapı açıktı, böylece insanlar rahatça girip çıkabiliyordu. Gömleğinin düğmeleri açıktı ve yüzündeki çikolata mıydı? Tanrım, babamın filusunun komutanının oğlu ve o bile bunu ciddiye almıyordu.

Bu, öğrencileri harekete geçirdi. Dağınıklıklarını toplamaya, kartlarını katlamaya ve ayakta durmaya başladılar. Görünüşe göre Jace'in otoritesine Alek'inkinden daha çok saygı duyuyorlardı. Ya da belki de sadece iki kişinin onlara bağırması kışkırlarını kaldırmaları için yeterliydi.

Tetra'nın yanına diz çöktüm ve ona baktım. *Gerçekten* kötü bir acı günü geçiriyor gibi görünüyordu. Yarı kalıcı yüz buruşturması, hafif terli bir görünüm. Yaratığı bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi kalçama sokuldu.

"Nasılsın, T?" Elimi bir sokak köpeğine uzatır gibi uzattım ve yaratık çenesini avucumun içine oturatarak başparmağımla ağzını okşamama izin verdi. Bu bir yaratık için duyulmamış bir şeydi ve Tetra'ya bakmam için bana güvendiği anlamına geliyordu ki bu bir onurdu.

Tetra sertçe yutkundu. "Harika bir acı günü değil ama idare ederim."

Başımı salladım, sağıma baktım ve duyulmadığımdan emin olmak için sesimi alçalttım. "Şu ağrı kesicilerden denedin mi?" Bulması çok zordu ve oldukça güçlüydü. Oldukça sersemlemiş olacaktı.

ve bir saldırıda pek yardımcı olamazdı, ama sürekli acı çekerken ne kadar yardımcı olabilirdi ki?

Başını salladı. "Yaklaşık bir saat önce yarım hap aldım, bu yüzden uyukladım.

Gerginliği azalttı ama hâlâ acıyor." Bakışlarını ayağına doğru kaydırды.

İşte böyle anlarda dünyanın tasarlanma biçimine kızdığımı hissettim. Tanıdığım en harika insan olan Tetra sürekli acı ve mücadele içinde yaşıyordu ve bir karıncayı bile incitmemişti. Bu arada, iyi insanlar acı çekerken serbestçe dolaşan katiller ve teröristler vardı.

İçimi çektim. "Özür dilerim. Biraz daha dayan. Gideceğimiz imparatorluk üssünde bir şifacı olup olmadığına bakacağız."

Şifacılar nadirdi, yaratıklarından güç emen insanlar, ama babamın İmparatorluk Filosunda iki tane biliyordum ve ikisi de aktif görevdeydi. Eğer onlardan biri bu üste olsaydı, Tetra'nın onu görüp göremeyeceğini öğrenmek için mümkün olan her yolu denerdim. Onun deformitesini iyileştiremezlerdi ama ağrı ve iltihaplanmayı giderebilirlerdi.

"Çarpışmaya hazır ol, Aisling! Liana'nın uyarısı kafamın içinde çınladı.

"Çarpışmaya hazır olun!" Sorgulamadan çığlık attım ve kendimi Tetra'nın vücudunun üzerine atarak onun yarattığını da kapladım. Bağlama kayışı halkalarını kavradım, ikisini de altımda sabitledim ve işte o anda tren raylardan çıktı.

CHAPTER TWEKTY-9KE

Tren yan yattı ve Tetra ile yaratığının ağırlığı düşerken parmaklarım tuttuğum halkalardan koptu.

Neyse ki ben pirinç çuvallarından oluşan bir yığının içine atıldım ama diğerleri o kadar şanslı değildi.

"Ale! Jace!" Arabada benimle birlikte olduklarını bildiğim için hemen isimlerini haykırdım.

Acı feryatları küçük alan boyunca yükseldi.

Ben yönümü bulmaya çalışırken Liana, "*Bu o koku,*" dedi. Tetra ayağa kalktı.

Sarsılmış ama iyi görünüyordu.

"Ayakta durabilir misin?"

sordum.

"Kırık uyluk kemiği!" Ale öğrencilerden birinin triyajını yaparken seslendi. "Baş yarası," diye başka bir ses geldi.

"Omuz çıkığı," diye bir başkası geldi.

Bu yanılttı. Tatbikat eğitmenleri bunu yapmazdı.

"*Aisling. Koku,*" diye seslendi Liana.

Kendimi silkeledim, ayağa kalktım ve Tetra ile diğer birkaç kişiye, tren tamamen yan yattığı için artık dışarıya açılan bir kapı görevi gören çatı kapağından çıkmalarına yardım ettim.

'Ne kokusu, Liana? Burada yaralı insanlar var. Kohen'e söyle.' 'Puro, viski, yanmış köz ve ucuz misk kolonyası. İnsanlar bizi bağlanmaktan alıkoymaya çalıştı. Ve Kohen'in dikkatini savaştan uzaklaştırmak istemiyorum.'

Başım gökyüzüne döndü ve çenem çözüldü. Kavga mı?

Üstümüzde Liana ve Onyx'in yanı sıra iki uçan yaratık daha vardı, bu da dört ediyordu. Buradan göremiyordum ama biri kesinlikle bir griffindi.

Bir Talanagi.

"Gel beni al! Ona söyledim. "Yardım edebilirim."

Kafamı vagondan içeri uzattım ve Alek'e baktım. "Gerçek bir saldırı altındayız. Bu simülasyon değil. En iyi tahminim Luskinler. Yakın çatışmaya hazırlanın."

Yüzündeki renk soldu ama hiç vakit kaybetmeden diğer liderlere döndü. "Yaralıların triyajını yapın! Güçlü kuvvetli herkes benimle dışarı çıksın. Gerçek bir saldırı altındayız. Bu bir simülasyon değil. Tekrar ediyorum, bu gerçek bir saldırı!"

Tren vagonlarına panik çökmüştü, çılgılık atan öğrenciler silahlarını almak için çırpınıyordu ama ben kalamazdım. Kohen'in bana ihtiyacı vardı.

Liana yere indiğinde döndüm ve sonra uçuyorduk.

"Luskins? Liana'ya sordum."

Daha yükseğe uçtuğumuzda, Onyx ile savaşa kilitlenmiş mavi bir ejderha görünce içimi korku kapladı. Luska'nın Vahşi Doğa versiyonunun adı Yasak'tı ve Talanagi'lerle dolu olduğu açıktı. Luskin askerlerinin saflarında Talanagi yoğunluğu daha fazlaydı ama savaşa hiç katılmadığım için bunu kendi gözlerimle hiç görmemiştim.

Kohen mavi ejderhanın sürücüsüne bir ateş topu fırlattı ve şimdi yeterince yakın olduğum için başının tepesinde tipik bir Luskin örgüsü olan bir sarışın görebiliyordum. Ama Luskin ordusu tarafından verilen askeri üniformayı giymiyordu, bu yüzden her şey kafa karıştırıcıydı.

Çevresel görüşümde bir şey hareket etti ve vücudumu o yöne doğru salladım, kahverengi griffinin üstündeki yaşlı erkek binici bana bir tür enerji dalgası fırlatırken Liana da benimle birlikte savruldu. Liana ve bana çarptı ve Liana havada yanlara doğru yuvarlandı. Koşumunun tutamaklarını kavradım ve düşmemek için aynı anda uyluklarımı sıktım. Trenin raydan çıkmasından sonra hala biraz sarsılmıştım ve bu yüzden tutuşum umduğum kadar sıkı değildi - ani sarsılma hareketiyle sağ bileğim kırıldı. Bileğimi parçalayan ve dirseğime kadar vuran kırmızı sıcak acıyla haykırdım.

Yana doğru kaydım ama ayakta kalmayı başardım.

"İyi misin? Özür dilerim. Liana'nın sesi şefkat doluydu."

Kesinlikle bileğimi kırmıştım ama bunun üzerinde duracak zamanım yoktu.

'Peki,' dedim ona.

Liana kendini toparladığı anda, yaralanmamış elimle Liana'nın koşum takımına bağlanmış olan ok atıcımı çektim ve tırtıklı oklardan birini fırlattım. Ok atlının omzuna saplandı ama adam neredeyse hiç irkilmedi. Ellili yaşlarında yaşlı bir adamdı ve ben yeniden dolduramadan, bana bir enerji dalgası daha fırlattı, bu bir ağ şeklindeydi, mavi parlıyordu, tıpkı o gece ahırda Liana'yı tuzağa düşürmek için kullanılan gibi.

Liana ağdan kaçarak yoldan çekildi ve tekrar onun önüne fırladı.

O gece olaya karışan kişinin o olduğunu teyit edince içimi öfke kapladı ve derimden dumanlar çıkmaya başladı.

Bu piç beni Liana'ya bağlanmaktan alıkoymaya çalıştı! Sıcaklık sinirlerimi kaydattı ve boğazımda bir çığlık yükseldi.

"Beni ona yaklaştır," diye emrettim.

Tam ona doğru uçtu, griffinine çarptı ve ben bir ateş topuna dönüşürken pençelerini ona kilitledi. Isı ve buhar yüzümü ve derimi sardı. Turuncu ve sarı duvar daha sonra dağıldı, binici acı içinde çığlık atarken o ve griffini yanarak uçup gitti. Arkalarında bir duman izi bıraktılar.

Sağımda bir dişi homurdandı ve sonra çığlık attı. Mavi ejderhanın yere düştüğünü, Kohen'in hançerinin binicisinin göğsüne saplandığını görmek için tam zamanında kafamı o yöne çevirdim. Bir gümbürtüyle yere düştü, vücudu çarpılmış ve tüm yanlışı açılarda bükülmüştü, ölmüştü.

Bakışlarım beklenti içinde onun yaratığına yöneldi. Bir insan bağı öldüğünde, yaratığın Vahşi Doğa'daki yaşam alanına dönmek için sadece birkaç dakikası vardı...

Ejderha yavaşça yamaca doğru alçaldı ve ben Kohen'e baktım. Nefes nefese kalmıştı, sol gözünün altındaki kesik kanıyordu ve vahşi bir ifadeyle beni izliyordu. Sağ bileğimi göğsümde tutuyordum... ve kafama dank etti: bu, okul saldırıya uğradığında alacağımdan bahsettiği yaraydı.

Mavi ejderha yaratığı nefes nefese kalmaya başladığında yere indik. Tökezleyerek ilerlerken boğulma sesleri çıkarıyor, insan bağlılığının ölü bedeni üzerinde yatıyordu.

Ejderhanın sırtı yavaşça kamburlaştı ve ben başka tarafa baktım. İzleyemezdim.

"Kohen'e buna bir son vermesini söyle," diye emretti Liana.

"Liana buna bir son vermemizi söylüyor," dedim ona, bakışlarımı bir şekilde hâlâ hayatta olan yaratığa çevirerek. Eğitimcinin bana saldıran yaratıkları oldukça çabuk ölmüştü, ama belki de Talanagi daha güçlüydü, bağlandıklarından biraz daha uzun süre dayanıyordu.

Kohen duygusuz bir ifadeyle bana doğru yürüdü, sağlam kolumdaki ok atıcıyı kavradı ve ejderhayı kafasının arkasından vurdu. Ejderha gevşedi, artık yaşamak için savaşıyordu.

Ormanın içine baktım. "Sence daha fazlası mı geliyor?"

Kohen başını iki yana salladı ve kaşlarını çatarak bileğime baktı. "Bence bu bir suikast girişimiydi, kargomuzu almaya yönelik bir hareket değil."

Kaşlarımı çattım. Neden insanlar sürekli beni öldürmeye çalışıyordu? Yani, ben geleceğin imparatoriçesiydim ve onlar da kesinlikle Luskin'di ama... bu hiç mantıklı değildi. Neden şimdi?

"Üzgün müsün?" diye sordum. Kohen'in çenesi sıkıca kapanmıştı, derin nefes alırken burun delikleri genişliyordu.

"Kohen, konuş benimle. Neyin var?" Öne doğru bir adım attım ve sağlam elimle gözünün altındaki kesiği yoklamak için uzandım. Yapıştırıcı ya da dikiş gerekebilirdi.

Elini uzatarak parmaklarımı kavradı ve göğsüne doğru çekerek kalbinin üzerine koydu. Babamın ezeli düşmanı ile gözlerimi kilitlediğimde parmak uçlarımda vahşi çırpınılar dans etti.

"Seni koruyamadım," diye hırladı sonunda.

Şimdi kalbimin göğsümde çılgınca atma sırası bendeydi. "Ben iyiyim," dedim. "Beni korumana ihtiyacım yok."

Gözleri fırtınalı bir şekilde büyüdü, koyu renkli kalın kaşları aşağı doğru çekildi. "Bir gün olacak. Bir gün seni korumam için bana *yalvaracaksın*."

Elimi geri çektim, içime korku yayıldı.

"Kahretsin." Yüzünün kenarlarını tuttu. "Seni yine korkuttum. Özür dilerim. Böyle şeyleri bilmek... bu bir lanet."

Başımı salladım, aniden onun gücüne sahip olmadığım için minnettar oldum.

"Diğerleri yaralandı, gidip yardım etmeliyiz," dedim ona, konuyu değiştirerek. *Bir gün beni koruması için ona yalvaracak mıydım?* Keşke bunu bilmeseydim.

İkimiz de yaratıklarımıza bindik ve tren raylarına doğru uçtuk. Liana'nın üzerinden atladım ve her şeyi içime çektim. Gerçekten bir savaş alanı gibiydi. Yaralı öğrenciler vagondan sürüklenerek çıkarılmış ve ormanın zeminine yatırılmıştı. Alek'in sağlık ekibi tıbbi kitlerle onlara müdahale ediyordu ama

Sadece temel bilgilere sahip olduklarını, bununla başa çıkamayacaklarını söylediler. Ciddi yaralanmalar olmaması gerekiyordu.

Kohen rayların üzerinde durdu ve aşağıya bakarak homurdandı. Bakışlarını takip ettim, sökülmüş cıvataları ve trenin ormana doğru uçuşına neden olacak şekilde yana kaymış rayları gördüm. Hayatta kaldığımız için şanslıydık.

Bulabildiğim en kötü görünümlü öğrenciye doğru yürüdüm. Küçük Meera'ydı. Yanında gevşek bir şekilde duran kolunu tutarken solmakta olan gün ışığında feryat ediyordu.

Alek elinde doktor el kitabıyla panik içinde bana baktı. "Sanırım çıkık ama nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

Başımı salladım. Başımı salladım. Bu Elaine'in bana öğrettiği bir şeydi.

Kohen Meera'nın yanında diz çöktü ve bakışlarımı karşıladı, sonra Alek'e baktı ve kaybolmadan önce orada hafif bir kızgınlık dalgası fark ettim.

"Deneyebilirim," dedi Kohen. "Daha önce yapıldığını görmüştüm."

Başımı salladım. "Yapabilirim." Kızın onun için özel olduğunu biliyordum ve çıkık bir omzu çıkarırken birine epeyce acı çektirmeniz gerekirdi. İşi bitirmeden önce merhametinden dolayı dururdu.

"Ona ısırması için bir sopa getirin," dedim ve Meera bana geniş, dehşet dolu gözlerle baktı.

"Sana yardım edeceğim ve bu ağrının çoğu geçecek. Acıyor çünkü kemik yuvasından çıkmış. Yerine yerleştirdiğimde hareket ettirebilirsin ve iyileşmeye başlarsın."

Dudağını çiğnedi ve başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Kohen sopayla geri döndü ve onu ağzına soktu. Meera ısırды ve o da bana baktı.

"Sadece onu sabit tut," dedim ona, ama gözlerimin genişlemesiyle *onu yere mihladığımı* söyledim.

Sırt üstü yatıyordu, bu da bunun için mükemmel bir pozisyondu. "Bunun korkunç bir senaryo olduğunu biliyorum ama nasıl yapılacağını öğrenmek isteyen varsa

Bir omzun yerini değiştirin, gelin izleyin" diye bağırdım orada bulunan herkese.

Aralarında Tetra'nın da bulunduğu yarım düzine seyirci aniden arkamda dikildi ve ben de Meera'ya baktım. "Tüm bu öğrencilere bunu nasıl yapacaklarını öğreteceksin, böylece bir gün başkalarına da yardım edebilirler. Tamam mı?" Ona sordum.

"Tamam," diye mırıldanmayı başardı sopanın etrafında.

Yaralanmamış elimle çıkık sağ kolunu tuttum ve sanki kar meleği yapan bir çocukmuş gibi yanına yatırdım.

"Çıkık kolu doksan derecelik bir açıyla vücuttan uzağa yatırın," dedim herkese ve sonra bileğini tuttum. "Ve yavaşça çekin." Kohen'in bakışlarını yakalayarak kolu çekmeye başladım. Sağlam omzunu ve kalçasını yere sabitledi.

Bileğini sıkıca çekip omzunda gerginliğe neden olduğumda Meera aniden çığlık . Sonra küçük bir çekiş yaptım ve kemiğin yuvasına geri döndüğünü gösteren bir tık sesi duydum. Rahatlamış bir şekilde nefes verdi, nefes nefese çubuğu tükürürken başı yana doğru eğildi.

"İyi misin?" Ona sordum.

Başını salladı. Sonra kolunu hafifçe kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "Hâlâ ağrıyor ama idare edilebilir. Teşekkür ederim, Aisling."

Sağlam elimle uzandım ve kalçasına dokundum. "Yardım edebildiğime sevindim."

Sonra ayağa kalktım ve Alek'e döndüm. "Başka kimin tedaviye ihtiyacı var? Dikiş atabilirim ve-"

Kohen yanıma gelerek, "Bileğin kırılmış," dedi.

Alek kaşlarını çattı ve bakışları, korumak için göğsüme bastırdığım yaralı elime yöneldi.

Canım çok yanıyordu ama sineye çekiyordum.

Alek oturdu ve sağlık çantasını açtı. "İzin ver de seni üsse götürene kadar yarayı sarayım"

Bakışlarımı Kohen'e çevirdim ve o da uzaklaştı. Bana karşı bu kadar korumacı olmasını neden hem seviyor hem de nefret ediyordum? Neden korkunç bir trajedinin ortasında onu öpmeyi düşünüyordum? Neden bana bir gün onun olacağımı söylediğini düşünmeden edemiyordum? Onun en iyi arkadaşı olduğumu ve ilk öpücüğümüzün ne zaman olacağını bildiğini. Onun koruması için yalvaracağımı ve yıldızlarla dolu bir yatağın altında onunla sevişeceğimi. Tüm bu gelecek şeyler kafamı karıştırıyor ve zihnime duygular yerleştirip yerleştirmedini merak etmeme neden oluyordu.

Alek bileğimi nazikçe atele yerleştirirken tısladım.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"değil, hazır değildim," dedim ona, zayıf görünmek istemediğimden.

"Kötü bir kırığa benziyor. Hızlı bir şekilde iyileşmiş olsanız bile, ters dönmesini engellemek için alçıya ihtiyacınız olabilir."

Tıpkı Kohen'in dediği gibi. Sadece başımı salladım.

Bu benim kanıtımdı. Kohen'in söylediği her şeyin muhtemelen gerçek olduğuna dair kanıtım. Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Kohen küçük gösterimizin merkezinde durmuş, topallayan ve diğer yaraları olan yaratıklarla birlikte kanlar içinde ve morarmış bir halde hepimize bakıyordu.

"Bana kalırsa simülasyon hâlâ ediyor. Mezun olabilmek için hâlâ kargoyla birlikte ana kampa ulaşmamız gerekiyor," herkese seslendi.

Sessizlik.

"Luskin isyancıları tarafından saldırıya uğradık. Burada beklersek eğitimciler bizi aramaya gelmez mi?" Summer sordu.

"Evet yapacaklar." Ayağa kalktım. "Bu tür şeyler için bir protokol var ama mezun olmamızı kapsamıyor. Güvende olduğumuzdan ve kampüse geri döndüğümüzden emin olacaklar, muhtemelen bizi ailelerimize başarısızlık olarak geri ."

İniltiler grup boyunca çınladı.

"İmparatorluk Filosunda olmak, ülkeniz için ölmeye hazır olduğunuz anlamına gelir!" Bağırdım. "İmparatorun için! Bu, bir şeyler ters gittiğinde yardım bekleyip annene geri dönmek isteyeceğin anlamına gelmez."

Alek çantasını kapattı ve yanımda durdu. "Aisling haklı. Bu iş ters gitti ama yine de mezun olmak ve iyi bir görev almak için tamamlamamız gerekiyor. Eğer geride kalmak istiyorsan ya da seyahat edemeyecek kadar yaralıysan, öyle olsun. Tatbikat eğitimcilerinin merhametine kalmışsınız. Ya da eksikliğine."

Kohen yükün bulunduğu vagona doğru yürüdü ve içeride kayboldu.

Alek ve Jace, ne olduğunu sadece onun görmesinden hoşlanmamış olacaklar ki, peşinden koştular. Herkesin çantasını anlamlandırmasına yardım ederken metalin metale sürtünme sesi ormanı doldurdu ve erzakımız ve suyumuz olduğundan emin olduk - poker oynarken çoktan tıkmamış olanlarımız.

Çocuklar dev çelik kasayı taşıyarak trenin dışında belirdiler. Ağırlığın altında eziliyor, yürürken inciklerine çarpıyorlardı.

"En az altı saatlik yürüyüşümüz var, belki daha fazla. Bunu bu kadar uzun süre nasıl taşıyacağız?" dedi arkamdan biri.

"Sırayla," diye homurdandı Kohen.

Liana bana '*Bunu kaldırayabilirim,*' dedi.

Başımı ona çevirdim. "Emin misin? Gerçekten ağır görünüyor."

"*Beş yetişkin adamı taşıyabilirim,*" dedi kendinden emin bir şekilde.

"Yaratışım onu alacak. Onu sırtına bağlamamız gerekiyor," diye duyurdum. Bu çok yardımcı olacaktı.

Büyük elik kasayı Liana'nın sırtına yerleştirmek tam yirmi dakikamızı aldı.

"Sence içinde ne var?" diye sordu biri. Roc,

"Kocaman bir kor parçası," diye tahmin etti.

"Silahlar," dedi bir başkası.

"İçinde ne olduğu önemli değil," diye tersledi Summer. "Hava ve bu kadar yaralı varken izleri ancak bir yere kadar takip edebiliriz. O zaman ormana dalmak zorunda kalacağız." Haritasına baktı.

"Hadi yola çıkalım! Başka saldırılara karşı tetikte olun," diye seslendi Jace ve grubumuzu üsse doğru yola çıkardı. Bazı insanlar topallıyor, kollarını incitiyor ya da kaburgalarını kırıyordu ama herkes grup olarak hareket ediyordu. Kimse geride kalmıyordu.

Islak bir ağız avucuma battı ve Tetra'nın yaratığını görmek için aşağıya baktım.

Çok erken konuştum.

Tetra. Yere oturmuş, önündeki aşılmaz gibi görünen göreve bakarken dudadıını çiğniyordu.

Yaratığı bacağına sokulurken ona doğru yürüdüm.

"Bunu yapabilirsin, T," dedim ona. "Gerekirse kırık bir bilekle seni sırtımda taşıırım." Elimdeki ateli yüzüne doğru salladım.

Bana üzęün bir gülümseme verdi - sahte gülümsemesi.

"Yapamam. Adımı Piyango'da tutmalarına asla izin vermemeliydim. Bu iş için biçilmiş kaftan değilim. Senin kadar güçlü değilim Ash."

Bastonunu tutup yukarı kaldırdım. "Güçlüsün ve pes eden biri *değilsin*," dedim, bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde.

Bana baktı ve hırladı, kesinlikle kurduna daha çok benzeyen insanlık dışı bir hırlamaydı.

"Bazen beni çok zorluyorsun!" diye tersledi kendini bastonunun üzerine kaldırırken.

"ünkü bazen çok inatçı oluyorsun ve ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsin," diye karşılık verdim. "Bu yüzden sana açıkça hatırlatmak zorundayım."

Sonra kıkırdadı, kızgınlıkla başını salladı. "Seni seviyorum, seni aptal."

"Ben de sana... salak," dedim kelimeleri gerçekten söylememe gerek kalmadan. Bazen L kelimesinin ağzımdan tuhaf çıkacağından korkuyordum. Sanki senden *nefret* ediyorum ya da aptalca bir şey diyebilirmişim gibi.

Homurdanarak onu hiç görmediğim kadar kötü topallamaya başladı. Yaratığı sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi ağzını tekrar boştaki elime soktu ama onunla konuşmadım.

"Bana ne anlatmaya çalışıyor?" Tetra'ya sordum.

Tetra yaratığına bir hainmiş gibi ters ters baktı. "Hiçbir şey."

Burnumu sokmamam gerektiğini biliyordum. Bu kızıdan alacağım her şeyi almıştım ve ayağa kalkıp yürüdüğü için minnettardım.

Kohen'in Anika'yla birlikte ileride nasıl beklediğini fark etmeden edemedim.

Beni mi bekliyorsun? Bana göz kulak olmak mı? Yoksa sadece iyi bir takım lideri olmak mı?

Yanlarına vardığımızda Anika'nın gözünün altındaki kesiği bantladığını gördüm ve içimi bir kıskançlık dalgası kapladı. O mükemmel yüze dokunmaktan hoşlanıyor muydu? Hiç çıkmışlar mıydı? Hiç öpüşmüşler miydi?

"Her şey yolunda mı?" Anika Tetra'ya sordu, Tetra sadece başını salladı, bacağına baskı yapmamak için neredeyse sekiyordu.

Kohen Anika'nın yanından çıktı ve Tetra'nın yolunu kesti.

"Yaratığına bin. Bu bir emirdir, Thindrel," diye tersledi, her haliyle bir komutan gibi görünüyordu.

Tetra'nın başı benimkiyle aynı anda geriye doğru kalktı. "Affedersiniz?" dedi.

"Evet, ne oluyor? Onunla konuşma," diye uyardım onu.

Bakışları benimkine kaydı. "Bu seni ilgilendirmez, Aisling. Devam et." Bakışlarında bir şey vardı, ona güvenmemi haykıran bir şey.

Bahsettiğimiz kişi benim en iyi arkadaşımdı. Ölüm kalım meselem. Ama kalbimde Kohen'e güveniyordum, istemesem bile.

Ben de uzaklaştım, Anika da beni takip etti. Onu Tetra ile yalnız bıraktım.

Yirmi adım attıktan sonra durdum ama Anika kolumu tuttu ve devam etmem için beni zorladı. "Bu onda," dedi bana.

Ona yan gözle baktım. "Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Yanaklarına bir kızarıklık hücum etti ve nedense uzanıp onu yumruklamak istedim.

"Sadece tüm hayatım boyunca." Bunu söyleme şekli sanki iddiasını ortaya koyar gibiydi.

Onu seviyordu ve bu beni o anda öldürdü. Anika'yı sevdim - ondan nefret etmek istedim ama kahretsin çok havalıydı. Koyu renk saçları, gizemli belalı havası vardı. Kohen'e sahip olamayacağımı biliyordum, imgelemi ona ne gösterirse göstereyim, ama başka birine sahip olmasını da istemiyordum.

Tetra'nın Ariyel'in sırtına tırmandığını görmek için tam zamanında hızla arkama baktım. Şok içinde yüzümü öne çevirdim.

Başardı. İnatçı en iyi arkadaşşıma onun için iyi olan bir şeyi yaptırdı. Bu bir mucizeydi.

Çok geçmeden bize yetiştiler ve ben en iyi arkadaşşıma baktım. Yüzündeki o kalıcı acı ifadesi gitmişti. Rahatlamış ama biraz da utanmış görünüyordu. Küçük bedeni kurdunun üzerine tam oturmuştu ama bacakları garip bir şekilde sallanıyordu, bu yüzden onları yukarı doğru kıvırdı. Eninde sonunda bir eyere ihtiyacı olacaktı.

"İyi görünüyorsun, T." Ona bir gülümseme verdim.

Kohen'e ters ters baktı. "Emir ." "Evet." P'yi patlattı ve bana baktı.

Lanetleneceğim. Kohen Badshah bir konuda haklıydı.

Yaklaşık bir saat boyunca sessizlik içinde yürüdük. Arazi engebeliydi, dağın etrafını sararak keskin bir uçuruma ulaştık ve sonra uçurumdan düşmemek için doğuya yönelmek zorunda kaldık. Yaralılarla yavaş ilerliyorduk ve birkaç kişinin de yaratıklarına bindiğini gördüğüme sevindim.

Kohen ara sıra Summer ile konuşuyor ve doğru yolda olup olmadığımızı kontrol ediyordu.

Mola vermek için durduğumuzda Anika çantasına uzandı ve gözlerindeki panik parıltısını görebiliyordum.

"Sorun nedir?" Kohen ona sordu.

Göğsü kabardı. "Tren raydan çıktığında kaybetmiş olmalıyım."

Kadının yüzünü taradı ve beti benzi attı. "İlacınız-"

"Şşşt," diye tısladı gözlerini büyüterek ve bana ve duyabilecek herkese bakarken yüz hatlarında suçluluk duygusu belirdi.

"Tıbbi bandın mı? O kesik için mi?" dedi.

Başını salladı ama bunun başka bir şeyi örtbas etmek için olduğu açıktı.

Tetra ve ben bakıştık. Kankamla bu konu hakkında konuşmayı çok istiyordum. Ne saklıyorlardı? O gün Vahşi Doğa'da aldığını gördüğüm çiğneme şekerli şeyler mi? Oldukça önemli görünüyorlardı. Acaba

Tıbbi bir şeydi, uyuşturucu olabilir mi? Eğer uyuşturucu sorunuz olsaydı, İmparatorluk Filosu sizi dışarı atardı.

Kohen sanki bir şey söylememem için yalvarıyormuş gibi bakışlarımı karşıladı.

"Ne kaybettin?" Anika'ya sordum. Bir uyuşturucu bağımlısını korumayacaktım. Hayatım bir gün onun ellerinde olabilirdi ve eğer bir sorunu varsa bunu şimdi çözmesi gerekiyordu.

Burun delikleri alevlendi. "Bir şey yok."

Liana bana 'Kohen söyledi,' dedi.

Hah! Bana Onyx üzerinden mesaj gönderiyordu.

'Uyuşturucu mu? Bir bağımlıyı korumuyorum,' diyerek Liana'ya karşılık verdim.

Kohan bakışlarımı düşürmemişti ve derin bakışları beni etkilemeye başlamıştı. Neden bu kadar muhteşemdi? Ve neden bana geleceklerimizin iç içe geçtiğini söylemek zorundaydı? Artık tek düşünebildiğim buydu. Nasıl öpüştüğünü, nasıl olup da birlikte olabileceğimizi, neden bir gün beni koruması için ona yalvaracağımı? Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi bilmek istiyordum.

"Uyuşturucu ama düşündüğünüz türden değil," dedi Liana. 'Filo'dan sakladığı bir durum için ilaç.

Kaşlarımı çattım ve o da konuyu kapatmam için bana yalvarırcasına gözlerini açtı. Liana kendi iki sentini ekledi: *"Doğruyu söylüyor.*

Evet. Ve Filo'dan bir şey saklıyor.

"Hadi gidelim. Hâlâ saatin altındayız," diye duyurdum, her ne kadar teknik olarak liderlerden biri olmasam da. Kohen ve Anika konuyu kapattığım için rahatlamış görünüyorlardı ve herkes eşyalarını topladı.

Sonraki bir saat boyunca Kohen'in Anika'ya daha da yaklaşmasını, ellerini her an onu yakalamaya hazırmiş gibi sert tutmasını izledim. İçimden aptalca, haince bir kıskançlık geçti. Onu bu kadar önemsemekten nefret ediyordum. O kelimenin tam anlamıyla Imbria'nın, binlerce insanımı terörist bir saldırıda öldüren ülkenin taç giymiş prensiydi. Topraklarını düşmanca ele geçirmemiz halklarımızın birbirinden nefret etmesine neden olmuştu. En iyi ihtimalle düşmandık. Onun hakkında hissettiklerimi hiçbiri hakkında hissetmemeliydim. Bu beni ölen Amerikalılar için bir hain mi yapıyordu? O gece hayatlarını kaybedenlere?

'Bu yıllar önceydi,' dedi Liana. 'Belki de yolumuza devam etmenin ve köprüleri onarmanın zamanı gelmiştir. Bir gün imparatoriçe olduğunda, belki de mirasın Imbria ve Amersea halklarını birleştirmek olacaktır. Geçmiş i iyileştirmek.

Ya ben yüksek sesle düşünüyordum ya da o aklımı okuyabiliyordu. Eğer ikincisiyse bilmek istemedim.

"Belki de. Ya da belki de bu oynadığı uzun bir oyundur. Kohen'in Anika'ya endişeli bir bakış daha göndermesini izledim. "Belki de geleceği görmüyor. Ya da görüyor ama bizi birlikte gördüğü kısımlar hakkında yalan söylüyor. Benim duygularımla oynuyor, böylece babamın onunkini öldürmesinin nihai intikamını alabilecek.

'Eğer durum buysa, pençelerimle bağırsaklarını söküp Imbria semalarına serpeceğim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *"Vay canına, Liana, çok karanlık," diye şaka yaptım, içimden gülerek.*

Ama onun ciddiyetini hissedebiliyordum. *'Eğer biri senin hayatını tehdit ederse, ben de onunkini sona erdiririm. Bu bir sözdür,'* dedi ve bu ifade beni rahatlatmıştı. Özellikle de beni öldürmeye çalışan o kadar çok insan varken.

Yol uzundu ve bileğim hala ağrıyordu, bu da bana yanlış iyileştirdiğini ve alçıya alınması gerektiğini söylüyordu. Tıpkı Kohen'in dediği gibi.

Anika bir gümbürtüyle yere düşerken ona baktım. Bir saniye önce ayaktaydı ve bir saniye sonra gevşedi, vücudu toprağa çarptığında bir yığın haline geldi. Kohen içgüdüsel olarak ona uzandı ama yakalayamadı.

Yere düştüğü anda herkes durdu. Kohen dizlerinin üzerine çöktü ve kadının vücudu sarsılmaya başladığı sırada başını kucağına aldı. Gözleri kafatasının arkasına yuvarlandı; sırtı kamburlaştı ve sağa sola savruldu.

Bu, her zaman aldığı ve şimdi çantasında olmayan o çiğneme şekerlerinin içindeki şeyle ilgili olmalı.

"Şışt." Kohen onun alnını okşadı ve ben onun ben olmasını istedim. Dokunduğu kişi ben olmak istiyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"O iyi mi?" İkisinin de yanında diz çöktüm, onun uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşündüğüm için bile suçluluk duyuyordum.

Dev ve Nikhil herkesi geri iterek kalabalığı kontrol etmeye başladı. Dev, "Pekâlâ, burada görecektir bir şey yok, ona biraz yer açın," dedi.

Küçük Meera yanımda belirdi. "İlaçlarını mı unuttu?" diye sordu Kohen'e kaşlarını çatarak.

Kohen başını salladı, kadının yüzünü usulca okşarken yüzü endişeyle gerilmişti. "Tren kazasında kayboldu."

"Ne kadar sürüyor?" Tetra Ariyel'in üzerinden kayarak topallaya topallaya Anika'nın yanına geldi, onun yanında yere oturdu ve elini tuttu. En iyi arkadaşım onun avucunu okşadı ve bu anda bir yakınlık hissettiğini biliyordum. Doğduğundan beri düzgün çalışmayan bir ayağa sahip olmakla aynı şey değildi ama yine de bir şeydi... İkisi de toplumun standartlarına göre mükemmel değildi.

Kohen başını kaldırıp bana baktı. "Nöbet geçirmeyeli uzun zaman oldu. Yıllardır. Meera ona bitkisel çiğnemeler yaptı ve her gün bir tane aldığı sürece bunlar olmuyor."

O anda Anika'ya olan şefkatim arttı ve kıskançlığımı bir kenara ittim.

"Ormandaki bitkilerden herhangi biri var mı? Onları almak için Onyx'e binebilirim," dedim, çünkü Liana şu anda yükümüzü taşıyordu.

Meera başını salladı. "Bildiğim kadarıyla, bölümleri durduran çiçek sadece Imbrian Dağları'nda yetişiyor."

Tetra ısıklık çaldı. "Peki bittiğinde ne yapıyorsun?"

Imbrian Dağları okuldan iki günlük uzaklıktaydı. İzin almak zorundaydılar ve bunun için de nedenini açıklamaları gerekiyordu.

Kohen Tetra'ya uyarıcı bir bakış attı. "Bir yolunu buluruz. Meera ona birkaç ay yetecek kadar yaptı."

Meera alçak bir sesle Kohen'e, "Ama göreve başladığında tükenmemesi için bir plan yapmamız gerekecek," dedi.

Kohen, "Bir yolunu ," dedi ve Anika'nın vücudu aniden gevşedi.

"Kendine geliyor." Kohen rahatlayarak sarktı.

Anika gözlerini kırıştırarak Kohen'e baktı ve sanki susamış gibi dudaklarını yaladı. "Annem kek mi pişiriyor?" Sesi sanki bir rüyadaymış gibi çıkıyordu.

Telaşla Kohen'e baktım. Sonrasında geçirdiği sarsıntılar beynini karıştırmış olmalı.

Şefkatle alnını okşadı. "Bir şeyin . Bir nöbet geçirdin."

Kaşlarını çattı ve hepimize baktı. Yorgun görünüyordu ve onun için çok üzüldüm.

Meera parmaklarını Anika'nın bileğine götürdü. "Nabız iyi."

Anika Kohen'e baktı ve yüzünü avuçlamak için uzandı. "Ne yazık ki sen de beni sevmiyorsun. Seni mutlu edebilirdim."

Kohen kızardı, elini kavradı ve göğsüne doğru çekerek oraya koydu.

Sonra bana baktı ve kıskançlığımı görmüş olmalı, çünkü o anda yüzü değişti.

Mutlu görünüyordu. Tatmin olmuş. Sanki sonunda beni kazanmış .

"Sonrasında biraz kafası karışır. Bunu hatırlamayacak," dedi hepimize.

Ama yapardım. Bunu asla unutmayacaktım. Kohen Badshah'ı kendim için istediğimi fark ettiğim andı. Bu inanılmaz şeytani bir plan olsa bile... Onu istiyordum. Kötü bir şeydi.

Tetra Anika'nın elini okşadı ve sonra ayağa kalkıp bana işaret etti. "Onu biraz yalnız bırakalım."

Başımı salladım, ben de ayağa kalktım ve onunla birlikte Ariyel'e doğru yürüdüm. "Korkunçtu," dedi bana fısıltıyla.

"Evet ve eğitimciler bunu öğrendiğinde taburcu edilecek."

Tetra dudağını çiğnedi. "Boş ver onu. Bu hiç adil değil. İlaçlarını alırsa iyi olur."

Omuz silktim. "Kural kuraldır."

"Nasıl öğrenecekler? Söyleyecek misin?" Tetra bana öfkeyle sordu.

"Sakin ol. Hayır, ben yapmayacağım ama herkes izledi." Mırıldanan aday kalabalığını işaret ettim.

Yüzündeki kararlı ifadeyi o an gördüm. Tetra bir adaletsizlik olduğunu düşündüğünde, teraziyi masumların lehine bükmeyi kendine görev edinmişti.

"Pekala, DİNLEYİN!" Tetra yüksek sesle bağırdı ve bir an için onun bir tatbikat eğitmeni olarak geleceğini gördüm ve bu ciğerlerle iyi görünüyordu. Herkes ona doğru baktı.

Olamaz, ne yapıyordu?

Yaratığı onun yanına geldi ve dimdik ve gururlu bir şekilde durdu.

"Az önce burada Anika'yla olanlar... hiç olmadı," diye homurdandı. "İlaçlarını unuttu. Bir daha olmayacak."

Tucker soru sormak için ağzını açtığı anda Tetra bastonunu kaldırarak ona doğrulttu. "Eğer üsse vardığımızda *biri* bunu anlatırsa..." Sessizliğin sürmesine izin verdi ve kurdu üst dudağını kıvrarak hırladı.

"Sonra ne olacak?" Summer kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı.

Tren kazasından etkilenmediğini fark ettim, bu da karmanın gerçek olmadığına bir kanıttıydı.

"O zaman benimle bir sorunun var." Tetra'nın yanına yaklaştım. "Gelecekteki imparatoriçeniz."

Tetra'nın bu şekilde davranmasına, öğrenci arkadaşlarımızı tehdit etmesine katılmayabilirdim ama o benim kızımdı ve ben onun arkasındaydım.

Kohen, Anika'nın kalkmasına yardım ettiği yerden, "Ben de," diye seslendi. Artık utanmış ve daha akli başında görünüyordu.

Onyx fikrini kanıtlamak için gökyüzüne bir ateş çizgisi üfledi ve Summer başka bir şey söylemedi.

"Bu. Asla. Olmadı," dedi Tetra tekrar.

Teker teker başlarını salladılar ve ben de en iyi arkadaşıma gururla baktım. Bugün toplumumuzun standartlarına göre zayıf olarak görülebilecek biri için iyi bir şey yapmıştı ve biliyordum ki bunun nedeni, her ne kadar öyle olmasa da bazen onun da kendini zayıf hissetmesiydi.

Kohen'in gözleriyle karşılaştığımda, bana attığı bakışa hazırlıklı değildim. Aç olduğunu ve benim bir yemek olduğumu söyleyen bir ifade.

O adamın aklından geçenleri okumak için neler vermezdim.

Hangi oyunu oynuyorsun? Ona sormak istedim. Ama öğrenmek için oynamak zorunda kalacağımdan .

CHAPTER TWEKTY-TWO

W Saatin dolmasına otuz dakika kala, Thunder Cliff İmparatorluk Filosu üssünün ön kapılarına ulaştık. "Geldiler!" diye seslendi bir asker, biz topallaya topallaya içeri girerken.

Ashendell ve diğer talim eğitmenlerimizden birkaçı geniş gözlerle branda çadırdan dışarı koştular. Düşündüğüm kadar kızgın görünmüyorlardı. Rahatlamış görünüyorlardı.

Liana yanıma indi ve ağır yükü sırtından başladık. Bunu yaptığımız anda Onyx'le birlikte gökyüzüne geri döndü. Onun biraz içine kapanık biri olduğunu öğreniyordum ve buna saygı duyuyordum.

"Liderler, rapor verin!" Ashendell tersledi.

Kohen, Roc, Jace, Summer ve Alek hazır olda durdu ve Ashendell bekledi.

"Saldırıya uğradık, hanımefendi! Luskinler olduğunu düşünüyoruz," dedi Kohen.

Ashendell onun yüzüne doğru kalktı. "Ne kadar zaman önce? Serbestçe konuşmak için izin istiyorum."

Kızgındı, gerçekten kaynıyordu. Luskin kelimesi içinde bir şeyleri ateşlemişti.

"Birkaç saat. Biz-"

"*Birkaç* saat mi? Onyx'le buraya uçup saldırıyı rapor etmeniz sadece birkaç saatinizi alırdı. Neden ?" diye sordu ve şimdi ona şüpheyle baktığını fark ettim.

"Ben... aklımın ucundan bile geçmedi. Ekibimi geride bırakmak istemezdim."

Bana baktı. "Aynı bahane mi?" Sanki ateş kuşunun daha iyi bilmesi gerekiyormuş gibi Liana'ya baktı.

"Bazı travmalar yaşadık hanımefendi. Sağlıklı düşünemiyordum." Gerçek buydu. Bileğim, ölü Luskin kızı, pek çok yaralı... Düşünemiyordum.

Ashendell iç çekti. Bileğime baktı ve sonra doğrudan gözlerimin içine baktı. "Bir dahaki sefere destek çağır," diye tersledi. "Saldırı noktamıza gelmediğinizde raydan çıkmış treni bulduk ve kaçırıldığınızı düşündüm. Şu anda ülkenin yarısı imparatorun kızını arıyor!" Sonra da yürüyüp gitti.

Saçmalık.

Babam çok kızmış olmalı. Bu konuşma için sabırsızlanıyordum.

"Yükü getirdik! Bu mezun olduğumuz anlamına mı geliyor?" Kohen sordu.

Durdu ve arkasını dönerek derin bir iç çekti. "Şu anda endişelendiğin şey bu mu? Luskins tarafından saldırıya uğradın ve hâlâ mezun olup olamayacağını mı öğrenmek istiyorsun?"

Kohen başını salladı ve Ashendell de elinde olmadan başını salladı. "Evet, hepiniz mezun oluyorsunuz."

Küçük çemberimiz boyunca alkışlar ve çığlıklar yükseldi.

"Bunu kime ? Önemli bir şey olmalı." Liana'nın sırtından çıkardığımız dev çelik konteynere dokundum.

Ashendell yürüdü, cebinden bir anahtar çıkardı ve kilidi açtı. Kapağı açtığında içeriye baktım ve nefesimi tuttum.

"Sen ciddi misin?" Ona sordum.

"Kayalar!" Kohen omzumun üzerinden bakarak söyledi.

Çelik kasanın içinde donuk gri kayalardan oluşan dev bir yığın duruyordu. Değersizdi.

"Çaylaklara değerli bir şey emanet edebileceğimizi mi sanıyorsunuz?" Eğitimci Ashendell sordu.

Tekrar döndü ve bu sefer muhtemelen babama kaçırılmadığımı haber vermek için koşarak komuta çadırına geri döndü.

Kayalar.

Bir avuç sağlık görevlisi ellerinde triyaj çantalarıyla koşarak yanımıza geldi ve bizi üssün doğu köşesinde kurulan geçici bir çadıra çağırdı. Yaralıları en ağır yaralıdan en az yaralıya doğru sıraya dizdik ve Duvar'da duran ünlü karargâha bakmak için zaman ayırdım. Artık hava karanlıktı, bu yüzden taştan yapılmış devasa yapıyı göremiyordum.

gündüzleri olurdu. Buraya daha önce on altı yaşındayken babamla birlikte gelmişim ve suikaste uğraması durumunda onun yerine geçmem için beni eğitmeye başlamıştı. Evet, babamın öldürülmesi genç yaşta mücadele etmek zorunda kaldığım bir şeydi.

Yirmi dönümlük üssün sağ arka kısmında, kadın ve erkeklerin ayrı tutulduğu kırmızı tuğlalı çok sayıda apartman vardı. Doğru hatırlıyorsam toplamda yaklaşık bin asker barındırıyorlardı. Ortada ve ön kapıya doğru, Ashendell'in şu anda bulunduğu komuta merkezi vardı. Birkaç yıldır oraya gitmemişim ama haritalar, telsizler, masalar ve sandalyelerle dolu dev bir oda olduğunu hatırlıyordum. Ayrıca bir yemekhane, bir spor salonu ve yaratıklar için devasa bir ahır vardı. Burası daha büyük üslerden biriydi, toplamda bin tam zamanlı asker barındırıyordu.

Tam ahıra bakarken, yaklaşık iki düzine yaratık dışarı fırladı ve ardından bitişik asker bağları komuta merkezinin kapısından dışarı fırladı.

Kamyonlara doluştular ve ardından açık kapılardan hızla çıktılar.

Sağımdaya duran Tetra'ya, "Muhtemelen bize saldıran insanları bulmak için göreve gidiyorlardır," diye düşündüm. Gerçi biri çoktan ölmüş, biri de kaçmıştı.

"Seninle konuşabilir miyim, Aisling?" Kohen'in sesi üzerimde gezinirken tereyağı gibiydi.

Tetra triyaj sırasının sonuna girmek için topallayarak uzaklaştı ve ben de onunla yüzleşmek için döndüm.

Yıldızlar, çok yakışıklıydı. O kadar yakışıklıydı ki, kendinizi bir sanat eserini izler ve her seferinde onda yeni bir güzellik bulur gibi ona bakarken buluyordunuz.

"Ne ?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak sordum.

"Bileğin için sıraya girecek misin?" diye sordu. "Çünkü imgelemimde o kolunda sarı bir alçı vardı." Atelli bileğimi işaret etti.

Kaşlarımı çattım. İşte oradaydı, bana kız arkadaşımıymışım gibi davranıyordu.

"Ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor, Kohen?" Böyle söylemek istememişim ama bu danstan bıkmışım. Yüzünde beliren acı, sözlerime anında pişman olmamı sağladı.

Sesimi alçalttım. "Beni tanımıyorsun bile, Kohen. Pek sayılmaz. Gelecekte bizimle ilgili bir sürü şey söylüyorsun. Çok korumacısın... Yapamam... eğer imgelemlerin gerçekse-"

"Onlar gerçek," diye homurdandı.

Muhtemelen yleydiler. Bu noktada bunu kabullenmiştim.

Başımı salladım. "O zaman bilmek istemiyorum. Her şeyin sen bana söylemeden nasıl gelişecekse öyle gelişmesini istiyorum. Bilemem," dedim ona kararlılıkla.

Çenesi gıcırdadı, burun delikleri açıldı. "Peki," diye homurdandı ve sandal ağacı ile kakule kokusunu da yanına alarak uzaklaştı.

Kendimi dünyanın en büyük ahmağı gibi hissediyordum ama hayatımın her adımının nasıl ilerleyeceğini bana söylemesine katlanamıyordum. Kontrolm ve seçeneğim yokmuş gibi hissettiriyordu.

Herkesin sağlık görevlisi tarafından görülmesi bir saatten fazla sürdü. şifacıları Duvar'da savaşta olduğu için ne yazık ki pek bir şey yapamadıkları Tetra da dahil olmak üzere son kişi de tedavi edildikten sonra, nihayet doktorun önündeki yerimi aldım. Genti, benim yaşlarımdaydı ve uzun kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü.

Atelimi çıkardı ve tısladı. "Kendi kendini iyileştirme gücün m var?" diye sordu.

Başımı salladım ve o da başını salladı.

"İlk sırada sen olmalıydın. Bir kemiğin yanlış açıyla hızla iyileşmesi, sinir hasarı ve hatta işlev kaybı yaşayabileceğiniz anlamına gelir."

Gözlerim irileşti ve dikkatimi Kohen'in çadırın hemen içinde, neredeyse kendini beğenmiş bir ifadeyle durduğu yere çevirdim.

Bunu biliyor muydu? Ona geleceğı bilmek istemediğimi söylemiştim, sanırım bu benim suumdu. *Harika*.

"Ne yapabiliriz?" Ben sordum.

Sihhiyecinin bakışları, sarı saçlı, yirmili yaşlarında yakışıklı bir genç olan arkadaşına kaydı ve o da başını salladı. "Hayır, geleceğin imparatoriçesinin bileğini kırmayacağım," dedi arkadaşı.

Bileğimi gğşme doğru çektim. "Ne?"

Kahverengi rgl doktor hafifçe yüzünü buruşturdu. "Alılı kontrollü bir kırık. şimdiden yanlış iyileşmeye başladı. Serçe parmağına bak."

Serçe parmağıma baktım ve onu garip bir açıda ve hareketsiz görünce dehşete kapıldım.

"Tamam. Sadece yap," dedim ona.

Başını iki yana salladı. "Hızlı iyileşenler üzerinde kontrol molası vermiyorum. Bu alanda tüm uzmanlık onda." Sağlık çantasını toparlamakta olan Sarışın'a baktı.

Liana çadırın ağzına inip kafasını içeri soktuğunda ona yalvarmak için ağzımı açtım. Gökyüzünden inerken, yer onun ağırlığıyla biraz sarsıldı.

İki sağlık görevlisi de başlarını kaldırıp ona baktı.

"Vay anasını, bir ateş kuşu," dedi Sarışın.

Liana, *"Ona kontrollü mola vermesini söyle yoksa suratını barbekü yaparım," diye tehdit edince yüz ifademi kontrol etmek zorunda kaldım. Gülmek istedim ama içimden bir ses bunun komik olmadığını söylüyordu.*

"Yaratığım kontrollü molayı yapmayı reddetmenizden memnun değil. Eğer bazı..renkli tehditler savuruyor," dedim.

Sarışın adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, tabii ki yapacağım. Sadece işi batırırsam baban beni öldürür diye korkuyorum," diye mırıldandı, Liana'dan uzaklaşıp korkuyla bana baktı.

Babamın bu insanlar üzerindeki gücünü .

Sağlam elimi ona doğru salladım. "Bu vesileyle seni her türlü yanlıştan arındırıyorum."

Tetra bastonuyla yanıma geldi ve elime bir şey tutuşturdu. Parmaklarım hapın etrafına dolandığı anda ne olduğunu anladım.

Kötü alevlenme günleri için içeri soktuğum küçük beyaz ağrı kesici hap. "Hayır, buna ihtiyacın var," diye mırıldandım, geri vermeye çalışırken.

Başını iki yana salladı. "Güven bana... buna ihtiyacın olacak."

Doktorun bakışları beyaz yuvarlak hapı tutan elime kaydı ve başını salladı. "Eğer düşündüğüm şey buysa... arkadaşın haklı, bunu almalısın. Burada iyi şeyler bulamıyoruz."

Zaten kırık olan ve yanlışı iyileşen bir bileği yeniden kırmak kulağa cehennem gibi geliyordu ve zaten mezun olacağımız söylenmişti, bu yüzden gerginliği azaltmakta bir görmedim. Başka bir şey düşünmeden hapı patlattım ve kuru kuru yuttum.

Oturup bir on beş dakika daha bekledik, sonra devreye girdi.

Liana bana, *'Bu tür ilaçlar ve hatta alkol, hızlı iyileşme süreciniz nedeniyle sisteminizde uzun süre kalmayacaktır,'* dedi.

Bildiğim iyi oldu.

Vücudum aniden çok ağırlaştı. Hareketlerimde halsizdim, kemik kırıcının oturduğu yere doğru yürüyordum.

Kendi kendime güldüm. *Kemik kırıcı.*

"Tamam, sanırım işe yarıyor," dedi Kohen kendi kendime gülmeme hafifçe eğlenerek. Diğer herkes çoğunlukla üssün etrafına dağılmıştı.

kontrol ediyordum ama Kohen, Tetra, Alek ve Jace etrafımda durmuş, endişeli ifadelerle beni izliyorlardı.

Sağlam elimle Jace'i işaret ettim. "Neden hâlâ buradasın? Beni umursamıyorsun."

Tetra bir kahkaha attı ve ben bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Kahretsin, bu hap çok güçlüydü.

Jace kaşlarını çatarak, "Bu doğru değil," dedi.

"Bu acıtacak," dedi kemik kırıcı, kıracağı yeri tam olarak tespit ediyormuş gibi bileğimin derisini yavaşça okşayarak.

"Beni hak etmiyorsun," dedim Jace'e açık açık. "O yüzden artık hayatına devam etmelisin. Bu biraz acınası bir hal almaya başladı."

Jace bana orta parmağını kaldırıp hışımla uzaklaşırken Alek'in gözleri açık sözlülüğüm karşısında büyüdü.

"Belki yarım hap işe yarardı. Toleransımın arttığını unutuyorum," dedi Tetra yüzünü buruşturarak.

Kimin umurunda? Zavallı dolandırıcının duyguları incindi.

Kohen sadık küçük bir köpek gibi beni izliyor, iyi olduğumdan emin olmak için bekliyordu. "Ve sen!" Kemik kırıcı bileğimi sertçe kırıp dirseğime doğru acı gönderirken onu işaret ettim. Çığlık attım, aşağı bakarken acıdan nefesim kesildi. Kemik kırıcı daha sonra küçük bir sarsıntı hareketi yaptı ve bir başka sıcak, keskin rahatsızlık dalgası beni sarsarken nefesim kesildi.

"Bu iyi," dedi rahatlamış bir şekilde. "Artık düz."

Acı verici bir çabayla serçe parmağımı oynattım ve gerçekten de hareket etti. Sağlık görevlisi daha sonra kolumu alçıya almaya başladı. Bir paketten uzun ıslak şeritler çıkardı ve bunları gazlı bezin üzerine sardı. Sarı olmalarından nefret ediyordum. Yaklaşık otuz dakika sürdü ama işi bittiğinde bileğim sarı bir alçıya alınmıştı ve kendimi kestirmeye hazır hissediyordum.

"Yank thoo," dedim ve sonra kaşlarımı çattım. "Teşekkür ederim," dedim bu kez daha yavaş. Beynim allak bullak olmuştu.

Doktor başıyla onayladı. "Senin ileri düzey iyileşmenle bu bir hafta içinde kesilebilir," dedi ve çadırdan ayrıldı.

"Pekâlâ, herkes toplansın!" Eğitimci Ashendell çadırın dışından seslendi. "Sizi kampüse geri götürmek için hazır bir trenimiz var. Ayrıca eski raylardaki enkazı temizledik ve rayları onardık. Ve Luskin saldırısını araştıran bir ekibim var."

Tetra ve Alek dışarı çıktılar ve ben ayağa kalkmaya çalıştım ama sonra düştüm. Kohen beni yakaladı ve sıcak bedenine doğru çekti. O anda sanki canlanmış gibiydim. Ağır bir şekilde uyuşturulmuş olsam bile, vücudumdaki her sinir ucunun uyandığını ve ona tepki verdiğini hissettim. Belimdeki baskı, kalçalarının benimkilere bastırması, nefesinin yüzüme çarpması...

Başımı kaldırdım ve bana aç gözlerle bakıyordu.

"Düşünceleriniz için bir madeni para mı?" Kelimeleri doğru sırayla söylemeyi başararak söyledim.

Sertçe yutkundu. "Sana geleceğimizden bahsederek bir şekilde onu tehlikeye atıp atmadığımı merak ediyorum. Her sadece bir rüya olabileceği gerçeğiyle , kafamda yaşamak zorunda kalacağım ve gerçek hayatta asla bilemeyeceğim bir rüya."

Sözleri kalbimin etrafını sardı ve sıkı.

"Düşüncelerin için bir madeni para mı?" diye meydan okudu.

Sertçe yutkunup kalın dudaklarına bakarken kalbim göğsüme çarptı. "Aynı anda iki şeyi merak ediyorum Kohen. Bir, tadının nasıl olduğunu. İkincisi, bir gün babamın seninkine yaptığı gibi sırtıma bir bıçak saplayıp saplamayacağını."

Ağzından çıkan şok iniltisini beklemiyordum. "Ash!" Tetra çadıra geri döndü.

Bizi bu yakın görünce dondu kaldı ama beni tutup ondan uzaklaştırmak için ilerledi. "Ashendell iyi olduğundan emin olmak istiyor. Baban çok kızgın ve herkes işini kaybetmekten korkuyor."

Bana uzattığı, bastonunu tutan koluna yaslandım ve Kohen'in ellerinin benden uzaklaştığını hissettim. Trene bindiğimde başım dönüyordu ve uykunun ağırlığının beni altına çektiğini hissediyordum. Tetra'ya yaslandım, önümde oturan Kohen ve Alek'e baktım, her ikisi de aynı içe dönük ifadeyi takınmıştı.

Sonra trenin yavaş sallanışı beni uyuttu.

CHAPTER TWENTY-THREE

T İki gün sonra mezun olduk ve hepimiz heyecanla sevk emirlerimizi bekliyorduk. Babam tren saldırısıyla ilgili soruşturmadan bir şey çıkmadığını söyledi ve düşmanın bana bu kadar yaklaşıp hiçbir iz bırakmamasının onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Luskin olduklarını biliyorduk ama hepsi bu kadardı. Luskin baş lideri beni ortadan kaldırmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, İmparatorluk Filosu Eğitim Merkezi'ne gittiğimi ve o gün trende tam olarak nerede olacağımı bilmek için şehrimizde casusları olmalı.

Gün.

"İyi misin?" Tetra saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru örerken, kırmızı ve siyah tarafları birbirine karıştırarak sordu. Bu sabah eğitim kampüsünden ayrıldığımız için evime geri dönmüştük. Bu gece eğitim kampüsünün yakınındaki bir etkinlik merkezinde mezuniyet balosuna gidecektik ve yarın sabah atamalarımızı alıp ülkenin öbür ucundaki bir üste yaşamak üzere yola çıkacaktık. Herkes hizmeti karşılığında, babam için ne kadar değerli olduğuna bağlı olarak, bazıları diğerlerinden daha fazla olmak üzere, büyük miktarda haftalık emperyal para ödemesi alacaktı ve her iki ayda bir eve gidip ailelerimizi görmek için bir hafta izin alacaktık. Sevdiklerimizi evde güvende tutmak için hiç de fena bir iş değildi. İmparatorluk Filosu'nda savaşa adanmış bir ömür.

"Evet." Gülümsedim. "Sadece düşünüyordum."

Tetra'nın ateşi düşmüştü ve hepimiz Anika'nın sırrını saklamıştık. Bir sonraki doz ilacını almak için zamanında eğitim merkezine geri döndü ve her şey yolundaydı. Beni bir kenara çekti ve yıllardır bir sorun yaşamadığını söyledi. Bir sorun olmadığı sürece kimseye söylemeye gerek görmedim.

İmparatorluk Filosu'ndaki görevini engelleyen bir şey değildi.

"Kohen'i mi düşünüyorsun?" Tetra boynuma ışıltılı pudra sürerken sordu. Tetra makyaja her zaman benden daha düşkündü, bu yüzden her zaman bana makyaj yapmasına izin verirdim. Bu geceki balo siyah kravatlıydı ve Tetra benim için vücuduma ikinci bir deri gibi yapışan kırmızı bir elbise seçmişti. Kohen sayesinde annemin resminin bulunduğu madalyonumu boğazıma takmıştım. Sarı renk biraz göze batıyordu ama bir kız ne yapabilirdi ki?

Tetra'nın üzerinde zümrüt yeşili bir elbise vardı ve dizden aşağıya kadar uzanıyordu; annesi Tetra'nın Vahşi Doğa'dan getirdiği kor parçasının parasının bir kısmıyla ona bu elbiseyi almıştı.

Güldüm. "Hayır. Ama şimdi öyleyim. Bunun için teşekkürler." Sırıttı.

Kohen. Bu cazibeyi aklımdan çıkaramıyordum.

"Babamdan bizi birbirimizden uzakta görevlendirmesini talep ettim. O da kabul etti," dedim.

Yaptığı işi bıraktı, eli yanağımda donup kaldı ve kızardı. "Sen mi yaptın?" İçimi çektim. "T, o Imbria'nın prensi."

Nokta. Bu kadar yeter.

Kaşlarını çattı. "Biliyorum. Ama... aynı zamanda... sana karşı çok korumacı ve aralarında bir elektrik var. Siz ikiniz *elektrik* gibisiniz."

Tetra romantik biriydi.

Gözlerimi devirdim. "Ne olmuş yani? Bir titreşim . Uzun vadeli düşünmeliyim. Bir gün imparatoriçe olduğumda Amersea'ya yanımda kim liderlik edecek?" Tetra dişlerinin arasından hava üfledi. "Dostum, çok sorumluluk sahibisin. Ben şöyle düşünürdüm: *İnsanlar öğrenene ve babam ondan ayrılıp sıkıcı biriyle evlenmemi isteyene kadar onunla ne kadar gizli bir ilişki yaşayabilirim?*

ülkenin iyiliği için?"

Kahkahalarla bağırdım. "Ah, Tetra, düşündüklerinle söylediklerin arasındaki filtrenin kırılmasına bayılıyorum."

Şimdi gülme sırası ondaydı. "Ama cidden, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını hiç merak etmedin mi?"

Öp onu. Yatırın. Onunla güzel bebekler yapmak. Hepsini merak etmiştim. Ve her şey, düşmana güvenmeme izin verdiğim için sırtımda bir bıçakla yatakta çiplak yatmamla sona erdi.

"Bana karşı neden bu kadar korumacı olduğunu hiç merak ettin mi?" Tetra'ya sordum. "Belki de bir tür uzun vadeli oyunu vardır."

Güldü. "Sen ciddi misin? Yapmak istediği şey bu olsaydı şimdiye kadar seni öldürmüş olmaz mıydı sence? Onunla birçok kez yalnız kaldın."

O haklıydı. Kulüpteki dolapta beni boğup bırakabilirdi. Okuldaki oyukta. Ormanda. *Pek çok yerde*. Eğer benden babamın intikamını almaya çalışmasaydı, o zaman yapabilirdi.

Tetra elimi tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Sanırım Jace seni mahvetti. Bence Kohen'in senden sadece seksi, zeki, güçlü, komik ve her şey olduğun için hoşlanıyor olabileceğini görmekte zorlanıyorsun."

En iyi arkadaşşıma yumuşak bir gülümseme verdim, çünkü benimle şekilde konuştuğu için gerçekten çok tatlıydı. "T, ben seninle aynı kurallara göre yaşamıyorum. Ben geleceğin imparatoriçesiyim. Benim babam onun babasını öldürdü. Ben yapamam."

Tetra başını salladı. "Ve bunu senin kadar önemsiyor gibi görünmüyor."

Lanet olsun. Bunu gerçekten eve götürüyordu. Haklı mıydı? Bunca zamandır onu düşman olarak görüyordum ve o aynı şeyi hissetmiyor muydu?

Piyangoda Tetra'nın adı okunduktan sonra yanımda durabilmesi için kenara çekilmesi gibi anlar aklımdan geçti. Tabağımdan patates kızartması yediği için Jace'i nasıl yumrukladığı -ama muhtemelen gerçekten Jace beni aldattığı için. Bana karşı her adımında nasıl da tatlı davranmıştı ve ben onu sadece doğduğu yer ve halklarımız arasındaki geçmiş yüzünden cezalandırmıştım.

Babasının kim olduğu yüzünden onu cezalandırdım. Kendimden biraz tiksindim.

Bileğimdeki sarı alçıya baktım, geleceği görebildiği için önceden gördüğü alçıya. Bu da aramızda gördüğü diğer her şeyin de doğru olduğu anlamına geliyordu.

Neden bu konuda yalan söylesin ki?

"Kızlar gece yarısına kadar evde olmalısınız." Babamın sesi kapı aralığından geldi ve ben sıçradım. Ne kadar zamandır orada duruyordu?

"On dokuz yaşındayım, baba. Ve artık İmparatorluk Filosu mezunuyum. Hâlâ sokağa çıkma yasağına ihtiyacım var mı?"

"Benim çatım altında yaşarken yaparsın," diye kesin bir dille cevap verdi.

"Evet efendim," dedim iç çekerek. Siparişlerimi alıp yola çıkmaya o kadar hazırdım ki.

"Emredersiniz efendim." Tetra onu selamladı, ama nefret ettiğini bildiğim tembel bir şekilde, çünkü çenesindeki kaslar kıpırdadı.

"Aisling, seninle bir saniye özel olarak konuşabilir miyiz?"

Aman Tanrım.

Ayağa kalktım, biraz açık kırmızı elbisemin üzerine siyah bir palto geçirdim ve onunla koridorda buluştum.

Zuri ofisinin önündeki girişte durmuş, kuyruğunu sallayarak bana bakıyordu. Sıkıntıda olduğuna dair bir işaret yoktu, bu da muhtemelen başımın belada olmadığı anlamına geliyordu.

"Yarın takım komutanından duymadan önce seninle görevin hakkında konuşmak istedim," dedi babam.

Beni en çok aksiyon ve eğitim alabileceğim Sky Reach veya Thunder Cliffe göndermesi için dua ederek kendimi hazırladım. Evergreen bile iyi olabilirdi.

"Önce bana Tetra'nın nereye gittiğini söyle. Güvende emin olmak istiyorum."

Başını salladı. O kıza olan aşkı sorgulamayı uzun zaman önce bırakmıştı. "Onu İmparatorluk Filosu Eğitim Merkezi'nde talim eğitmeni yapıyorum. Burada, Riverine'de öğrencilere eğitim verirken güvende olacak."

Rahatlayarak sarktım. Demek söylentiler doğruduydu. Bundan sonra babamın bana söyleyeceği her şeyle başa çıkabileceğimi hissettim. Sadece Tetra'nın güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. "Teşekkür ederim, baba."

Başını bana doğru eğdi. "Ve *seni* Storm Haven'a gönderiyorum."

Alay ettim. değildi.

"Örgü örmeyi öğreneyim diye mi?" Ben de karşılık verdim. Storm Haven sahip olduğumuz en güvenli üs idi. Savaştan en uzak olanıydı, temelde paketlediğimiz ve trenlerle gönderdiğimiz ekstra malzemeler için yüceltilmiş bir depolama birimiydi.

Babam bana ters ters baktı. "Böylece hayatta kalabilir ve bir gün benim yerime geçmeyi öğrenebilirsin."

"Storm Haven'a hiç gitmiyorsun. Yemek paylarını ve su şişelerini sayarken senin yerine geçmeyi nasıl öğreneceğim?" Orada yapacağım tek şey hemen hemen buydu.

"Eğer *ölürsen* benim yerime nasıl geçebilirsin?" O da benim ses tonuma uyunca dudaklarımı büzdüm. "Bu seni güvende tutmak için, Aisling. Kararım kesindir," dedi ve sonra dönerek uzaklaştı.

"Kohen Badshah'ı nereye gönderdin?" Arkasından seslendim. Bilmek zorundaydım.

Tüm vücudu kaskatı kesildi ve o korkutucu bakışlarından biriyle bana doğru döndü. *Dikkatli ol, bu işi fazla ileri götürme* diyen bir ifadeyle. "Sky

Reach," dedi. "Çünkü yaşaması ya da ölmesi umurumda değil."

Bununla birlikte, Zuri ile birlikte ofisine geri döndü ve muhtemelen bir portal oluşturup bir savaş cephesine giderken ateşin parıltısını gördüm.

Sky Reach. Kohen'i operasyondaki en zorlu üsse gönderiyordu. Haftada bir gündeki saat sayısından daha fazla kayıp veren bir üsse. Umurumda olmamalıydı. Babam istediğimi yaptı; bizi ayrı görevlere gönderdi. Ama bu haber kalbimde fiziksel olarak ağrımaya başlayana kadar bir delik açtı.

Bir çaylak için Sky Reach mi? Bu bir intihardı. Elbette Kohen Onyx'e sahipti ve süper güçlüydü ama Sky Reach'te her gün bombalar patlıyordu. Luskinler oraya Easy Reach diyordu çünkü sınır duvarının üzerinden ateş bombaları atıp onu vurabiliyorlardı. Bu onu Duvar'ın tepesine gönderip canlı bir hedef tahtası haline getirmekten bir adım aşağıdaydı.

Tetra arkamdaki kapı kasasına vurdu ve yüzümü korkudan heyecana çevirdim.

"Hazır mısın?" Gülümsedi.

"Hazır," diye onayladım, yaralı kalbimi görmezden gelerek.

Tetra güvende olacaktı ve Kohen Badshah'ı her düşündüğümde midemde filizlenen bu yeni duygulara değil, buna odaklanacaktım.

Çünkü bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

Balo çikolata çeşmesi, canlı müzik grubu ve süslü keten masa örtüleriyle çok şıktı ama aynı zamanda çok gürültülüydü. Tetra yarım saat önce daha sessiz bir oda aramaya gitti ama ben uzak duvarın dibinde Meera ile zehirler hakkında bir sohbete kilitlenmişim. Bana bir insanı saniyeler içinde öldürebilecek tatsız, kokusuz zehirleri nasıl yapabildiğini ayrıntılarıyla anlattı. Kohen de dahil olmak üzere adamlardan hiçbirini henüz görmemişim ve ağrı kesicilerin etkisindeyken söylediğim onca şeyden sonra benden saklanıp saklanmadıklarını merak ediyordum.

Sadece biraz utandım. Jace bunu hak etmişti.

"Bunu babama söylemelisin. Bunu savaş cephesinde kullanabilir," dedim ona.

Başını salladı. "Eğitim merkezindeki eğitmenime bundan bahsettim ama ilgilenmiş gibi görünmediler."

"Bir üsse atandığınızda takım liderinize söyleyin. İşe yarayabilir." Yabancı liderlere suikast düzenlemek gibi. Böyle düşünmekten nefret ediyordum ama bu savaşı zaten Luskinler başlatmıştı ve eğer Başbakan Vlek'i ortadan kaldırırsak her şey bitebilirdi. Sınırlarını genişletme ve korumuzu çalma arzusunun arkasındaki itici güç oydu. Topraklarımızın bu maddeyle zengin olması ve onlarda çok az ya da hiç olmaması bizim suçumuz değildi. Herkes gibi onlar da bizden satın almalı, çalmaya kalkışmamalıydı.

Meera bana "Ben bir içki alacağım," dedi ve ben de başımı salladım.

"Gidip Tetra'yı bulacağım!" Hoparlörlerden bangır bangır çalan rock grubuna bağırarak karşılık verdim.

Ana balo salonundan çıkıp koridordan geçerek en iyi arkadaşımı aramaya koyuldum. Bu etkinlik merkezinde düğünler, doğum günleri, cenazeler, toplantılar ve çok daha fazlası düzenleniyordu. Daha büyük etkinlikler için bir ana balo salonu ve ardından tonlarca küçük odaları vardı. İki kapalı kapıdan geçtikten sonra bilyardo masasının bulunduğu oyun odasına açılan kapının yanında durdum çünkü adımı duymuştum.

"Aisling sınıfımızdaki en ateşli hatun," dedi biri - Alek'e benziyordu ama emin olamadım. Bu güzel iltifata gülümsedim.

"Dikkatli ol, Kohen çoktan üzerine işedi ve bölgesini işaretledi," dedi Jace. Bu sesi nerede duysam tanırdım.

"Canın cehenneme," diye karşılık verdi Kohen. "Sen sadece onunla bir şansın olduğu ve bunu mahvettiğin için kırgınsın."

Jace, "Her neyse, sadece Aisling'i istediğinin çok açık olduğunu söylüyorum," dedi. "Ama ona asla sahip olamayacaksın. Birincisi, itibarı bir Badshah'la birlikte olmasına asla izin vermez. İkincisi de, onu elde etsen bile, bir şey yapmayacaktır. Yani bence bu kadar uğraşmaya değmez."

Buna karşılık bir grup erkek sesi güldü ve öfke çöktü. miydi? Benim hakkımda böyle mi düşünüyordu?

"Onun hakkında elde edilmesi gereken bir ödölmüş gibi konuşma!" Kohen'in sesi camı kesebilirdi. "Eğer Aisling benim kız arkadaşım olsaydı, düşüneneğim son şey onun 'takılması' olurdu. Sen bir pisliksin, Jace."

İşte bu, Kohen Badshah'ın iyi biri olduğunu anlamam için gereken son kanıttı. Her zaman arkamı kolladı ve beni savundu. Bunca zamandır onu yanlış anlamıştım ve o anda Jace'in yanıldığını kanıtlamak istedim. İtibarım umurumda değildi ve duygularımla daha fazla mücadele edemezdim. Çok yorulmuştum.

Jace cevap vermek için ağzını açtığında ve herkes bana doğru döndüğünde odaya girdim. Jace'in bakışları benimkilere kaydı ve oradaki paniği görebiliyordum. Tucker ve diğer ahbablarıyla birlikteydi. Kohen, Jace onunla yüzleşmeden önce Nikhil'le dart oynamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Kohen'in bakışları benimkilere kilitlendi. Gözlerimi ondan hiç ayırmadan, bir amaç uğruna ona doğru yürüdüm.

"Hey, Aisling," diye güldü Jace solumdan endişeyle. "Biz de tam bir tur oynayacaktık-"

Kohen'i sırtı duvara çarpına kadar sertçe ittim ve sonra dudaklarım hiç hazır tutkulu bir öpücükle çarptı. Bedenimi ona doğru bastırırken, o ağzıma gülümserken kalbim aramızda çılgınca çarpıyordu. Parmaklarım boynunun arkasına dolandı ve içimde arzu çiçekleri açarken öpücüğü derinleştirmek için dudaklarımı açtım. Parmak uçları sırtımın alt kısmında gezinirken vücudumda bir sıcaklık oluştu.

anasını! Kohen Badshah'ı öpüyorum... herkesin içinde. Ve umursamadım.

Elleri kalçalarımın dolandı, leğen kemiğimi onunkine gömdü ve ben inledim. Dillerimiz birbirine değdiğinde, dile getirilmemiş gizli arzusun doruğa ulaştığını hissettim. Uzun zamandır bu duyguları yüzeye çıkarmaktan korkarak bastırmıştım ama şimdi parlak ve sıcak bir şekilde zirveye doğru ilerliyorlardı. Sanki zaman , biz ilk öpücüğümüzün tatlı sarhoşluğuna teslim olurken dünya yok olup gitmişti. Nefesimi onun ağzına verdim ve o da sanki o anla ilgili her şeyi, nefesimi bile yakalamak istercesine nefesi yuttu.

Kohen alt dudağımı ağzına çekip emerken Jace yanımda, "Vay ," dedi. Arzu içimin derinliklerinde çiçek açtı ve sonunda nefes nefese ondan uzaklaştım. Kohen kulaktan kulağa sırtıyordu, bu da beni gülümsetti.

Dönüp Jace'e baktım. Ağzı açık bakarken çenesi çözülmüştü.
Ben.

"Bu rüyalarımnda gördüğümünden çok daha iyiydi," diye açıkladı Kohen. ve bunun ayrılmak için iyi bir not olduğuna karar verdim. Rüyalarını değil, öngörülerini kastettiğini biliyordum ve kabul etmek zorundaydım, oldukça epikti. Pervasızca. Ama destansı. Şu anda bunu mahveden tek şey odanın köşesinden beni izleyen Alek'in yüzündeki üzgün ifadeydi. Bunu bu kadar aleni yapmak istememiştim. İçime bir şey doğmuştu.

Odadan çıkıp koridorda koşarak en iyi arkadaşımı aradım. Muhtemelen bu öpücüğün sonuçları olacaktı, özellikle de babamın kulağına giderse.

Ama umurumda değildi. Buna değerci.

Tetra'yı içeride bulamayınca bahçeye çıktım ve öpüşen bir çiftin yanından geçtim. Nereye gitmişti?

Tetra kıkırdadı ve ben gözlerimi kocaman açarak döndüm.
çift oydu. Dev ile.

"Umm," dedim, beni fark ettiğinde, Dev'in göğsüne doğru gülerken, Dev ona sırtıyordu, yüzü kızarmıştı. "Üzgünüm, sizi yalnız bırakayım."

Onları yalnız bırakmak için içeri koştum, en iyi arkadaşım için seviniyordum ki birinin göğsüne çarptım. Kakule ve zencefil kokusu üzerime siner sinmez onun Kohen olduğunu anladım. Öpüşmemizden sonra işlerin nasıl gideceğinden emin değildim ama gözlerine bakıp orada özlem gördüğümde sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Beni öylece öpüp çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?" diye nefes aldı, ben geri çekilirken bana yaklaştı. Kırım tuğla duvara çarptı ve Kohen kollarını kaldırarak beni sıkıştırdı ve ön kollarının üzerinde duvara yaslandı. Dilimin ucunda lezzetli bir beklenti dans ediyordu, beni öpmesini bekliyordum ama o sadece hayranlık ve bir tür saygıyla bana baktı. Sanki daha önce bana hiç bu kadar yakın olmamış gibi tüm özelliklerimi katalogluyordu. Daha önce ben de pek dikkat etmemiştim ama şimdi onu tamamen siyah takım elbisesi içinde görmek midemi alt üst etti.

"Yıldızlarım, çok güzelsin Aisling," diye nefes aldı. Öne doğru eğilerek dudaklarını boynumda gezdirdi ve arzusun dalları ensemden göbeğime doğru kayarken bacaklarım güçsüzleşti. "Ve o öpücük..." Geri çekildi ve yarım yamalak bir sırtışla bana baktı. "...neredeyse sen gittikten sonra Jace'in yüzündeki ifade kadar iyiydi."

Ona bir tokat attım ve o da ellerinden birini bırakarak parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Sol avucumu göğsünün üzerine çekti ve kalbinin parmak uçlarımda cılgınca attığını hissettim.

"Aisling Everhart?" diye
sordu. "Evet," diye nefes
nefese kaldım.

"Seni her gün, her an arzuluyorum." Dudakları dudaklarıma değmeden önce kelimeler ağzından zar zor çıkmıştı. Artık karanlık koridorda yalnız olduğumuza göre, kendimi tutamadım. Dillerimiz mükemmel bir ritimle birbirlerini okşarken dudaklarım aralandı ve sıcaklık arttı. Uzandım

Gömleğinin altından, karın kaslarının üzerine sıkıca çekilmiş derisini okşadım. Jace'le hiç yaşamadığım cinsel bir ihtiyaç üzerine çöktü. Kohen'den daha fazlasını istiyordum, onun her şeyini istiyordum. Aniden benden uzaklaştığında nefes nefese inledim.

Yüzündeki dehşeti görünce şok oldum. Sanki transa geçmiş gibi yanımdaki duvara bakıyordu. Bir imgelem mi görüyordu? Alıştırma bıçağını geri verirken Anika'ya dokunduğunda gördüğüne çok benziyordu.

"Yakında gerçekleşecek," dedi Kohen hülyalı bir sesle. Kaşlarımı çattım. "Neymiş o?"

Arka bahçeden eğitim merkezine doğru baktı. "Eğitim merkezine yapılan saldırı. Az önce başka bir imgelem gördüm. Tetra'yı eve götürmelisin. Herkesin eve gitmesi ve kapılarını kilitlemesi gerekiyor."

Tüylerim diken diken oldu. Eğitim merkezi kampüsüne yakındık, eğer orada bir saldırı olacaksa çok yakındı.

"Kohen, eğer bu gece kampüste bir saldırı olacağını *biliyorsan*, babama söylemelisin."

Uzandı ve yüzümün yan tarafını hafifçe tutarak beni mavi gözlerine bakmaya zorladı. "Aisling, babana yeteneğimle ilgili bilgi konusunda güvenemeyeceğimi söylediğimde bana inan."

Midem bulandı. "İnsanlar ölüyor mu? Bizim insanlarımız?"

Ona sordum. İç çekti. "Evet."

Bir kişiyi korumak için birinin ölmesine izin veremezdim. "Herkes evine gitsin. Ne söyleyeceğin umurumda değil. Ve Tetra'yı eve bizzat götüreceğinize söz verin," diye yalvardım.

Kaşlarını çattı, uzanıp başparmağıyla dudağımın altını okşadı ve tüylerim diken diken oldu. "Neden, ne yapacaksın?"

"Zaten bilmiyor musun?" Ben de karşı çıktım. Ne kadarını gördü?

Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Ne yaptığını bilmiyorum. Bildiğim tek şey şu anın seni uzun bir süre için son öpüşüm olduğu."

Kaşlarımı çattım. "Ne-?" Ben daha soru sormadan dudakları tekrar benimkilerin üzerinde, benim de eşleştiğim açgözlü bir öpücüğün içindeydi. Ellerim onu sıkıca kavradı, dili benimkinin üzerinde kayarken sertleşmiş kasların üzerinde gezindi, göğsümden aşağıya doğru ısı aktı ve uyluklarımın arasına yerleşti.

Yıldızlar, bana merhamet edin. Bu adam beni patlatabilirdi. Geri çekildiğinde nefesim kesilmişti.

Çok üzgün görünüyordu ve neden olduğundan emin değildim.

"Bir şeyi hatırlamanı istiyorum, tamam mı?" diye nefes aldı. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Öne doğru eğilerek dudaklarını kulağıma bastırdı. "Her şey nasıl görünürse görünsün, yaptığım her şeyin seni korumak için olduğunu unutma."

Kaşlarımı çattım ve sonra Tetra ile Dev el ele tutuşup gülerek odaya girdiler. Saldırıyla ilgili mesajının aciliyetini hatırlayarak Kohen'den ayrıldım.

"Onu eve götür," dedim.

Başını salladı ve sonra parmaklarımı onunkilerden çekip Tetra arkamdan çığlık atarken etkinlik salonunun ön kapısından dışarı koştum. Liana zaten oradaydı, başını eğmiş ve kanatlarını içeri sokmuş bekliyordu, böylece onun üzerine atlayabilecektim. Elbisem çok dar olduğu için yan binmek zorunda kaldım.

"Sakin bana düşündüğüm şeyi yapmak üzere olduğunu söyleme," dedi Liana.

"Ben mi sesli düşünüyorum yoksa sen mi zihin okuyorsun?" Uçup evime doğru giderken ona sordum.

"Ne fark eder ki?" diye sordu ve mevcut duruma rağmen gülmekten kendimi alamadım.

"Yani düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?" diye tekrar sordu, ses tonunda bir ciddiyet vardı. *"Babana geleceği gördüğünü söyleyecek misin?"*

Yani aklımı okuyabiliyordu.

Hiç tereddüt etmeden *'Evet,'* dedim. Kohen'in hayatını tehlikeye atmadan hayat kurtarmanın tek yolu buydu.

"Bunu tavsiye etmem," dedi ve aramızdaki bağ sayesinde endişesini hissedebiliyordum. Pek anlaşılamadığımız konu yoktu ve bildiğim kadarıyla hiç tartışmamıştık. Ama her şeyin bir ilki vardı.

"Not edildi. Ama bunu yapmak zorundayım, tabii Kohen'in yeteneğini açığa vurarak hayatını riske atmadan kampüsteki askerleri bir saldırının yaklaşmakta olduğu konusunda uyarmanın başka bir yolu yoksa."

Sessiz kaldı ve hepsi bu kadar. Bazen bir lider olarak herkesin iyiliği için zor şeyler yapmak zorunda kalırsınız. Bunu bana kendi babam söylemişti.

Liana evimin önüne indi ve ben de onun üzerinden atladım. *'Hemen burada seni bekliyor olacağım,'* dedi.

Bu beni tedirgin etti. Öz babamdan bir tür misilleme mi bekliyordu? Elbette böyle bir hediye ondan sakladığım için bana kızacaktı ama beni koruyacaktı.

Değil mi?

"O zaman neden ona zihinleri kontrol edebildiğini söylemedin? Liana sordu.

Bu hiç adil değildi. Bunu mezara götürmeyi ve mecbur kalmadıkça o büyüü bir daha asla kullanmamayı planlıyordum. Bu kimseye söylemediğin güçlerden biriydi. Tetra'ya bile. Bunu yapmak bilen herkesi riske atardı. Kimsenin sahip olmaması gereken yasak bir güçtü, en azından bir gün tüm İmparatorluk Filosunu kontrol edecek olan geleceğin imparatoriçesinin.

Ama geleceği görme yeteneği de öyleydi. Bunu şimdi babama söylemek onu kızdıırırdı. Yalan söylemekten ve sır saklamaktan nefret ederdi. Saf değildim, kızacağımı biliyordum ama bunu bir kenara bırakıp halkımıza öncelik vereceğini umuyordum. Ne de olsa ben onun kızıyım.

"Aisling." Tam çalışma odasının kapısını çalmak arkamdan babamın sesi geldi.

Döndüğümde onu bornozunun içinde kaşlarını çatmış beni izlerken buldum.

"Geç olduğunu biliyorum. Uyuyorsanız özür dilerim ama bu acil bir durum." Kaşları çatıktı, yerini merak ve endişeye bıraktı.

Valor uykulu başını üçüzlerin odasından çıkarırken koridora baktım.

"Ofisinde konuşabilir miyiz?" Ona sordum.

Cebinden anahtarı çıkardı ve kapının kilidini açtı. Zuri de dahil olmak üzere içeri girdiğimiz anda, ben de saçmalamaya başladım.

"Bunu senden sakladığım için üzgünüm ama sana söyleyemeyecek kadar korkuyordum ve şimdi bu bir ölüm kalım meselesi. Bu gece eğitim merkezi kampüsüne bir saldırı olacak, her an olabilir ve bizim de-"

"Dur," dedi, gözleri vahşiydi. "Derin bir nefes al."

Dediğini yaptım ve cübbesini çıkarıp siyah askeri kıyafetlerini gösterdi. Sonra ofisinde zırhının bulunduğu dolaba doğru yürüdü. Giyinmeye başladı, bu da onun bu işi ciddiye aldığını anlamamı sağladı.

"Nereden biliyorsun? Ne tür bir istihbaratınız var?" diye sordu.

Bazı bilgiler edindiğimi söyleyebileceğim hiç aklıma gelmemişti ama bu noktada nereden başlayacağımı bile bilemezdim. Ne istihbaratı ve mezuniyet partisinde nereden aldım?

"Geleceği görebiliyorum," diye ağzımdan kaçırđım ve babam göğüs zırhını giyerken yarı yolda dondu kaldı.

Bana attığı ters bakış tüylerimi diken diken etti. "Ne?"

Şu anda bu yalanı yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdim ama başka yolu yoktu. Şu gerçeğe odaklanmakla çok meşgul olacağını umuyordum.

beni sorgulamaktansa bir saldırının yakın olduğunu düşündüm. Ama Zuri'yi unutmuştum. Etrafımda bir daire çizerek zıpladı, sanki yalanım keskin bir kokuymuş gibi bacaklarımı kokladı.

"Bu gece, az önce bir imgelem gördüm. Sanırım yaratığımdan edindiğim gizli bir yetenek. Kampüsün saldırıya uğradığını gördüm. Bu gece."

Zuri babamla bakıştı ve babam yavaşça göğüs zırhını taktı, tüylerimi diken diken eden hesaplı bir şekilde bana baktı. "Öngörün var ve bunu benden sakladın mı?" Ses tonunda bir hırıltı vardı ama aynı zamanda incinmişlikle doluydu.

Sertçe yutkundum. "Sana... şimdi söylüyorum."

İçini çekti, kılıcını dolaptan çıkardı ve belindeki kınına yerleştirdi. Ofisinde yangın portalı açılmaya başladığında tek söylediği "Evde kal ve kız kardeşlerini koru" oldu.

Bana inandı ve yardım edecekti.

"Yardım etmek istiyorum. Liana hemen dışarıda. Yapabilirim-"

Başını bana doğru çevirdi. "Evde kal! Bu bir emirdir. Sen ve kız kardeşlerin benim için bu dünyadaki en önemli şeylersiniz."

Onu tanıdığım on dokuz yıl boyunca hiç böyle bir şey söylememişti ve bu da ağızımdaki baklayı çıkardı.

"Evet efendim," dedim duygular boğazımı tıkarken. Bazen babamın çocuk sahibi olmaktan ve onların getirdiği duygusal yükten pişman olduğunu düşünürdüm. Diğer zamanlarda ise duygusal yüklerle nasıl başa çıkacağını bilmediğini, çok önemseydiği ve bununla ne yapacağını bilemediği için bu kadar sert davrandığını düşünürdüm.

Kampüsün avlusu onun hemen ötesinde görünür hale geldi ve ateş çemberinden geçip avluya girmesini izledim. Bir grup asker ona doğru koştu ve o da emirler yağdırmaya başladı. Geçit kapanmadan hemen önce Zuri bana ters ters baktı ve o anda babamın yalanımı ama belki biraz da gerçeği hissettiğini anladım çünkü benim sözüme güvenmiş ve askerleri toplamıştı. Söylediklerimin çoğuna inanıyordu ve ben istediğim için yardım edecekti ve bu benim için dünyalara bedeldi.

Kız kardeşlerimi kontrol etmek için döndüm, sonra Elaine'in bornozuyla açık ofis kapısında durduğunu gördüm.

"Normalde kulak misafiri olmam ama sesini duydum ve iyi olduğundan emin olmak istedim ve..."

Saçmalık.

"Ne duydun?" Kalbim göğsümde küt küt atarken sordum. Babama yalan söylemek bir şeydi ama Elaine'e yalan söylemek? Söyleyemezdim.

"Yeter," dedi kaşlarını çatarak. "Aisling, saldırı ne kadar büyük olacak?"

Hiçbir fikrim yoktu, çünkü lanet olası bir yalancıydım ve imgelemi hiç görmemiştim.

"Hayatları kaybetmeye yetecek kadar." Kohen de böyle bir şey söylememiş miydi?

"Şehre yayılacak mı?" Koridordan kız kardeşlerimin odasına baktı. "Kızlarla birlikte kaçmalı mıyız?"

Taşıp taşmayacağını bilmiyordum. Aslında hiçbir şey bilmiyordum ve eğer evimize yaklaşırsa...

"Evet, kızları alıp geceyi geçirmek üzere Cedar Creek'teki kır evine gitmelisin," dedim ve aceleyle onlar için bir çanta hazırladım.

"Biz," dedi kaşlarını çatarak.

Ona baktım ve yumuşak bir gülümseme verdim. Bu kadın benim için bir anne gibiydi. Şimdiye kadar ne yapacağımı biliyor olmalıydı. "Beni beladan kaçmam için yetiştirmedin."

Konuşmak için ağzını açtı ama ben onu kucakladım. Kollarını bana sıkıca sarmadan önce bir an için kaskatı kesildi.

Seni seviyorum, dilimin ucuna kadar gelmişti ama babam bu kelimeleri kirletmiş, söylemek istediğim için bile kendimi zayıf hissetmeme neden olmuştu, bu yüzden ona daha sıkı sarıldım. Bu benim sözsüz *"seni seviyorum"* umdu.

Sonunda geri çekildiğinde gülümsüyordu. "Bir gün harika bir imparatoriçe olacaksın."

Bu iltifat karşısında gülümsedim.

On dakika içinde Filo tarafından verilen kıyafetlerimi giymiş, üçüzleri ve Elaine'i arabaya bindirmiş, Elaine'i de sürücü koltuğuna oturtmuştum. Normalde Verik'i kullandığımız gibi araba kullanmaya alışık değildi ama nasıl kullanılacağını biliyordu.

"Dönmek güvenli olduğunda haber göndereceğim," dedim ona.

Victory, Valor ve Virtue bana aynı korku ifadesiyle baktılar.

"Oluyor?" Virtue mırıldandı, saçları uykudan dağılmıştı. "Bize söylemediğin şey ne?" Valor sordu.

"Bizimle gel," diye yalvardı Victory, sağlam elimi tutarak.

Sağlam kolumla arabanın açık camından içeri uzandım ve hepsinin elini sıktım. "Elaine'e dikkat et. Ve güçlü ol. Burada kalıp babama yardım etmeliyim. Güvende olmanıza ihtiyacım var," dedim onlara metodik bir şekilde, duygularımı sesimden uzak tutmaya çalışarak.

Geri çekilmek için hamle yaptım ama sonra vazgeçtim. Ya bu onlardan herhangi birini son görüşümse? Zihnime nüfuz eden karanlık ve vahşi bir düşünceydi bu.

Söylemekten çok korktuğum kelimeler korku içinde ağzımdan döküldü, öleceğimden ve kimseye söyleyemeyeceğimden korkuyordum. "Hepinizi seviyorum," diye aceleyle arabanın içinde konuştum, o anda özgürleşmişim.

Zafer gülümsedi ama diğer üçü sözlerim karşısında şok olmuş gibiydi, sanki ayıp bir şeymiş gibi.

"Gidin," dedim onlara.

Bunun üzerine geri çekildim ve Elaine gaza bastı, hızla ana yola çıktı ve kır evimize doğru ilerledi. Birçok yazımı Cedar Creek'te, evin arkasındaki gölette balık tutarak ve ormanda uzun yürüyüşlere çıkarak geçirmiştim. Nüfus seyrek ve gerçekten kötü bir şey olması durumunda Evergreen Filo üssüne yakındı. Orada güvende olurlardı. Buradan daha güvende.

Arkamı döndüğümde Kohen, Onyx'i hâlâ bıraktığım yerde duran Liana'nın yanına indiriyordu. Babamın kızları göndermemi kabul edeceğini umuyordum. Onları güvende tutmam gerekiyordu ve eğer bu saldırı Luska'dan geliyorsa, imparatorun evini hedef alabilirlerdi. Ailesini. Bu saldırının nasıl sonuçlanacağı konusunda hâlâ kafam karışık. Eğer Luska'dan biri Riverine'e saldırmak isterse, ülkemizin tamamını uçarak geçmek ya da kıyıya çıkmak zorunda kalacaktı. Uçan yaratıklara sahip gözcülerimiz onları görür ve alarm verirdi. Tabii savunmamızda bir zayıflık bulmadılarsa. Belki Koy'da. Babamın dün gece ofisinde Koy'un savunmamızın zayıf noktalarından biri olduğunu söylediğini duymuştum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kohen'e sordum.

"Tetra'yı sağ salım eve getirdim," dedi bana. "Ama baban tüm filo birliklerinin kampüste rapor vermesini istedi. Bu yüzden orada ne kadar kalacağını bilmiyorum."

Çünkü o artık Fleet'ti. Hepimiz öyleydik.

Kahretsin.

Onyx'in dizginlerini uçuşa hazırlanırken, "Ve başka bir imgelem gördüm," diye ekledi.

"Anlat bana," diye yalvardım.

Kaşlarını çattı. "Geleceği bilmek istemediğini, sadece yaşamak istediğini söylemiştin-"

"Söyle bana!" Tetra öldü mü? Hayır, bu çok karanlıktı. Bunu anlayamazdım.

Yere bakarak iç çekti. "Sen ve ben saldırıyı savuşturmaya yardım edeceğiz. Bu bir hava saldırısı ve gökyüzünden ateş yağdırıyoruz." Kalbim parladı. "Yardım mı edeceğiz? Harika. Hadi gidelim."

Uzanıp omzumun üst kısmını kavrayarak beni ona bakmaya zorladı ve mavi gözlerinde gördüğüm şeyle irkildim. "Ama sevdiğin biri ölür," dedi ve ben donup kaldım, korku iliklerime kadar işledi.

"Kim?" Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atarken sordum.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama... Seni arkanda yerde yatan bir cesetle hıçkırarak ağlarken gördüm. Bulanıktı -açıklaması zor- ama bunun tek bir anlamı olabilir." Gözlerini kaçırdı, sanki gözlerime bakamıyordu. Gelecekte beni böyle görmek zor olmalı. Hafta sonları parkta gösterdikleri filmlerden birini izlemek gibi.

Hıçkırarak mı? Bu bana göre değildi. Duygularımı bilerek katılaştırmıştım, böylece asla bu şekilde etkilenmeyecektim. Çok fazla insanı önemsemiyordum ve önemseyemediğim birkaç kişi de güvendeydi. Tetra evdeydi. Üçüzler ülkeye doğru yola çıkmıştı.

Tabii o değilse? Kohen'in ölümü beni ağlatır mı?

Bu düşünce bile kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu ve o anda ona aşık olmama izin verdiğimi fark ettim. İzin vermem gerekenden çok daha derine. Artık bundan geri dönüş yoktu.

Kohen ejderhasının dizginlerini kavrayarak, "Gitmeliyiz," dedi.

Başımı salladım ve ona baktım. Bir saat önce öpüşürken nasıl olmuştu da şimdi birbirimizle savaşa girmiştik?

Yıldızlar bize merhamet etsin.

Liana'ya bindim ve gecenin karanlığında yola koyulduk ve şu anda yanmakta olduğunu görmekten dehşete düştüğüm eğitim merkezine doğru ilerledik.

CHAPTER TWEKTY-FOUR

I kaos vardı. İşlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek için bu yıl babamla birlikte birçok savaş konseyi toplantısına katılmıştım ve sınırlarımızdaki savaşlarla ilgili ayrıntılı raporlar vermişlerdi. Ama hiç bizzat görmemiştim. Ateş, duman, oklar, kılıçlar, cesetler, kan, çığlıklar, birbirini parçalayan yaratıklar. Ölüm. Çok fazla ölüm.

Saldırı babam kampüse adımını attığı anda gerçekleşmiş olmalıydı, çünkü çoktan başlamıştı. İmparatorluk askerleri çimenlikte koşturuyor, gökyüzüne ok atıyorlardı; orada bir düzineden fazla uçan Talanagi ejderhası, griffinler, kanatlı bir at, kanatlı bir aslan, adını bile bilmediğim yaratıklar gördüm. Aynı anda hem inanılmaz hem de dehşet vericiydi.

Bu Talanagi'lerden bazıları pençelerinde araba büyüklüğünde büyük sepetler taşıyordu ve bu sepetlerin içinde kırmızı üniformalarını giymiş Luskin askerleri vardı. *Demek böyle yapıyorlardı.*

Kohen ve ben bir şey yapamadan sepetleri yere indirdiler ve askerler karınca gibi dağıldılar. Babam kampüs bahçesinin ortasındaydı, Zuri boğazlarını keserken Luskin davetsiz misafirleri kılıcıyla kesiyordu.

Burada olduğumu bilse kızar mıydı? Tüm Filo'nun kampüse gelmesini istemişti. Ama bir şekilde bunun beni kastetmediğini biliyordum. Halefinin ve kızının güvende olmasını isterdi. Ama burada öylece oturup bu saldırının gerçekleşmesine izin veremezdim.

"Anika!" Kohen aşağıdan bağırdı ve dikkatim yere çekildi. Anika hâlâ balodan kalma güzel elbisesinin içindeydi ve Alek, Dev ve diğerleri vardı. Elllerinde kılıçlar vardı ve kampüs boyunca yayılmışlardı.

yaratıklarıyla birlikte, sorgusuz sualsiz savaşa katıldılar. Tetra'nın aralarında olmamasına sevinmişim.

"Hadi onlara yardım edelim," dedim Liana'ya ve o da sahadaki uçan yaratıkların yanına gitti. Askerleri sepetlere bırakmışlardı ve şimdi bağlı binicileriyle birlikte gökyüzüne çıkıyorlardı. Liana onlardan bir kümeye doğru uçtu ve ben kemerine takılı olan sürgü atıcımı çıkarırken ateş püskürdü. Binicilerden birkaçı yaratıklarından düşüp alevler içinde kaldı ve kaçtı, ama yaratıklardan bazıları yaralanmamıştı ve şimdi bize doğru ateş ediyorlardı. Liana daha yüksekte uçarak onları kampüsten uzaklaştırdı. Dokuz ok yüklemişim ve şimdi üzerime gelen ejderha, griffin ve uçan aslanın kanatlarına ve boyunlarına art arda ateş ettim. Hedefim doğrudu ve yaratıklardan ikisi kanatlarına saplanan üç tırtıklı okla birlikte uçuşa yeteneklerini kaybetti.

Ama kırmızı pullu ejderha ve sarışın kadın binicisi her darbemden kaçıyordu. Ceketinde işlemeli bir arma vardı ama ne olduğunu görecektim kadar yakın değildim. Resmi bir mühüdü, muhtemelen onu bir tür komutan olarak tanımlıyordu.

Yumruğunu kaldırdı ve ben de onun ateş ya da enerji patlaması gibi bir şey fırlatmasına hazırlandım. Artık nefes alamadığımı fark etmem bir saniye sürdü. Liana ondan uzaklaşıp aramıza mesafe koymak için başka bir yöne doğru uçarken rüzgâr ciğerlerimden çekiliyordu. Ondan yaklaşık yüz metre uzaklaştığımızda nefes nefese kaldım, Liana'nın da altımda aynı şeyi yaptığını hissettim, göğüs kafesi kalçalarımın altında genişliyordu.

Vay anasını. Kırmızı ejderha binicisi ciğerlerimdeki havayı manipüle edebiliyordu!

Sonra o his geri geldi, sanki nefes alamıyordum ve arkamdan baktığımda psikopatın, kırmızı ejderhası peşimizde yarım düzine Talanagi'yle gökyüzünde yarışırken kulaktan kulağa sırttığını gördüm. Liana başını çevirdi ve ateş püskürdü ama kırmızı ejderha çok hızlıydı.

Kendi ateş gücümü çektim ama nefes alamadığım için konsantre olmak zordu. Liana onu kaybetmek için her yöne düzensiz bir şekilde uçuyordu ama kırmızı ejderha sürücüsü tutkal gibi üzerimizdeydi.

"Onu tahttan indir yoksa ikimiz de batarız ve sen de geri dönemeyebilirsin. Liana, görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans ederken bana söyledi.

Onu bir daha asla kullanmak istemedim.

Kohen hangi cehennemdeydi? Alek'in şahini? Diğer herkes?

Sonra uzakta, bizi kovalayan serserilerin arkasında, hepsi Talanagi'ye binmiş ve bana ulaşmaya çalışan Kohen'i kovalayan bir düzine daha uçan Luska savaşçısı olduğunu gördüm. Nasıl bu kadar çok olabiliyorlardı?

Liana irtifa kaybetmeye başladığında, derim boyunca elektrik çarpması gibi çekirdeğimde güç oluştu. Oksijen olmadan zayıflıyordu ve bu kırmızı ejderha binicisini ve ekibini geçemezdi. Çok fazla Talanagi vardı. Çok hızlı ve güçlüydüler. Ne yazık ki hazırlıksızdık.

Her an bilincimi kaybedecekmişim gibi hissettim ve içimdeki güç patladı.

"Dur! Zihinsel bir çılgılık attım, ciğerlerimde hiç hava kalmamıştı, kırmızı biniciyle yüzleşmek için döndüm ve ellerimi fırlattım. Avuçlarımdan iki parlayan gümüş iplik fırladı ve kırmızı ejderha binicisi ile yarattığının başlarına dolandı.

Ciğerlerimdeki baskı bir anda yok oldu ve nefes nefese kaldım; öksürüp, balgam çıkarırken boğazım yanıyordu. Liana da altımda soluk soluğa kaldı ve kızıl atlıdan daha uzağa uçtu. Onu kuşatan askerler havada asılı kalmış, şaşkınlıkla ondan bana bakıyorlardı, şüphesiz liderlerine neler olduğunu merak ediyorlardı. Küçük gümüş ipin başkaları tarafından görülüp görülmediği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Kızıl atlının ağzı açıktı, gümüş kordonum hâlâ başının etrafındayken tepkisizdi.

İşte o zaman onun ekibi benim için geldi. Öfke yüz hatlarını kapladı ve kararlılıkla peşimizden uçtular. Sonunda kordon koptu, elimden kayboldu ve ilerleyen askerlere kalan okları fırlattım.

Kahverengi bir bulanıklık yanıma doğru uçtu ve Iniki'yi fark ettim.

"Aleke iyi olduğumu söyle. Yer savaşına odaklan. Ben onların kanat ekibini halledeceğim," dedim ona.

Başını salladı ve sonra aşağıya doğru daldı.

Liana beni, elinden geldiğince gökyüzünde ateşler yakan Kohen'e yaklaştırdı, ama açıkça bunalmıştı. Onlardan çok fazla vardı. Öfkem yüzeye çıktıkça içimdeki güç kaynağının büyüdüğünü hissettim.

"Kohen, yere in ve diğerlerine yardım et!" Tam o sırada ejderha binicilerinden birinden gelen bir ateş çizgisi ona doğru yönelirken rüzgârın üzerinden ona bağırdım. Onyx eğildi ve onu havada üç metre aşağıya düşürdü.

Kohen bana baktı, bakışlarında bilmiş bir ifade vardı. Bunu görmüş müydü? Planımı biliyor muydu? Bilmiş olmalıydı, çünkü bir kez başını salladı ve sonra

Yere. Beni öylece tehlikede bırakmak koruyucu Kohen'e hiç yakışmadı. O biliyordu.

Liana, *'Onları bir araya toplamak için biraz kovalayacağım,'* dedi. Yani aklımı okumuştı ve planımı da biliyordu. Güzel, herkes aynı fikirdeydi.

Süper hız moduna geçtiğinde Liana'nın koşum takımının kollarını kavradım, bu da gökyüzündeki tüm Talanagi'leri bizimle bir kovalamacanın içine çekti.

Yere baktım. Amerikan askerleri kampüste bir ileri bir geri koşuyor, emirler yağdırıyor ve Luskin'lerle çatışıyorlardı. Ama eskisine göre daha az kırmızı ceketli var gibiydi, bu yüzden kara cephesini kazandığımızı düşündüm.

Ve sonra ciğerlerimdeki hava çekildi.

Lanet olsun.

Kırmızı ejderha sürücüsü tekrar iş başındaydı. Arkama baktım ve saydım Toplamda *on üç* Talanagi.

Umarım çoğu ateşten etkilenmiyordur.

Çünkü Eğitimci Ashendell'in dediği gibi, ben bir insan bombasıydım. Ve patlamak üzereydim.

"Şimdi!" Liana'ya söyledim ve havada asılı kalarak diğerlerinin bize yetişmesine izin verdi. Tam patladığım sırada yanımda vınladılar.

Bu sefer gücümün sınırlarını zorladım. Isı beni sardı ve görüşüm alevlerle kaplandı. Ateş gökyüzünü kapladı ve etrafımda çığlıklar yükselirken gözlerimi kısıtım. Gözlerim tam zamanında açıldı ve ateş dalgasının beni takip eden Talanagi'lere çarpıp binicilerini alevler içinde bıraktığını gördüm. İki hariç hepsi - kırmızı ejderha binicisi ve yeşil ejderha binicisi. Korunmuş görünüyorlardı ve zarar görmeden uçup gittiler, açıkça savaşmaktan vazgeçmişlerdi. Bu arada, asker arkadaşları çılgınca daireler çizerek uçarken gökyüzünde yanıyorlardı.

Manzara mide bulandırıcıydı.

"Beni aşağı indir," diye emrettim Liana'ya.

Öyle yaptı ve indiğimde kara saldırısını da kazandığımızı görmek beni rahatlattı. Kırmızı ceketliler ölmüş ya da esir alınmıştı. Sağlık görevlileri yaralıları triyaj etmeye başlamıştı.

Eğitimci Ashendell elinde bir yayla aniden orada belirdi. *"Onları aşağı indirin ve acılarına son verin,"* dedim ona, elimle işaret ederek gökyüzüne.

Baş eğitimci bakışlarımı takip etti ve başını salladı. "Okçular! Benimle gelin!" diye bağırdı.

Bir düzine askerden oluşan bir grup onun yanına koştu ve diz çöktü. Ben Liana'nın üzerinden atlayıp savaş alanına koşarken oklarını gökyüzüne fırlattılar. "Kohan! Anika! Dev! Alek!" Burada olduğunu bildiklerimin isimlerini haykırmaya başladım, cesetlerin üzerinden atlayıp yüzlerini tarayarak arkadaşlarımı aradım.

Ariyel'in kürkünde külle bana doğru topalladığını görene kadar Kohen'in sevdiğim birinin ölümüyle ilgili vizyonu aklıma gelmedi.

"TETRA!" Sesim kısılana kadar bağırdım, tam bir üç-altmış yaparak alanı çılgınca taradım. Boğazımda safra yükselirken kalbim hızla çarpıyordu. *Hayır. Hayır, onu almayın. Onu değil. Ondan başkasını.*

Gözlerim yaşlarla doldu, yanaklarıma döküldü ve bunun Kohen'in vizyonundaki an olduğunu biliyordum. Kalbimi eritebilecek ve beni gözyaşlarına boğabilecek biri varsa o da Tetra'ydı. Benim sevgili en iyi arkadaşım.

Biri arkamdan bana çarptı ve beni sıkıca kavradı. Sarı saçları yüzümü yarı yarıya kapattı ve ben dönüp onu öyle sert tuttum ki kırabileceğimi sandım.

"Ben seni..." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve rahatladığımı hissettim. Kohen . O ana kadar olanları -gözlerimdeki yaşları ve etrafımdaki cesetleri- görmüş ve değer verdiğim birinin öldüğünü düşünmüş olmalıydı.

Tetra'yı geri çektim ve ona baktım.

"İyi misin?" Yüzümdeki tüm zayıflık izlerini silerek sordum.

İyi görünüyordu, kan ya da hasar belirtisi yoktu.

Beni tarayarak başını salladı. "Gökyüzü The Wilds'daki ateş gökyüzü gibi aydınlandı!

Sen miydin o?"

"Evet." Elini ime aldım. "Diğer herkes nerede?"

Saldırının sona erdiği haberi yayıldı ve insanlar saklandıkları yerleri terk etmeye, çalılıklardan ve binaların arkasından sürünerek çıkmaya başladılar.

Anika, üst baldırında sıkıca tutturulmuş bir yırtmaçla topallayarak yanımıza geldi. Aslan yarattığı sakat bacağına sokuldu. Dev, Jace, Alek, Meera... onlar iyiydi. Rahatlayarak sarktım.

"Bekle, Kohen nerede?" diye sordum.

"Buradayım," diye seslendi arkamdan ve ne kadar rahatladığımı anlatamam.

Ona doğru döndüm ve yüzünün her yerinde bir telaş vardı.

"Nikhil nerede?" diye sordu Anika.

"Öldü." Orada durup boş bir ifadeyle Kohen'e bakarken sesi boştu. "O beni kurtardı."

"Hayır..." Kohen'in sesi çatladı ve o anda kalbim kırıldı. Nikhil... komik kadın erkeği beni büyülemişti. Kohen o gün ormanda arkadaşlarının yaralandığını ve kimin kurtulduğunu bilmediğini söylediğinde bunu görmüş olmalıydı.

"Yanlış geri çekilme! Yanlış geri çekilme!" Eğitimci Ashendell çığlık attı ve gökyüzüne baktığımızda kırmızı ve yeşil ejderha binicisinin bize doğru hızla geldiğini gördük.

Nefesimi içime çektim. Gökyüzünden inip tam üzerimize doğru uçtuklarında bir strateji düşünecek ya da bir şey yapacak zaman yoktu.

Tetra aniden tek ayağının üzerinde zıpladı ve kendini herkesin önüne attı Biz.

"Hayır!" Ejderha binicilerinden ateş ve oklar yağarken çığlık attım. hayatta kalan küçük grubumuz üzerinde.

Tetra kollarını iki yana açtığında ve ellerinden sedefli bir kalkan fırlayıp hepimizi bir kubbe gibi örttüğünde, çelik yağmuruyla vurulmayı bekleyerek irkildim. Ateş kubbeye sıçradı, ısı getirdi ama başka bir şey getirmedi. Oklar kırıldı ve yere çarptı, işe yaramazdı.

Kırmızı ve yeşil ejderha binicileri ikinci bir saldırı için daireler çizdi ancak Liana ve Onyx gökyüzüne çıkarak binicileri kovaladı.

Kocaman gözlerle en iyi arkadaşşıma döndüm. "Vay canına, Tetra, bunu yapabiliyor musun?"

Kalkan yapmanın onun yeteneği olduğunu biliyordum ama pratikte hiçbir zaman bir lastik boyutundan daha büyüğünü yapmamıştı.

Elleri biraz titredi, yüzü şoktan kül rengi olmuştu. "Sanırım öyle."

Anika ve herkes ona sarılmak ve teşekkür etmek için öne atıldı.

'Onyx ve ben onları . Batıya, Cove'a doğru gidiyorlar.

Bakışlarımı Kohen'e çevirdim ve o bildiğini göstermek için başını salladı ama onda bir tuhaflık vardı. Yüz ifadesi sanki bir şey bekliyormuş gibi sıkıntılıydı.

"Beni haberdar et," dedim ona ve Kohen'e kaşlarımı çatarak baktım.

Ana eğitim merkezi binasının çift kapısı pat diye açıldı ve Amiral Caruso yüzü çarşaftan daha beyaz bir halde dışarı fırladı.

Gözleri dışarıdaki katliamı taradı ve bana takıldı. Dondum kaldım, tüylerim diken diken oldu.

O ana kadar merak etmemiştim... *Babam nerede?*

Amiral Caruso koşarak yanıma geldi ve ben de sırtımı dikleştirerek esas duruşa geçtim. Hepimiz öyle yaptık.

"İmparator öldü. Sana yemin ettirmem gerek."

Sözleri beynimdeki sis gibiydi. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Her şey boğuk ve kafa karıştırıcıydı. İmparator ölmüş olamaz. İmparator benim babamdı.

Nefesim kesildi. Tetra elini benimkinin içine soktu ama ben onu salladım.

"Ne? Seni duymadım." Sol kulağımı Amiral Caruso'ya uzattım.

Şefkat yüzüne vurdu ve zorlukla yutkundu. "Baban öldü. Artık Amersea'nın lideri sizsiniz, İmparatoriçe Aisling." Beni selamladı ve tüm bedenim uyuştı.

"Nerede o?" Bu bir yalandı. Yanılıyordu. "Binanın içinde, yemekhanede, ama-"

Koşmaya başladım, düşmüş askerlerin üzerinden atlayarak çift kapıdan içeri daldım. Kampüsün koridorları kan ve isle yıkanıyor. Birçok askerin burada barikat kurmaya çalıştığı açıktı. Köşeyi döndüm ve koşarak yemekhaneye girdim, orada kayarak durdum. Babam yerde yan yatmış bir şekilde yatıyordu. Elbisesinde kayda değer bir kan yoktu, sırtında kılıç yoktu, sadece dudaklarında ince bir köpük parçası ve kollarında birkaç küçük kesik vardı.

Zuri kucağında cansız yatıyordu ve içimde inşa ettiğim tüm duvarlar o anda yıkıldı.

"Baba!" Hıçkırığa hıçkırığa ağladım, küçük bir çocukken ona nasıl sesleniyorsam öyle seslendim. Kül rengi teni ve ağarmış saçları onu o anda çok yaşlı gösteriyordu. Bu beni öldürüyordu.

Gözlerim o kadar hızlı yaşlarla doldu ki, göğsüm kabarırken ve boğazım yanarken onları temizlemek için hızla gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Dehşet içinde çılgılık atarken içimden bir hıçkırık koptu. En son ne zaman böyle ağladığımı hatırlayamıyordum. Belki annem üçüzleri doğururken öldüğünde. Boğuluyormuşum gibi hissettim. Onu sevdiğimi hiç söyleyemedim. Sert, katı ve soğuk biriydi ama o benim babamdı, sahip olduğum tek ebeveyni.

"Beni bırakma. Hazır değilim," diye sızlandım ona.

Ayak sesleri duydum ve Kohen'i görmek için tam zamanında döndüm. Benim için kalbi kırılmış görünüyordu ve birden sinirlendim.

"Biliyordun!" Göğsüne vurmak için acele ederek ona bağırdım. "Onun olacağını biliyordun ve bana söylemedin!" Vahşi bir hayvan gibi göğsünü yumrukladım ve ben yıkılırken, yıllar boyunca biriktirdiğim her duygunun dağınık bir yığın halinde içimden dökülmesine izin verirken bana sarılmakla yetindi.

"İmparatoriçe'den uzak durun!" Amiral Caruso arkasından bağırdı ve Kohen beni serbest bıraktı. Gözlerimi sildim ve Eğitimci Ashendell ile koridorda yürürken kendimi toparlamaya çalıştım. Caruso Kohen'e şöyle bir baktı ve başını çıkışa doğru sallayarak gitme vaktinin geldiğini işaret etti. "Artık onun yanında bulunma iznin yok."

"*Geliyorum*," dedi Liana bana. O biliyordu. İçimdeki her şeyi gördü ve biliyordu.

Kohen bana acı dolu bir bakış daha attı ve geldiği koridordan geri döndü.

Amiral omuzlarımın iki yanını kavradı ve bakışlarımı tuttu. "Az önce Riverine şehrinde kayıtlara geçen ilk saldırıya maruz kaldık. Büyük güvenli başkentimiz. İnsanlar bu haberle ve imparatorlarının vefatıyla sarsılacaklar. Size yemin ettirmem ve güçlü olmanız gerekiyor. Dışarıdaki askerler ve evdeki aileler için. Hepimiz için."

Son gözyaşımı da emdim, kalbimin etrafındaki duvarları yeniden inşa ettim ve ona başımı salladım.

Babamın cansız bedenine baktım. "Bana bunu yapan piçi bulun. Kafasını meydanın ortasında bir kazığa geçirin." Sesimin içi boştu. İçimde bir ölü hissediyordum.

"Evet, İmparatoriçe," diye yemin etti.

Kalan masumiyet kırıntıları da o anda yok oldu. Artık tek umursadığım, küçük kız kardeşlerim ve benim sahip olduğumuz tek ebeveyni benden alan kişiden intikam almaktı.

İKİNCİ KİTAP, *Bağlayan Yalanlar*, [buradan](#) ön sipariş verilebilir.

ABOUT LEIA STOKE

Leia Stone, aralarında Matefinder ve Wolf Girl'ün de bulunduğu çok satan serilerin USA Today çoksatan yazarıdır. Üç milyondan fazla kitap satmıştır ve Fallen Academy serisi film için seçilmiştir. Romanları birçok dile çevrilmiştir ve hatta senaryo yazımıyla da .

Leia şehir fantezisi ve paranormal aşk romanları yazıyor, şımarık kahramanları ve karşı konulmaz aşkları var. Kocas ve iki çocuğıyla birlikte Spokane, WA'da yaşıyor.

www.LeiaStone.com

JOIK THE FAK GLUD

Katılın, arkadaş edinin ve herkesten önce özel gizli bakışlara sahip olun.

Haberler:

Ayrıca [Bültenime](#) de katılın! ([LeiaStone.com](#) web sitemdeki bağlantı)
Sadece yeni bir sürümüm veya heyecan verici bir şeyim olduğunda bir tane gönderiyorum.

Dükkan:

[Mağazamdan](#) alışveriş yapın! ([LeiaStoneBooks.Com](#)) Özel baskılarım, e-kitap paketlerim ve daha fazlası var!

♥ *Leia*

SEVGİYİ PAYLAŞIN

D Bu kitabı sevdiniz mi? Seride daha çok kitap olmasını ister misiniz? O zaman lütfen arkadaşlarınıza ve diğer okuyucularınıza söyleyin. Kulaktan kulağa iletişim bir yazara yapabileceğiniz en büyük iltifattır ve böylece daha fazla kitap yazabiliriz. <3

SPECIAL EDITION 3

Bu kitabı sevdiniz mi? Kanayan Yalanlar'ın ciltli veya ciltsiz özel baskılarını güzel boyalı kenarlar, renkli son sayfalar vb. ile sipariş edebilirsiniz.

Onları [buradan](#) kontrol edin!

QOOK3 DY LEIA STOKE

LEIA STONE.COM/BOOKS

FANTAZİ

[Vampir Avcısı Topluluğu](#)

[Şekil Ada Serisi Kurt Kız](#)

[Serisi Işığın Serisi Titan](#)

[Destanı](#)

[Doğaüstü Ödül Avcısı Serisi SerisiRüya](#)

[Savaşları](#)

[Düşmüş Akademi Serisi](#)

[Ejderhalar ve Druidler Serisi](#)

[Matefinder Serisi Matefinder:](#)

[Yeni Nesil Kovan Üçlemesi](#)

[NYC Mekke Serisi](#)

[Gece Savaşı Destanı](#)

[Su Diyarı Serisi](#)

[Avalier Kralları Serisi Yıldızlı](#)

[Şehir Serisi](#)

TÜM BAŞLIKLAR

[LeiaStone.com/books](#)

AGKKOWLEDGMEKT3

Bu projedeki kararlı çalışmalarınız için editörlerime, beta okuyucularıma ve duyarlılık okuyucularıma çok teşekkür ederim. Her bir kitabı Vahşi Doğa'ya ulaştırmak için gerçekten bir köy gerekiyor. Ne yaptığımı gördünüz mü? Kitaplarımı satın aldıkları ve bu tutkuyu ailemi destekleyen bir kariyere dönüştürdükleri için okurlarıma kocaman teşekkür göndermeliyim. Kelimenin tam anlamıyla hayalimi yaşıyorum. Ve son olarak, beni karakterlerimle paylaştıkları için muhteşem ve destekleyici aileme teşekkür ederim. Ve son olarak, bana verdiğin bu gerçekten olağanüstü hediye için Tanrı'ya teşekkür ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.